

**RAPORT
Z DZIAŁALNOŚCI
2012 — 2015**

**NOWY
TEATR**

SPIS TREŚCI

- 5**
NOWE OTWARCIE
— KAROLINA OCHAB
- 7**
MARZYCIELE, CZYLI WYJŚĆ
POZA OBSZAR SPRAW
UZGODNIONYCH
— KRZYSZTOF WARLIKOWSKI
- 8**
NOWE MIEJSCE
— SYLWIA CHUTNIK
- 11**
BUDOWA MCK
NOWY TEATR
- 13**
OTWARTOŚĆ I ZMIENNOŚĆ
— MACIEJ CZEREDYS
- 16**
KRONIKA BUDOWY
2012 — 2015
- 19**
WYJAZDY KRAJOWE
I ZAGRANICZNE
- 27**
NAGRODY
- 33**
PRASA
- 39**
PROGRAM
ARTYSTYCZNY
- 141**
WYDAWNICTWA,
PLAKATY
- 163**
FINANSE
- 166**
INSTYTUCJE
FINANSUJĄCE,
PATRONI MEDIALNI
- 168**
INSTYTUCJE
WSPÓŁPRACUJĄCE
- 169**
WSPÓŁTWÓRCY
WYDARZEŃ
- 173**
ZESPÓŁ
- 175**
AUTORZY ZDJĘĆ
I ILUSTRACJI

NOWE OTWARCIE

Karolina Ochab

— Dyrektor Nowego Teatru

Po ośmiu latach działalności otwieramy dla Państwa Międzynarodowe Centrum Kultury Nowy Teatr – zarówno obiekt jak i program, przygotowany został przez zespół Nowego Teatru. MCK jest zwiercieniem naszej pracy i praktyki oraz ucieleśnieniem wyobrażeń o tym, czym powinna być dzisiaj instytucja kultury.

Osiem lat temu Krzysztof Warlikowski dostał propozycję objęcia teatru, zaprosił mnie, abyśmy wspólnie stworzyli nowe miejsce na mapie Warszawy. Na naszą siedzibę wybraliśmy halę warsztatową Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania przy ulicy Madalińskiego. Przez te osiem lat konsekwentnie budowaliśmy program i staraliśmy się o środki na wyremontowanie zabytkowej hali wraz z otaczającym ją placem i budynkami. Po wielu perypetiach udało nam się zdobyć fundusze EOG oraz norweskie, środki z budżetu państwa, dotację stołecznego miasta Warszawy i odrestaurować piękny warszawski przemysłowy zabytek. Projekt rekonstrukcji był prosty i skromny, zakładał wierność zastanej formie i dobór wysokiej jakości materiałów pierwotnie użytych przy budowie hali. Naszą największą interwencją w tej przestrzeni było otwarcie jej na miasto oraz wyposażenie w nowoczesny sprzęt, tak aby mogły być tu prezentowane różnorodne formy artystyczne. Projekt ten jest sumą naszych doświadczeń, naszej wspólnoty gustu i spojrzenia na świat. Jest wielkim sukcesem całego Nowego Teatru. Otwieramy go w kwietniu 2016 roku i serdecznie zapraszamy!

MARZYCIELE, CZYLI WYJŚĆ POZA OBSZAR SPRAW UZGODNIONYCH

Krzysztof Warlikowski

— Dyrektor artystyczny Nowego Teatru

Ostatnie podsumowanie nomadycznego etapu Nowego Teatru pokazuje terytoria, które udało nam się przetestować dla przyszłego składu działań, na które zaprosimy do hali Garażu Miejskiego czyli Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr. Naszą strategię najwięcej da się opisać jako rozbudzanie wyobraźni poprzez spełnianie marzeń i spełnianie marzeń poprzez rozbudzanie wyobraźni. Marzeń artystycznych, które mają szansę czynić świat lepszym. Może dlatego trudno jednoznacznie zakwalifikować nasze działania – czasami zdajemy się wchodzić w kompetencje miejsc nieteatralnych, budujemy nowy obszar sztuki, w którym zapominamy o podziałach na dyscypliny, łączymy to, co kiedyś podzielono.

Przez kilka lat działań rozproszonych stworzyliśmy diasporę wolności twórczej i artystycznej, teraz chcemy ją zainstalować w jednym miejscu otwartym na to, co szuka w sztuce swojego imienia i wyrazu, co nieodkryte i nowe. MCK Nowy Teatr będzie przede wszystkim obszarem wolności, rozumianej także w sposób najbardziej podstawowy, czyli otwartości, wolnego dostępu i debaty. Nie będziemy ani teatrem, ani salą wystawową, ani salą koncertową. Zaproponujemy program, który pozwoli tym, którzy już nas znają, i tym, którzy jeszcze nigdy się z nami nie spotkali, uznać to miejsce za swoje – miejsce nie tylko odwiedzane, ale i współtworzone, strefę twórczej przyjemności, ale i konfrontacji z tematami niewygodnymi czy nieoswojonymi. Mamy nadzieję, że uda nam się wyjść poza obszar spraw uzgodnionych. Między innymi z tego powodu zaprosimy do zabrania głosu najistotniejszych twórców europejskich. Ciekawi jesteśmy ich głosu i krytycznego namysłu nad światem. Bo przecież krytyczny namysł najlepiej rozbudza wyobraźnię.

NOWE MIEJSCE

Sylwia Chutnik

— felieton gościnny

Jestem sąsiadką teatru na Madalińskiego i mam to szczęście, że moja ulubiona warszawska Syrenka mieści się dosłownie po drugiej stronie ulicy. A dokładnie na fasadzie budynku dawnego MPO od strony ulicy Sandomierskiej. Płaskorzeźba przedstawia klasyczne wyobrażenie pół-kobiety, pół-ryby, ale ma jeden oryginalny szczegół. Mianowicie modną w latach dwudziestych fryzurę „na chłopczycę”. Krótkie włosy obcięte do poziomu uszu z gładką grzywką symbolizowały ówczesne dążenia emancypacyjne kobiet i były kolejnym elementem zerwania z ograniczającymi konwenansami. Precz z gorsetem, precz z krynoliną i puklami włosów. Wreszcie wolność szyta na naszą, indywidualną miarę. Przy okazji odnowienia tej części budynku odkryto napis obok płaskorzeźby: „Garaż miejski”. Co tam parkuje: pomysły, idee, może właśnie miejskie koncepty?

Rebeliancka Syrenka z krótkimi włosami kojarzy mi się z Nowym Teatrem. I dobrze, że wreszcie po latach perturbacji i koczowania w prowizorycznych biurach i salach ta instytucja odnalazła sobie dom. I niech będzie, że w „miejskim garażu” czy w miejscu dawnego MPO. To właśnie takie nieoczywiste przestrzenie dają najwięcej możliwości. Poza tym, Warszawa jest pełna nawarstwiania się historii poszczególnych budynków. Ile to kościołów zaczynało jako gotyckie, aby potem przejść przez barok i na końcu dorobić się klasycystycznej fasady? To i tutaj hala garażu przeistoczyć się może w profesjonalną scenę z widownią. To nakładanie się znaczeń i zmiana pierwotnych funkcji buduje zwykle ciekawe napięcia – tak artystyczne, jak i na poziomie społecznym. Łączy się to z podejściem do sztuki jako ważnej części życia, a nie tylko formy zapełniania wolnego czasu. Różne formy ekspresji, kolaż znaczeń i różnorodnych narracji, wreszcie odwaga. I wrażliwość na nowe procesy społeczne.

Również na zmiany, które nieuchronnie nadchodzą, a które mają wpływ na związki między ludźmi i postrzeganie swojego miejsca w kontekście ponowoczesnego świata. W takich czasach potrzeba znalezienia własnego głosu jest nie tylko artystycznym kaprysem, ale i powinnością. Właśnie wtedy, kiedy dotychczasowe formy wyrażania siebie rozbijają się o tabelki z liczbami i językiem zysków i strat, należy podnieść głos. Rozejrzeć się wokół, zaprosić do współpracy, wpisać w jakiś kontekst. To prawdziwe wyzwanie dla teatru jako przestrzeni sporu, która musi często iść na kompromisy, aby przetrwać.

Pod pojęciem kompromisów rozumiem z jednej strony przymus wpisywania się w neoliberalny bełkocik pełen nowomowy i frazesów o „opłacalności”, a z drugiej politykę kulturalną kolejnych partii rządzących i ich definicję „sztuki narodowej”. Niezależnie od tego, placówki kultury będące w większości utrzymywane z budżetu lub zmuszane do ubiegania się o granty muszą starać się o zachowanie swojej tożsamości. I nie chodzi tylko o wymyślenie profilu, specyfiki działań czy oryginalnego klucza wyróżniania się spośród innych, ale o niejednokrotne balansowanie między wymogami a własną tożsamością. Być może rozszerzenie działania Nowego Teatru na poziom międzynarodowy uratuje placówkę przed osiadaniem w grząskim bloku ojczyźnianych oczekiwań, które można spełniać bądź bojkotować. Wierzę, że istnieje jeszcze inna droga, która nie musi zamienić teatru w scenę produkcyjniaków albo protest songów.

Walka Nowego Teatru o swoje miejsce na mapie Warszawy przypomina mi walkę o niezależność. Usytuowanie się pomiędzy obowiązującym systemem a swobodą artystyczną. Gdzie jedną ręką trzeba napisać wniosek

o dofinansowanie, a drugą wyreżyserować spektakl. Na pozór dwa oddzielne światy spotykają się w instytucji kultury koczującej od kilku lat na starym śmietniku. I nie jest to w wypadku Nowego przenośnia.

Moi sąsiedzi z drugiej strony ulicy utknęli na kilka lat w heterotopii. Dziwnym miejscu-niemiejscu, gdzie z jednej strony zarówno teren, jak i budynek do nich należą, ale z drugiej ciągle są na walizkach. Tymczasowe krzesła, regały na chwilę. Próbuje pracować w tych warunkach, ale wszystko to było do tej pory zawieszane między kombinowaniem a pracą.

Myślę, że w przypadku teatru projekty, działania poboczne mogą być ciekawe jako dodatki, ale na dłuższą metę rozgadniają główny cel. Może to dość tradycyjne podejście, ale oczekuję od sceny przede wszystkim budowania nowych światów, nie tylko kolejnych „projektów”.

Co to znaczy dla mnie: prawdziwe granie? To robienie teatru w sali, gdzie akustyka pozwala usłyszeć słowa. Gdzie ludziom nie jest zimno po pół godziny i gdzie nie muszą siedzieć na składanych krzesłach jak w nadmorskim barku. Nie oznacza to pluszowych kurtyn i bufeciku, ale godne warunki do przeżywania sztuki. Dobrze, brzmi mieszczkańsko, ale jestem nastawiona na pełen odbiór przedstawień i przeszkadza mi czasem tymczasowość. Ale nie zawsze. Należy pamiętać, że przez cały czas działania Nowego Teatru ludzie na spektakle jeździli głównie zwykłym autobusem podstawianym pod bramę. Kłębili się przed kasami i bili o bilety, a potem grzecznie wsiadali do typowego zbiorkomu i jechali w siną dal, po sztukę właśnie. Po wzruszenia.

Dotychczasową batalię o siedzibę Nowego Teatru rozpatruję również jako batalię o tożsamość. Początkowo krnąbrną i bezkompromisową. Poszukującą i wielotorową. Później, wraz z możliwością stałej siedziby, może bardziej nastawioną na długoletni proces budowania siebie w kontekście: okolicy, miasta, potrzeby zmiany. Bo co to znaczy, że tworzy się nowe miejsce artystyczne w starej dzielnicy? Że się remontuje budynek z 1927 roku i wrzuca w nowe znaczenia? Jak można odczytać teatr na miejscu Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania? Że oto śmietnik historii zamienia się wreszcie w czasy współczesne? A może współczesność, „nowość” korzysta z przeszłości, wydłubując jej poszczególne wątki i postaci, niczym wrona wydziobuje odpadki z kubła?

Nie wiem, czy współcześnie Syrenka z fasady budynku mogłaby bezkarnie ściąć swoje włosy i być taką, jaką chciałaby być. Zaraz pewnie rozległby się głos, że to niekomercyjne i nieładne. Że trzeba frontem do klienta, że trzeba sprzedać się jak najdrożej. Może nawet zgłosiłaby się do niej firma produkująca szampony lub kosmetyki do pielęgnacji?

Nie boję się za to, że Nowy Teatr będzie mizdrzył się niepotrzebnie i cesał nie po swojej myśli. Nie sądzę również, aby elegancka siedziba spiłowała mu pazury.

BUDOWA MCK
NOWY TEATR

OTWARTOŚĆ I ZMIENNOŚĆ

Maciej Czeredys

— Kierownik działu inwestycyjnego Nowego Teatru

Kilkuletni proces przygotowań do przebudowy zabytkowej hali warsztatowej i jej otoczenia na potrzeby siedziby Nowego Teatru na warszawskim Mokotowie znalazł swój finał w listopadzie 2014 roku, kiedy rozpoczęliśmy realizację robót budowlanych. W ten oto sposób rozpoczął się kolejny, chyba najciekawszy etap.

Lokalizacja jest wyjątkowa. Blisko hektarowa działka w większości obejmuje teren dawnej glinianki, sukcesywnie wypełnianej odpadami zwozonymi z obszaru otaczającego ją miasta. Na skraju glinianki w 1927 roku powstaje Garaż Miejski wg projektu inżyniera Tadeusza Emmela, z piękną płaskorzeźbą Syrenki autorstwa znanego rzeźbiarza Zygmunta Otto. Hala, z zewnątrz niepozorna, pozbawiona dekoracyjności, we wnętrzu imponuje czytelnym, graficznym układem żelbetowej konstrukcji. Przez ponad 85 lat użytkowania wewnątrz terenu pozostało puste, jedynie na jego skraju zlokalizowano nowe, wolnostojące zabudowania.

Podstawowym założeniem projektu „Budowa Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr” nie było wykreowanie nowej ikony Warszawy ani Mokotowa, a stworzenie szansy na powstanie miejsca, które dzięki otwartości swojej struktury umożliwi realizację możliwie wielkiej liczby scenariuszy. Otwartość i zmienność są nadrzędnymi zasadami spajającymi przestrzeń z programem instytucji. To miejsce w największym stopniu będzie definiowała i transformowała aktywność tych, którzy postanowią tu działać – zarówno codziennych użytkowników, jak i zaproszonych twórców. W sensie funkcjonalno-przestrzennym dołożyliśmy starań, aby zachować możliwie dużo z pozytywnych cech tego miejsca, np. wydobywając urodę i przestrzenność wnętrza historycznej hali, jak również wprowadzając w obręb przestrzeni prosty podział na strefy o umownych, miękkich granicach.

Budynek hali został podzielony na trzy strefy: w części centralnej zlokalizowano kilkusetmetrową salę teatralną bez stałej widowni i sceny; wewnątrz to dzięki rozproszonemu układowi różnorodnych przyłączy umożliwiają swobodną adaptację do różnych potrzeb i koncepcji scenograficznych. To wysokie na 12 metrów wewnątrz dzięki otwieranym kilkumetrowym ścianom będzie mogło zostać połączone w jedno ze strefą rozległego foyer. W centrum trzeciej strefy zlokalizowano kameralną salę prób, otoczoną przez spiętrzone funkcje zaplecza artystycznego i technicznego.

Ideowo odpowiednikiem regularnego, niezdefiniowanego w sposób sztywny wnętrza sali teatralnej jest przylegający do niej od zachodu plac. Pustą, centralną przestrzeń podwórka teatru okala na zasadzie ekotonu przepłataną niską i wysoką zielenią kożuch różnorodnych funkcji od parkingu po plenerową kawiarnię i świetlicę. Istotnym założeniem przy konstruowaniu tej zasady było zapewnienie możliwości przechodzenia przez kwartał teatralny na skrót. Służą temu liczne furtki i bramy w meandrującym ogrodzeniu z wbudowanymi ławkami, pozwalając zarówno na przejście przez teren, jak i na łatwiejsze dojście do niego. W ten sposób przestrzeń teatru przenika się z funkcjami miasta.

KRONIKA BUDOWY 2012 — 2015

— Marzec 2012

Budowa siedziby Nowego Teatru nie dostała dofinansowania z rezerwy funduszy Unii Europejskiej. Z uwagi na brak szans uzyskania środków z funduszy unijnych na realizację projektu pracowni KKM Kozień Architektki, wybranego w konkursie w 2009 roku, konieczne okazuje się ograniczenie zakresu prac związanych z budową Centrum. Rezygnujemy z budowy, decydujemy się na modernizację.

Zespół koordynacyjny Zarządu Miasta przeznacza kwotę 10,7 miliona złotych na sfinansowanie modernizacji i adaptacji budynków przy Madalińskiego 10/16. Powstaje projekt modernizacji hali oraz budynku administracyjnego, którego autorem jest pracownia Piotr Fortuna Architektki. W wyniku modernizacji zabytkowej hali ma powstać nowoczesna, mobilna przestrzeń zdolna przyjąć wszelkie działania instytucji interdyscyplinarnej. W hali ma się mieścić główna sala widowiskowa, sala prób pełniąca także funkcję małej sceny, dwupoziomowe zaplecze artystyczne (garderoby, charakteryzatornia), zaplecze techniczne oraz foyer z barem. Zrealizowane zostanie także w minimalnym stopniu nowe zagospodarowanie terenu zewnętrznego oraz modernizacja budynku administracyjnego.

Należy wypracować pomysł na zagospodarowanie przestrzeni w hali funkcjami, które pierwotnie miały znajdować się w nowych, planowanych budynkach. Trwają konsultacje społeczne na temat zagospodarowania terenu. Wykonujemy audyt energetyczny hali warsztatowej wraz z obliczeniem efektu ekologicznego budynku.

— 20 listopada 2012

Podpisanie aktu notarialnego, na podstawie którego Miasto St. Warszawa przekazuje Teatrowi nieruchomości przy Madalińskiego 10/16 w nieodpłatne użytkowanie na czas nieoznaczony.

— Początek 2013

Pojawia się możliwość aplikowania o środki w ramach Norweskiego Mechanizmu Finansowego i Mechanizmu Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Otrzymanie ich pozwoliłoby poszerzyć plan minimum o adaptację budynku administracyjnego, zagospodarowanie terenu i modernizację hali w większym zakresie. Trwają intensywne prace projektowe w zespole: Małgorzata Szczęśniak i Łukasz Kwietniewski – autorzy projektów wnętrz, Piotr Fortuna i Joanna Gozdanek z Piotr Fortuna Architektki oraz Maciej Czeredys – kierownik zespołu inwestycyjnego Nowego Teatru.

— I półrocze 2013

Wymieniamy podłogę w nawie głównej hali na nową żelbetonową posadzkę. Zapraszamy widzów do hali. Oglądają spektakle pod kocami przy szumie nagrzewnicy, czasem przenosimy się jeszcze do ATM-u, ale jeśli tylko wystarczy gorący podmuch i koc, hala zapełnia się gośćmi. Tymczasowo zagospodarowana, nabiera wigoru. Testujemy ją na wiele sposobów: w dawnym garażu odbywają się premiery spektakli (m.in. „Kabaret warszawski” Krzysztofa Warlikowskiego, wystawy, w tym przekrojowa ekspozycja fotografii warszawskiej, mokotowski odcinek „Pożaru w Burdelu”, koncerty, muzyczne instalacje, wreszcie głośne czytanie „Golgota Picnic” Rodriga Garcíi. Prawie stuletnia hala obłożona przez przeciwników spektaklu argentyńskiego reżysera, cierpliwa i troskliwa, zasługuje na porządną remont.

— 27 września 2013

Składamy wniosek aplikacyjny o dofinansowanie Budowy MCK Nowy Teatr z funduszy EOG i Norweskiego Mechanizmu Finansowego.

— 11 lutego 2014

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego przyznaje dotację na budowę Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr. Budowa będzie sfinansowana z funduszy norweskich i funduszy EOG pochodzących z Islandii, Lichtensteinu i Norwegii, środków MKiDN oraz budżetu m.st. Warszawy. To przełomowy moment w historii Nowego Teatru. Kwota 19 115 511 złotych przyznana w ramach dotacji stanowi 85% całkowitego kosztu projektu. Pozostałe środki pochodzą z budżetu Miasta Stołecznego Warszawy.

— 30 czerwca 2014

Ogłaszamy przetarg na generalnego wykonawcę robót budowlanych. Zamówienie zostaje udzielone firmie SKANSKA S.A.

— 14 sierpnia 2014

Ogłaszamy przetarg na pełnienie funkcji Inżyniera Kontraktu. Zlecamy również audyt dostępności przyszłego budynku dla potrzeb osób z niepełnosprawnościami. Badanie Dostępności Projektu pozwala wychwytać potencjalne bariery i usunąć je jeszcze przed realizacją inwestycji. Audyt zrealizowało Biuro Planowania Dostępności.

— Wrzesień 2014

Kończymy remont magazynu, który funkcjonuje odtąd jako Świetlica i stanowi bazę dla naszych projektów edukacyjnych.

— Listopad 2014

Rozpoczynamy roboty budowlane, których zakres obejmuje adaptację zabytkowej hali warsztatowej z 1927 roku, nowe zagospodarowanie terenu oraz modernizację budynku administracyjnego według projektu pracowni Piotr Fortuna Architektki. Otwarcie MCK Nowy Teatr zaplanowane jest na październik 2015 roku.

— Maj 2015

Powstaje uzupełniający projekt krajobrazowy przestrzeni zewnętrznych Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr opracowany przez architektów krajobrazu: Karolinę Samborską oraz Łukasza Kowalskiego z Pracowni Architektury Krajobrazu La.Wa.

— Wrzesień 2015

W związku z koniecznymi zmianami zakresu robót budowlanych (m.in. ze względu na nieprzewidziane czynniki związane z modernizacją obiektu zabytkowego) termin otwarcia naszej siedziby, zaplanowany na kwiecień 2016 roku, został przesunięty. Przez najbliższe kilka miesięcy będziemy jeszcze działać w terenie, ale już za niecałe pół roku zaprosimy na Madalińskiego. W ramach programu otwarcia pokażemy m.in. spektakle klasyków teatralnej nowoczesności, takich jak Susan Kennedy, Marcus Ohrn, Rimini Protokoll, zaprosimy na premiery, koncerty, wykłady i warsztaty prowadzone przez wybitnych intelektualistów, otworzymy laboratoryjną scenę tańca dla młodych twórców. Otworzymy miejsce, do którego zawsze można przyjść i coś w nim ciekawego zrobić. MCK Nowy Teatr ma stać się nową platformą zaangażowanej debaty o sztuce.

WYJAZDY
KRAJOWE
I ZAGRANICZNE

(A) POLLONIA

4-7 października 2012 SEUL

Seul Performing Arts Festival
Liczba spektakli: 3 / Liczba widzów: 972

7 października 2013 MIŃSK

Międzynarodowe Forum Sztuk Teatralnych TEART
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 139

7-14 lutego 2014 PARYŻ

Theatre National de Chaillot
Liczba spektakli: 6 / Liczba widzów: 3 600

6-7 marca 2014 LUKSEMBURG

Les Theatres de la Ville de Luxembourg
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 400

13-15 marca 2014 LIÈGE

Le Theatre de la Place
Liczba spektakli: 3 / Liczba widzów: 1 350

3-4 kwietnia 2014 CLERMONT-FERRAND

La Comedie de Clermont-Ferrand
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 1266

24-26 czerwca 2014 MONACHIUM

Munich Opera Festival
Liczba spektakli: 3 / Liczba widzów: 676

21 września 2014 BELGRAD

48. Belgrad International Theatre Festival BITEF
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 460

9-10 września 2015 PILZNO

Pilzno International Festival Theatre
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 281

KABARET WARSZAWSKI

3-6 lipca 2013 GDYNIA

Festiwal Open'er
Liczba spektakli: 4 / Liczba widzów: 2200

19-25 lipca 2013 AWINION

Festival d'Avignon
Liczba spektakli: 6 / Liczba widzów: 3621

16-17 października 2013 WROCŁAW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Dialog
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 575

14-15 grudnia 2013 KRAKÓW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedie
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 709

OPOWIEŚCI AFRYKAŃSKIE WG SZEKSPIRA

3-4 marca 2012 BERLIN

Festiwal F.I.N.D.
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 600

16-23 marca 2012 PARYŻ

Theatre National de Chaillot
Liczba spektakli: 6 / Liczba widzów: 3276

3 czerwca 2012 PETERSBURG

Festiwal Raduga
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 470

18-19 września 2012 AMSTERDAM

Teatr Stadsschouwburg
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 250

9-10 grudnia 2012 KRAKÓW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedie
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 610

22-23 marca 2014 HONG KONG

Hong Kong Art Festival
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 1200

NANCY. WYWIAD

12-13 grudnia 2012 KRAKÓW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedie
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 222

11 marca 2013 ŁÓDŹ

Festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 159

6-7 kwietnia 2013 TULUZA

Centre de Developpement Choreographique
Toulouse/Midi-Pyrenees
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 182

15 kwietnia 2013 SZCZECIN

Przegląd Teatrów Małych Form Kontrapunkt
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 179

3-4 lipca 2013 GDYNIA

Festiwal Open'er
Liczba spektakli: 4 / Liczba widzów: 600

11-13 lipca 2013 MONACHIUM

Bayerische Staatsoper
Liczba spektakli: 3 / Liczba widzów: 136

29 stycznia 2014 LIÈGE

Festival Pays de Danses
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 200

4-8 lutego 2014 PARYŻ

Theatre National de Chaillot
Liczba spektakli: 4 / Liczba widzów: 420

ANIOŁY W AMERYCE

4-7 lipca 2012 GDYNIA

Festiwal Open'er
Liczba spektakli: 4 / Liczba widzów: 2600
(spektakl TR Warszawa)

NOWA WARSZAWA

5 marca 2013 ŁÓDŹ

Teatr Powszechny
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 180

19 marca 2013 WROCŁAW

34. Przegląd Piosenki Aktorskiej
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 599

14 kwietnia 2013 TARNÓW

Centrum Sztuki Mościce
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 69

16 kwietnia 2013 KRAKÓW

Teatr Łażnia Nowa
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 416

28 lipca 2013 KAZIMIERZ DOLNY

Festiwal Filmu i Sztuki Dwa Brzegi
Liczba koncertów: 1 / Liczba widzów: 250

17 sierpnia 2013 WARSZAWA

Festiwal Męskie Granie
Liczba koncertów: 1 / Liczba widzów: 4000

4 grudnia 2013 LUBLIN

Teatr Stary
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 161

13 września 2014 PODKOWA LEŚNA

Centrum Kultury i Inicjatyw Obywatelskich
Liczba koncertów: 1 / Liczba widzów: 300

25 listopada 2014 WEJHEROWO

Wejherowskie Centrum Kultury
Liczba koncertów: 1 / Liczba widzów: 155

28 marca 2015 JELENIA GÓRA

Teatr im. C. K. Norwida
Liczba koncertów: 1 / Liczba widzów: 350

JETT LIVE

12 kwietnia 2013 MONTBELIARD

Festival Les Europeenes
Liczba koncertów: 1 / Liczba widzów: 100

EXHAUSTED / WYCZERPANI

29-30 marca 2015 ŁÓDŹ

XXI Festiwal Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 225

APOKALIPSA

24 września 2015 NITRA

Nitra Międzynarodowy Festiwal Teatralny
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 305

6 października 2015 BYDGOSZCZ

Festiwal Prapremier
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 169

12 grudnia 2015 KRAKÓW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedie
Liczba spektakli: 1 / Liczba widzów: 230

FRANCUZI

21-30 sierpnia 2015 GLADBECK

Ruhrtriennale
Liczba spektakli: 6 / Liczba widzów: 2258

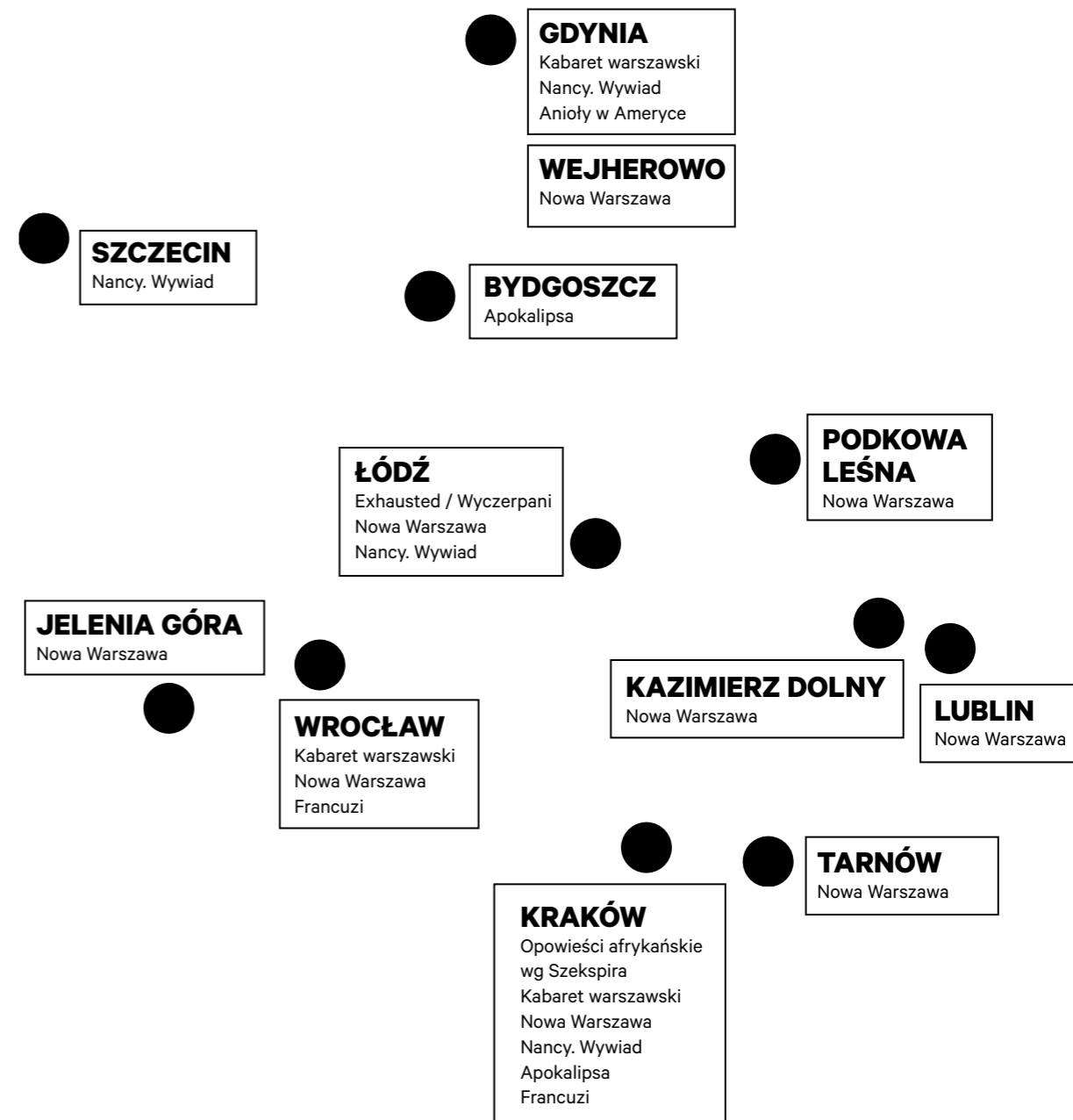
22-23 października 2015 WROCŁAW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Dialog
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 1027

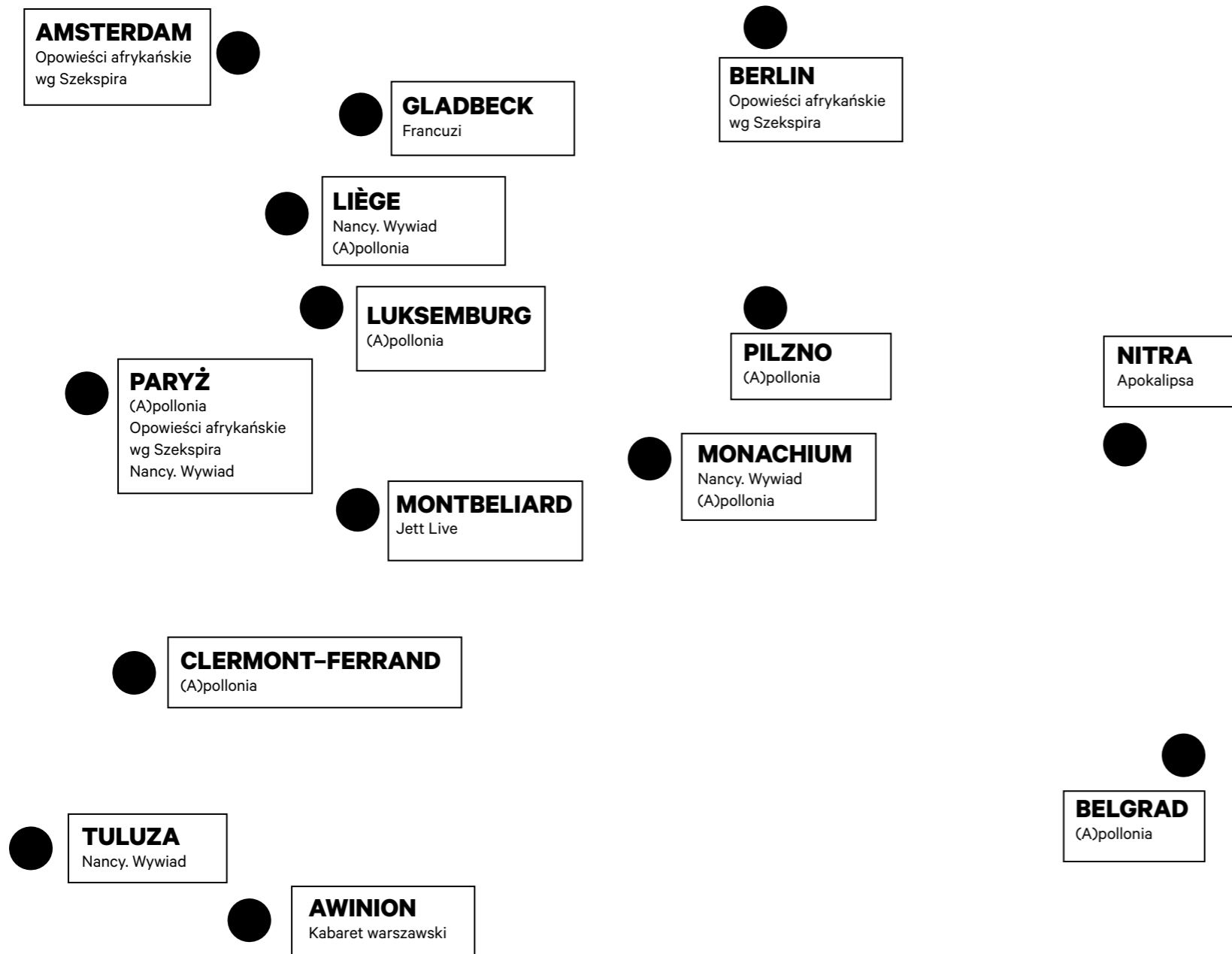
7-8 grudnia 2015 KRAKÓW

Międzynarodowy Festiwal Teatralny Boska Komedie
Liczba spektakli: 2 / Liczba widzów: 800

WYJAZDY — POLSKA

WYJAZDY — EUROPA

WYJAZDY — ŚWIAT

NAGRODY

— Marzec 2012

Złota Maska dla „(A)pollonii” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego za najlepsze przedstawienie prezentowane w Rosji w 2011 roku. **Złota Maska** to najważniejszy rosyjski festiwal teatralny i najbardziej prestiżowa państwowa nagroda wręczana od 1994 roku.

— Kwiecień 2012

Brąz KTR w kategorii design za pocztówki z dzielnicami Warszawy zaprojektowane dla Nowego Teatru przez Edgara Bąka.

Paweł Mykietyn, kierownik muzyczny Nowego Teatru, otrzymał Nagrodę Akademii Fonograficznej **Fryderyk 2012** w kategorii Kompozytor Roku.

— Maj 2012

WAW zaprojektowany przez Edgara Bąka nagrodzony **Merit Winner 2012** przez Society of Publication Designers w Nowym Jorku.

Superbrands 2012 dla Krzysztofa Warlikowskiego za aktywne upowszechnianie kultury polskiej za granicą.

Nagroda Diagilewa za produkcję spektaklu Krzysztofa Warlikowskiego „Opowieści afrykańskie według Szekspira”. Nagroda Diagilewa to nowa inicjatywa Akademickiego Teatru Opery i Baletu w Permie w Rosji, która honoruje nowy repertuar lub oryginalne interpretacje klasyki łączące różne dziedziny sztuki – muzykę, taniec, sztuki wizualne. To nagroda dla najlepszego producenta teatralnego.

— Czerwiec 2012

Wyróżnienie w **Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej** dla spektaklu „Życie seksualne Dzikich” w reżyserii Krzysztofa Garbaczewskiego

— Wrzesień 2012

Nagroda za muzykę skomponowaną przez Jana Duszyńskiego do spektaklu „Życie seksualne Dzikich” na **18. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej**.

Spektakle „Opowieści afrykańskie wg Szekspira” oraz „Nancy. Wywiad” wyróżnione w corocznym **rankingu miesięcznika „Teatr”** podsumowującym sezon 2011/2012. „Opowieści afrykańskie wg Szekspira” za najlepsze przedstawienie sezonu uznali Łukasz Drewniak i Jacek Sieradzki.

Krzysztof Warlikowski i Piotr Gruszczyński zostali wskazani w kategorii Najlepsza adaptacja tekstu przez Łukasza Drewniaka. Szymon Spichalski wyróżnił Krzysztofa Warlikowskiego jako Najlepszego reżysera, Pawła Mykietyna jako autora Najlepszej muzyki oraz rolę Magdaleny Popławskiej i Adama Ferencego w „Opowieściach afrykańskich wg Szekspira”. Jacek Wakar wskazał Małgorzatę Szczęśniak jako autorkę Najlepszej scenografii. W kategorii Najlepsza rola kobieca krytycy wyróżnili kreację Małgorzaty Hajewskiej-Krzysztofik jako Porcji (Joanna Derkaczew), Magdaleny Popławskiej jako Desdemony (Łukasz Drewniak), Mai Ostaszewskiej w „Opowieściach afrykańskich...” (Aneta Kyzioł, Wojciech Majcherek). Łukasz Drewniak uznał Nowy Teatr za Najlepszy teatr sezonu za spektakle „Opowieści afrykańskie...” oraz „Nancy. Wywiad”.

Nagroda im. Aleksandra Zelwerowicza dla Małgorzaty Hajewskiej-Krzysztofik za rolę Porcji w przedstawieniu „Opowieści afrykańskie wg Szekspira” za najlepszą żeńską kreację aktorską sezonu 2011/2012. W werdykcie jury zaznaczyło, że nagrodę przyznaje „w uznaniu dla wszystkich ról stworzonych w spektaklach tego reżysera”.

— Październik 2012

Trzy nominacje do **Feliksów Warszawskich** za najlepszą reżyserię dla Krzysztofa Warlikowskiego oraz najlepsze drugoplanowe role dla Ewy Dałkowskiej i Piotra Polaka za „Opowieści afrykańskie wg Szekspira”.

— Grudzień 2012

Główna Krakowska Nagroda Teatralna oraz statuetka **Boskiego Komedianta** 5. edycji Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego Boska Komedia dla spektaklu Krzysztofa Warlikowskiego „Opowieści afrykańskie wg Szekspira”.

— Styczeń 2013

Dwie nominacje do nagród Gazety Wyborczej **Wdechy** dla „Nowej Warszawy”. Płytę nominowano w kategorii Wydarzenie Roku, a Stanisławę Celińską wytypowano jako kandydatkę na Człowieka Roku.

— Marzec 2013

Ambasador Francji w Polsce Pierre Buhler uhonorował Krzysztofa Warlikowskiego francuskim **Orderem Literatury i Sztuki w randze Komandora**. „Należy pan do najwybitniejszych reżyserów teatralnych, pana renoma wykracza poza granice Polski i Europy. Osiągając międzynarodową sławę, jest pan również rzeczywistym przedstawicielem kultury dzisiejszej Europy, wielojęzycznej (...), autentycznie polskiej i autentycznie uniwersalnej” – powiedział Pierre Buhler.

Nagrody publiczności oraz główne nagrody jury w kategorii Najlepsza Aktorka i Najlepszy Aktor dla Magdaleny Popławskiej i Claude’a Bardouila za spektakl „Nancy. Wywiad” na **XIX Międzynarodowym Festiwalu Sztuk Przyjemnych i Nieprzyjemnych** w Łodzi

— Kwiecień 2013

Nagroda TVP Kultura **Gwarancje Kultury** dla najciekawszych, najbardziej wyrazistych osobowości artystycznych minionego roku. W kategorii „Jazz, rock i inne” nagrodę otrzymał Bartek Wąsik wraz ze Stanisławą Celińską i Royal String Quartet za płytę „Nowa Warszawa”.

Nagroda im. Zygmunta Duczyńskiego dla Magdaleny Popławskiej na **Festiwalu Kontrapunkt** w Szczecinie.

— Czerwiec 2013

Strona Nowego Teatru, zaprojektowana przez genialny team Huncwot.com zdobyła złoto na **European Design Awards** jako najlepsza promocyjna strona roku.

— Wrzesień 2013

Spektakl „Kabaret Warszawski” został wyróżniony w corocznym **rankingu miesięcznika „Teatr”** „Najlepszy, najlepsze, najlepsi w sezonie 2012/2013” jako najlepsze przedstawienie sezonu według Joanny Targoń. Małgorzata Szczęśniak została wskazana jako autorka najlepszej scenografii przez Joannę Targoń, a Paweł Mykietyn został uznany za autora najlepszej muzyki teatralnej przez Anetę Kyzioł, Witolda Mrozka oraz Joannę Targoń. Magdalenę Cielecką w kategorii najlepsza rola kobieca wyróżniła Aneta Kyzioł. W kategorii najlepsza rola epizodyczna Joanna Targoń wyróżniła Stanisławę Celińską i Redbada Klijnstrę.

— Grudzień 2013

Nominacja od radiowej Trójki do tytułu **Kulturysta roku 2013** dla Wojtka Blecharza m.in. za nasze Instalacje.

— Luty 2014

Nagroda „Gazety Wyborczej” **Wdechy 2013** w kategorii Człowiek Roku dla Magdaleny Cieleckiej.

— Kwiecień 2014

Srebrne medale **Zasłużony Kulturze - Gloria Artis** dla Magdaleny Cieleckiej i Macieja Stuhra.

— Maj 2014

Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski dla Stanisławy Celińskiej za wybitne zasługi dla polskiej kultury, za osiągnięcia w pracy artystycznej i twórczej oraz działalności społecznej, **Złoty Krzyż Zasługi** za zasługi dla rozwoju polskiej kultury, za osiągnięcia w pracy twórczej i działalności artystycznej dla Magdaleny Cieleckiej i Macieja Stuhra.

Doroczna **Nagroda Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego** dla Stanisławy Celińskiej. Stanisława Celińska została doceniona m.in. za kreacje w spektaklach „Kabaret warszawski” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego.

— **Lipiec 2014**

Nominacja w ogólnopolskim plebiscytcie wyróżniającym Najlepszych dla dzieci **Serca Gagi 2014**, dla spektaklu „Pinokio” w reżyserii Anny Smolar. Nominacja w kategorii Teatr – Spektakl Roku.

— **Wrzesień 2014**

Nagroda im. Cypriana Kamila Norwida dla Stanisławy Celińskiej za rolę Jacqueline Bonbon w „Kabarecie Warszawskim” oraz za płytę „Nowa Warszawa”. Nagroda przyznawana jest przez Samorząd Województwa Mazowieckiego artystom, którzy przyczyniają się do wzrostu rangi tego regionu.

— **Maj 2015**

Srebro Klubu Twórców Reklamy KTR 2015 w kategorii Design dla Filipa Zagórskiego za projekt graficzny do wydarzenia „Polityka kuchenna”. Filip Zagórski dostał też nominację w tej samej kategorii za identyfikację graficzną do spektaklu „Pinokio”.

„Apokalipsa” w reż. Michała Borczucha na podstawie tekstu Tomasza Śpiewaka została zakwalifikowana do finału **21. Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej**. Wybrano 12 spektakli-finalistów spośród 91, które znalazły się w I etapie konkursu.

— **Grudzień 2014**

Nominacja do Wydarzenia roku 2014 w plebiscytcie **Radiowego Domu Kultury**, programu na antenie Trójki, dla spektaklu Michała Zadary „Elementarz”.

Nagroda im. Andrzeja Nardellego dla Bartosza Gelnera za najlepszy debiut aktorski w sezonie 2013/2014 w teatrze dramatycznym za rolę Cetha w spektaklu „Kabaret warszawski” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego. Nagrodę przyznaje Sekcja Krytyków Teatralnych ZASP.

— **Lipiec 2015**

Krzysztof Warlikowski został mianowany członkiem **Akademie der Künste**, berlińskiej organizacji wspierającej rozwój sztuk pięknych. Dołączył tym samym do prestiżowego grona artystów o szczególnych zasługach na polu sztuki współczesnej.

Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski dla Małgorzaty Szczęśniak za wybitne zasługi w pracy twórczej i działalności artystycznej.

— **Wrzesień 2015**

Nagroda im. Konrada Swinarskiego dla Andrzeja Chyry jako najlepszego reżysera sezonu teatralnego 2014/15 za realizację opery „Czarodziejska góra” Pawła Mykietyna.

Nagroda Specjalna miesięcznika „Teatr” dla Pawła Mykietyna za muzykę do opery „Czarodziejska góra” i do spektakli teatralnych.

Nagroda w plebiscytcie **Słoneczniki** dla spektaklu „Elementarz” w reżyserii Michała Zadary jako najbardziej rozwojowej inicjatywy dla dzieci w wieku 0-14 lat w kategorii „język”. Plebiscytcie organizuje portal czasdzieci.pl.

— **Październik 2015**

Srebrny medal **Zasłużony Kulturze - Gloria Artis** dla Andrzeja Chyry.

— **Listopad 2015**

Nagroda środowiska muzycznego **Koryfeusz Muzyki Polskiej** w kategorii Osobowość Roku dla Pawła Mykietyna.

— **Grudzień 2015**

Nowy Teatr został uhonorowany aż sześcioma nagrodami podczas 8. Międzynarodowego Festiwalu Teatralnego **Boska Komedia 2015** w Krakowie:

– Za **najlepsze przedstawienie** dla „Apokalipsy” w reżyserii Michała Borczucha za „delikatnie utkane przedstawienie skupiające się na szczególe, w którym inscenizacja, estetyka oraz koncepcje tworzą – wraz z treścią – idealny spłot przeszłości i teraźniejszości, dokumentu i fabuły, intelektu i emocji, i które dodatkowo w zadziwiający sposób wiążą się ze społecznymi i politycznymi problemami dnia dzisiejszego”;

– Dla Krzysztofa Warlikowskiego jako **najlepszego reżysera** za spektakl „Francuzi”, „który w swoim hermetycznym i wielopłaszczyznowym przedstawieniu burżuazyjnego społeczeństwa jako reżyser redefiniuje i poszerza horyzont Marcela Prousta, mistrzowsko operując wizją oraz narzędziami, które ma do dyspozycji jako reżyser”;

– Dla Małgorzaty Szczęśniak za **najlepszą scenografię** do spektaklu „Francuzi”. W uzasadnieniu jury napisało: „scenografia wciąga widzów w wielość przedstawionych światów, by doświadczali ciągłości rozwoju dramatu poprzez stworzenie silnie osadzonego w przestrzeni poczucia czasu”;

– Dla Haliny Rasiakówny jako najlepszej aktorki, za stworzenie roli Oriany Fallaci w „Apokalipsie”;

– Dla Krzysztofa Zarzeckiego jako **najlepszego aktora** za kreację Piera Paola Pasoliniego w „Apokalipsie”;

– Dla Mariusza Bonaszewskiego jako **najlepszego aktora drugoplanowego** za wyśmienite wykonanie roli Charlesa Swanna w spektaklu „Francuzi”.

PRASA

Spektakl-petarda.
„Polityka”

Nie da się zapomnieć.
„Le Monde”

Nowy adres świata.
„Gazeta Wyborcza”

Trudno nie westchnąć z zachwytu.
„Exklusiv”

Widz zostaje wessany przez spektakl.
„Allgemeine Zeitung”

To jedno z najlepszych miejsc, do którego można się udać, żeby zobaczyć dobry teatr.
„The Wall Street Journal”

Świeżość propozycji, umiejętność wsłuchiwania się w publiczność, w jej potrzeby i dostarczanie nieoczekiwanych, zaskakujących odpowiedzi.
„Wprost”

Odpowiednie połączenie prezentacji, dyskusji, wykładów, działań edukacyjnych i poszukiwań warsztatowych dostępnych dla szerokiej publiczności mają sprawić, że lepiej poznamy, gdzie żyjemy i dlaczego właśnie tak.
„Malemen”

Fenomen Warlikowskiego tkwi w połączeniu odwagi i wrażliwości. Każda premiera odbija się głośnym echem w mediach i wywołuje burzliwe dyskusje.
„Harpers Bazaar”

Niepowtarzalny styl i absolutnie genialne pomysły.
„Elle”

Wow. Wow. Woooooow.
„Dwutygodnik”

Powstała nowa jakość.
„Rzeczpospolita”

Mistrzowskie.
„Luxemburger”

Łzy się polały na całej widowni.
„Ruch Muzyczny”

Propozycja prowokująca, inspirująca. Bardzo świeża.
„Tygodnik Powszechny”

Całkowita komunia z widzami.
„Le Soir”

Geniusz dialogu z publicznością.
„Fashion Magazine”

Wszystko, co może zaoferować współczesny teatr.
„Kleine Zeitung”

O seksie bez pruderii, wulgarności czy półpornograficznych klisz - w polskiej kulturze to naprawdę spore osiągnięcie.
„Gazeta Wyborcza”

Jest w tym spektaklu rytm, magia i czar.
„France Soir”

Mieście tę miejscówkę na oku, bo czujemy, że lada chwila namiesza na stołecznym podwórku.
„Aktivist”

Warlikowski wydobywa z opowieści wątki kluczowe dla europejskiej wyobraźni i historii.
„Zwierciadło”

Nowy Teatr jest częścią rewolucji wolnościowej, którą społeczeństwo warszawskie przeżywa dużo szybciej niż inne.
„Harpers Bazaar”

Efektowne, potwierdzające mistrzowską klasę.
„Twój Styl”

Fascynujący.
„Pariscope”

PROGRAM
ARTYSTYCZNY
2012 — 2015

Premiera: 20 kwietnia 2012
Zachęta Narodowa Galeria Sztuki

TEATR

TANIEC

NANCY. WYWIAD

Przekraczając granice między teatrem i tańcem, artyści konfrontują się z legendą punk rocka Sidem Viciousem, zmarłym z przedawkowania narkotyków muzykiem podejrzanym o zamordowanie swojej narzeczonej Nancy Spungen. Spektakl Claude'a Bardouila mógłby mieć tytuł „Być jak Nancy Spungen”. To ona, antybohaterka, dziewczyna, która szukała sposobu przekroczenia samej siebie, staje się głównym tematem namysłu. Zdeterminowana zdaniem Patti Smith: „Co możesz zrobić lepszego w życiu, kiedy pochodzisz z Midwestu, niż iść do łóżka z gwiazdą rocka?”, Nancy wpisuje się w łańcuch: prostytutka – narkotyki/przemoc – dostęp do gwiazd. Staje się największą grupie i specjalistką w dziedzinie punk rocka, przeżywając swoją życiową przygodę. Spektakl jest próbą ponownego przeżycia tamtych okoliczności, zmierzenia się z mityczną atmosferą USA lat 70-tych.

W tym, co robią, precyzja łączy się z żywiołowością, każdy pokaz jest zatem aktem twórczym. [...] powstała nowa jakość. Sprawia to przede wszystkim dwójka wykonawców: demoniczny, przykuwający uwagę każdym gestem Claude Bardouil (pomysłodawca całości) i ubiegłoroczna laureatka Nagrody im. Cybulskiego, Magdalena Popławska. W Zachęcie zdumiewa ekspresją ciała, potrafiąc przekazać nie mniej niż wówczas, gdy posługuje się tekstem.

— Jacek Marczyński, „Rzeczpospolita”

To jedno z najbardziej niezwykłych zdarzeń, jakie przyszło mi kiedykolwiek oglądać na scenie. Są w nim takie sceny, które zapierają oddech, jak ta, w której postaci dosłownie rzucają sobą o ścianę - walczą ze swoimi namiętnościami, nie mogąc sobie poradzić z szaleństwem, jakim jest ich życie. (...) Nie przesadzę, jeśli powiem, że jest to jedna z najpiękniejszych sekwencji miłosnych, jakie w życiu widziałam.

— Agnieszka Antoniewska, „Art&Business”

Magda Popławska zatańczyła, jakby nie była aktorką dramatyczną, a tancerką nowoczesną. Była w niej dzikość i choroba, samozatrącenie i samoświadomość. Popławska pogłębia aktorsko i psychologicznie frenetyczną choreografię jej bohaterki. Tańczy w jednych spodniach z partnerem, uderza boleśnie o ścianę... I w końcu orientujemy się, że wszystko, co robi w przestrzeni gry, to też monolog, tyle, że rozpisany na ruch i obecność zamiast na słowa. To, co zrobiła Popławska, to nowa jakość w polskim teatrze.

— Łukasz Drewniak, „Dziennik Polski”

Liczba spektakli: 52
Liczba widzów: 5 339

REŻYSERIA, CHOREOGRAFIA:

Claude Bardouil

WYKONANIE:

Magdalena Popławska

Claude Bardouil

SCENOGRAFIA:

Nicolas GrosPierre

Olga Mokrzycka-GrosPierre

KOSTIUMY:

Aleksandra Laska

MUZYKA:

Paweł Andryszczyk

Adam Walicki

REŻYSERIA ŚWIATEŁ:

Katarzyna Łuszczczyk

WIDEO:

Łukasz Józków

WYKŁADY 2012

Agnieszka Graff

O filmie genderowo i queerowo

Cykl filmów traktowanych jako pretekst do dyskusji o (nie)równości płci, pożądaniu hetero- i homoseksualnym oraz prawach reprodukcyjnych. Po każdej projekcji odbył się krótki wykład i dyskusja. Przyglądaliśmy się różnym wcieleniom filmowej homofobii i mizoginii, subwersji i perwersji. Rozmawialiśmy o tym, co kogo kręci, co i dlaczego się starzeje, co po latach obrasta w nowe treści. W pierwszej części cyklu było dużo o wampach, kociakach i buntowniczkach, o twardzielach i mięczakach, o cenzurze w Hollywood (i o tym, jak ją omijano), a także o campie i feministycznej krytyce filmowej. W drugiej – o homofobii i kolejnych przełamanych tabu. O przemocy, cielesności, miłości. O pornografii, aborcji i niepłodności.

11 stycznia 2012

„Celuloidowy schowek” (1995) reż. Rob Epstein, Jeffrey Friedman

29 lutego 2012

„Tongues Untied” (1989) reż. Marlon Riggs

14 marca 2012

„Nie czas na łzy” (1999) reż. Kimberly Peirce

11 kwietnia 2012

„Shortbus” (2006) reż. John Cameron Mitchell

16 maja 2012

„The Naked Feminist” (2004) reż. Louisa Achille

13 czerwca 2012

„I Had an Abortion: A speakout” (2005) reż. Jennifer Baumgardner

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

Liczba wydarzeń: 25

Liczba widzów: 1 910

Bożena Keff

Klische tożsamości jako niewola

Cykl wykładów na temat tradycyjnego i wieloaspektowego wykluczenia, w jakim specjalizuje się polska tradycja narodowa – wykluczenia dotyczącego Żydów. Spojrzeliśmy na fasadowość sposobu myślenia i mówienia o realnych Żydach, o żydowskich wątkach w polskiej kulturze, o antysemityzmie i ograniczeniach, jakie w opracowywaniu swojej tożsamości nadal nakładają sami na siebie (niezbyt liczni) polscy Żydzi. Pojawił się też problem faktycznie trwającej dyskryminacji dosłownej i symbolicznej, choć skończyło się w Polsce istnienie i kultura dyskryminowanej mniejszości. Poruszyliśmy także temat współczesnych tożsamości żydowskich, których nie można oderwać od polskiego kontekstu.

4 stycznia 2012

Ponowoczesność – i jej związek z Oświeceniem

25 stycznia 2012

Samonienawiść, przegląd postaw

22 lutego 2012

Po co Żydom lewica?

21 marca 2012

Stosunki polsko-żydowskie jako sielanka

25 kwietnia 2012

Relacje tożsamości, czyli jak mówić o żydowskich sprawach do polskiej publiczności?

9 maja 2012

Maski, część pierwsza. Klasyczne narracje o zagładzie: analiza dwóch tekstów Hanny Krall: „Taniec na cudzym weselu” i „Peter Schock”

23 maja 2012

Maski, część druga. Grynberg jako dybuk i reprezentant milionów zamordowanych. Matywiecki czyli współczucie zagłuszające swój przedmiot

20 czerwca 2012

Dlaczego wybieram „Maus” Arta Spiegelmana

Michał Bilewicz i Jarosław Klebaniuk

Człowiek - grupa – system. Radykalna psychologia społeczna w zderzeniu z tekstami kultury

Eksperymentalna psychologia społeczna. Nauka skrajnie pozytywistyczna, robiąca eksperymenty na żywych istotach ludzkich, oparta na wnioskowaniu statystycznym, wielokrotnie krytykowana. Często stosowana do niecnych celów marketingowych, biznesowych, propagandowych. Powraca jako narzędzie krytyki systemu, jako głos w obronie wykluczonych, jako ujawnienie mrocznych praktyk codzienności. W tym sensie podejmuje tematy obecne dziś bardzo wyraźnie w teatrze czy sztuce współczesnej. Seria wykładów prezentuje badania radykalnej psychologii społecznej, które dotyczą podstawowych zagadnień społecznych i egzystencjalnych: odczłowieczania, wyzysku, ludobójstwa, nędzy, pojednania, seksizmu, autorytaryzmu. Wnikając w naturę człowieka, budujemy podstawy bardziej sprawiedliwego urządzania świata. W tym sensie wykłady miały pokazać mosty łączące odkrycia psychologii eksperymentalnej oraz teatru, sztuk wizualnych czy performatywnych.

18 stycznia 2012

Nierówności społeczne i nędza jako źródło cierpienia
– Jarosław Klebaniuk

15 lutego 2012

Droga do ludobójstwa – psychologiczne źródła zła
– Michał Bilewicz

27 czerwca 2012

Odwet czy pojednanie? O nieoczywistych następstwach konfliktu
– Michał Bilewicz

18 kwietnia 2012

Nieświadome mechanizmy dyskryminacji
– Michał Bilewicz

23 — 24 czerwca 2012

Muzeum Rzeźby Królikarnia, Oddział Muzeum Narodowego w Warszawie

MECZ TOWARZYSKI

WSTĘP WOLNY

MUZYKA

WYSTAWY

AKCJE

Festiwal Instalacji Muzycznych pod opieką kuratorską Pawła Mykietyna. Wyzwanie stworzenia na żywo ścieżki dźwiękowej do spotkania ćwierćfinałowego Euro 2012 podjął sextet Profesjonalizm. Zespół prowadzony przez selekcjonera Marcina Maseckiego osiągnął prawdziwe mistrzostwo w przełamaniu języka tradycyjnego jazzu poprzez wirtuozowski dźwiękowy drybling oraz przewrotne rozwiązania stałych fragmentów gry. Spotkanie poprzedził fragment „Ekecheirii” Krzysztofa Pendereckiego, który przypominał, że polscy awangardzisci już w 1972 roku nie stronili od tematyki sportowej (ta krótka kompozycja na taśmę otwierała wówczas Igrzyska pamiętnej Olimpiady w Monachium). Ale czy widowisko sportowe w ogóle wymaga takiej transpozycji? A może samo w sobie stanowi już zamknięte muzyczne dzieło? Do takich wniosków doszedł słynny argentyński kompozytor Mauricio Kagel, gdy w 1996 stworzył swoją „ulotną akcję na 111 rowerzystów”.

W programie:

Mauricio Kagel — *Bryza. Ulotna akcja na 111 rowerzystów* (1996)

Krzysztof Penderecki — *Ekecheiria na taśmę* (1972)

Profesjonalizm — *Profesjonalizm gra mecz* (2012)

z projekcją meczu ćwierćfinałowego na żywo

Peter Ablinger & Winfried Ritsch — *Deus cantando. Audioanalyse / Die Aufloesung / Freud in England / Le grain de la voix*

Peter Ablinger — *Trzy łatwe utwory.*

Trzy częściowa instalacja w przestrzeni publicznej (2004)

Wojtek Blecharz — *Phenotype*

na skrzypce preparowane i amplifikowane (2011/2012)

Karol Nepelski — *Pod powierzchnią* (2012)

Philippe Parreno & Douglas Gordon — *Zidane. Portret XXI wieku*

Liczba wydarzeń: 8

Liczba widzów: 2 000

TRENER SELEKCJONER:
Paweł Mykietyn

ASYSTENT SELEKCJONERA:
Wojtek Blecharz

„Uważne słuchanie jest ważniejsze niż wydawanie dźwięków” – powiedział kiedyś nestor sztuki zjawisk akustycznych, amerykański kompozytor, Alvin Lucier. Twórcy „Meczu towarzyskiego” zaprojektowali imprezę ideowo bliską myśli Luciera.

— Ewa Szczecińska, „Dwutygodnik”

Mecz towarzyski Pawła Mykietyna nastawił ucho na dźwięk niekoniecznie w znaczeniu tradycyjnie pojmowanej muzyki [...]. Może dzięki tego rodzaju akcjom warszawiacy przestaną narzekać na zgiełk, a kompozytorzy zaczną szukać inspiracji na stadionach?

— „Młodzieżowa Gazeta Muzyczna”

TEATR NA OPEN'ER FESTIVAL

Tony Kushner
Anioły w Ameryce

Spektakl był najważniejszym wydarzeniem w ramach odbywającego się po raz pierwszy programu teatralnego Projektu „Sztuka na Open'erze”, którego kuratorem był Nowy Teatr. Ta wyjątkowa prezentacja to długo wyczekiwany powrót tytułu poruszającego najistotniejsze dla teatru Krzysztofa Warlikowskiego tematy związane z wykluczeniem i poczuciem winy. Wspaniały, epicki tekst Tony'ego Kushnera to głęboka analiza duszy amerykańskiej, urastająca w spektaklu Warlikowskiego do uniwersalnej wizji miłości w czasach zarazy, miłości homoseksualnej, która ujawnia pokłady zła w nas.

Spektakl wyprodukowany przez TR Warszawa, zaprezentowany na Open'er Festival przez Nowy Teatr we współpracy z TR Warszawa.

Pomysł z zaproszeniem przedstawienia „Anioły w Ameryce” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego okazał się sukcesem. Wielokrotnie nagradzany spektakl i nazwiska aktorskich gwiazd przyciągnęły prawdziwe tłumy. Większość widzów zebrana w namiocie to „normalna” festiwalowa publiczność – młodzież licealna i studenci. Trafiały się jednak osoby starsze, nawet 50-60-letnie. Wielu widzów kupiło specjalnie karnety na jeden dzień, by obejrzeć przede wszystkim przedstawienie, a koncerty ulubionych artystów – niejako przy okazji. Frekwencja była naprawdę zaskakująca: w środę o godz. 11-tej rano, gdy na teren festiwalu nie wpuszczano jeszcze widzów, a pole namiotowe dopiero powoli się wypełniało, w kolejce do „Aniołów w Ameryce” stało już około stu osób. I grupa powiększała się z każdą chwilą. Ostatecznie 500 miejsc na ogromnej trybunie dla widzów wypełniło się w parę minut. Zdecydowanie warto było czekać przed spektaklem czy siedzieć w ścisłości na schodach. Bo „Anioły w Ameryce” to teatr, jaki nieczęsto się ogląda.

— Mirosław Baran, „Gazeta Wyborcza Trójmiasto”

Gramy w namiocie z widownią na około 500 osób. Publika wciska się w jakieś wolne przestrzenie. Po aplauzie czuje się, że rzeczywiście dajemy coś, co tym ludziom było bardzo potrzebne, i wpisaliśmy się w ten rock'and'rollowy drive.

— Andrzej Chyra dla tok.fm

Liczba spektakli: 4
Liczba widzów: 2 600

REŻYSERIA:
Krzysztof Warlikowski

PRZEKŁAD:
Jacek Poniedziałek

SCENOGRAFIA:
Małgorzata Szczęśniak

MUZYKA:
Paweł Mykietyn

REŻYSERIA ŚWIATŁA:
Felice Ross

FILM:
Paweł Łoziński

SONGI:
Adam Falkiewicz

OBSADA:
Stanisława Celińska
Maja Komorowska
Magdalena Cielecka
Maja Ostaszewska /
Magdalena Popławska
Bogusława Schubert
Danuta Stenka /
Dorota Landowska /
Monika Niemczyk
Andrzej Chyra
Rafał Maćkowiak (TR Warszawa)
Zygmunt Malanowicz
Jacek Poniedziałek
Maciej Stuhr
Tomasz Tyndyk (TR Warszawa)

Gob Squad
Before Your Very Eyes

Drugi ze spektakli zaprezentowanych na zaproszenie Nowego Teatru na Festiwalu Open'er. Siedmiorgo dzieci u progu okresu dojrzewania, w szklanym kontenerze, zostaje skonfrontowanych z wywiadami z samymi sobą, nagrany dwa lata wcześniej. To, co było wtedy ważne, na przykład ulubiony miś, teraz nie ma znaczenia. To, co kiedyś wydawało się niewyobrażalne – palenie – staje się doświadczeniem. Oto jak szybko może się zmieniać życie. Wędrujemy przez fazę rocka gotyckiego, kryzysy wieku średniego, gimnastykę emerytów, by po godzinie spektaklu dotrzeć do śmierci. Potencjał dzieciństwa („Mogę zrobić to i tamto...”) zmienia się w warunkowość dorosłości („Mogłem wtedy zrobić to czy tamto...”). Decyzje zostają podjęte, a szanse przepadają. W performansie kolektywu Gob Squad dzieci grają w grę życia, pełną oczekiwań i nadziei, nie zdając sobie sprawy z otrzewiającego doświadczenia, które nieubłagane je czeka. To prawdziwy teatralny akt okrucieństwa. Na szczęście pełen empatii i poczucia humoru. Życie byłoby strasznie smutne, gdyby nie było tak niewiarygodnie śmieszne.

„Anioły w Ameryce” były niezwykle oblegane. Tylko pierwszego wieczoru wejście na spektakl Krzysztofa Warlikowskiego nie stanowiło dużego problemu (choć i tak był komplet widzów). W pozostałe dni trzeba było wykazać się cierpliwością i mieć szczęście, by zdobyć wejściówki. Niektórzy pomagali sobie, kserując je na kolorowo. Dla wielu mieszkańców mniejszych ośrodków oddalonych od Warszawy była to wyjątkowa okazja do obejrzenia spektaklu sławnego reżysera. Ale zainteresowaniem cieszyło się także zaproszone przez Nowy Teatr brytyjsko-niemieckie przedstawienie „Before Your Very Eyes” autorstwa Gob Squad.

— Marcin Kube, „Rzeczpospolita”

Liczba spektakli: 4
Liczba widzów: 900

KONCEPCJA, DESIGN, REŻYSERIA:
Gob Squad (Johanna Freiburg, Sean Patten, Berit Stumpf, Sarah Thom, Bastian Trost & Simon Will)

KOSTIUMY:
An Breughelmans
Gob Squad

OBSADA:
Fons Dhossche
Maurice Belpaire
Ramses De Ruyck
Robbe Langeroot
Tasja Doom
Zoe Breda
Aiko Vanparys

PRODUKCJA:
Gob Squad, Berlin (DE)
Campo, Ghent (BE) / campo.nu

KOPRODUKCJA:
Hebbel van Ufer, Berlin;
Fft Düsseldorf;
Noorderzon / Grand Theatre Groningen; Next Festival, Eurometropole Lille-Kortrijk-Tournai + Valenciennes; Künstlerhaus Mousonturm, Frankfurt

29 — 30 września 2012

Nowy Teatr, Hala warsztatowa i dziedziniec

PROSZĘ WEJŚĆ CZYLI MIĘDZY NAMI SĄSIADAMI

Nowy Teatr zaprosił sąsiadów do wspólnego świętowania z okazji otwarcia Hali warsztatowej, czyli dawnej hali MPO. Przygotowaliśmy specjalny program dla sąsiadów w każdym wieku – od gier, zabaw i muzyki, po porady prawne i spotkania na temat idei spółdzielczości socjalnej. Zorganizowaliśmy Bio Bazar, pchli targ, Krwioobieg książek oraz Bank wolnego czasu, w ramach którego sąsiedzi mogli się wymienić usługami i umiejętnościami. Bogusław Deptuła, historyk sztuki i znawca kuchni, gotował przysmaki według receptur literackich. Odbyła się również promocja książki Sylwii Chutnik i Mikołaja Długosza „Proszę wejść” wydanej przez Nowy Teatr.

WSTĘP WOLNY

SĄSIEDZI

AKCJE

EDUKACJA

Liczba wydarzeń: 10
Liczba widzów: 1 100

15 — 30 września 2012

Nowy Teatr, Puławska 37

NIEKRYTYK KRYTYK

Cykl weekendowych zajęć dla młodzieży w wieku około gimnazjalnym, pokazujących modele i sposoby działania teatru. Grupa dyskusyjna pracująca na bazie konkretnych realizacji teatralnych współpracowała z artystami Nowego Teatru, m.in. Magdaleną Popławską oraz muzykiem Michałem Górczyńskim. Rezultatem tej pracy było tworzenie własnych wypowiedzi artystycznych. Kilkanaście godzin zajęć uwarżliwiło młodzież na sprawy komunikacji w teatrze, zmagania z teatralnymi konwencjami czy wreszcie obowiązek intensywnej rozmowy artysty z publicznością.

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

TEATR

DLA DZIECI

Liczba wydarzeń: 6
Liczba uczestników: 20

KURATORKA I PROWADZĄCA:
Anna Smolar

18 października 2012

Nowy Teatr, Puławska 37

KRYTYCZNE PISANIE

Jak pisać recenzję, aby nie zanudzić czytelnika? Jak uprawiać krytykę w Internecie i nie zginąć? Jak budować krytyczny światopogląd i bronić własnych opinii? Na te pytania starał się odpowiedzieć Roman Pawłowski, krytyk kultury z „Gazety Wyborczej”, podczas warsztatów z pisania krytycznego. Uczestnicy praktycznie wypróbowali różne style i sposoby pisania, recenzując spektakle prezentowane w ramach przeglądu tańca w „Orientacja: Taniec. Afryka”.

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

TEATR

Liczba wydarzeń: 1
Liczba uczestników: 15

15 października 2012

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

KOTKA NA GORAĆYM BLASZANYM DACHU

Czytanie towarzyszyło wydaniu zbioru dramatów Tennessee Williamsa „Tramwaj zwany pożądaniem i inne dramaty” w przekładzie Jacka Poniedziałka. Zbiór ukazał się nakładem wydawnictwa Znak. Po czytaniu odbyło się spotkanie i dyskusja z autorem nowego przekładu.

WSTĘP WOLNY

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 150

PRZEKŁAD:
Jacek Poniedziałek

OPIEKA REŻYSERSKA:
Szymon Kaczmarek

ŚWIATŁA:
Katarzyna Łuszczuk

MUZYKA:
Żeliszaw Żeliszawski

CZYTAJĄ:
Joanna Drozda, Maria Maj,
Magdalena Popławska,
Adam Ferency, Szymon
Kaczmarek, Mateusz
Lewandowski, Maciej Stuhr,
Żeliszaw Żeliszawski

18 — 21 października 2012

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TANIEC

TEATR

MUZYKA

WYSTAWY

ORIENTACJA TANIEC. AFRYKA

18 października 2012

Le Cargo

W przejmującym i intymnym solo „Le cargo” Faustin Linyekula prowadzi widza przez bogatą i burzliwą historię Konga. Poznajemy historię jego powrotu do Obilo, wioski w Kongo, w której spędził dzieciństwo. Historyczne migawki z kongijskiej wioski stają się pretekstem do zadawania sobie pytań: co to znaczy tańczyć? Czy można tańczyć poza kontekstem swojego pochodzenia i historii? Jakie znaczenie ma naprawdę taniec i sztuka, jeśli nieustająco musisz konfrontować się z wojną, kryzysem, wojną, kryzysem i tak w kółko? Dotykający i silnie skoncentrowany taniec, monolog ruchów i gestów to poszukiwanie śladów przeszłości, która jeszcze długo pozostanie niezrozumiana. Nasycony sugestywną muzyką i silną osobistą narracją, Linyekula zjawiskowo bada związek ciała z tańcem – językiem, który od ponad dekady służy mu do opowiadania historii swojego kraju.

Liczba spektakli: 1

Liczba widzów: 150

CHOREOGRAFIA I WYKONANIE:

Faustin Linyekula

MUZYKA:

Flamme Kapaya
i perkusisci z Obilo

PRODUKCJA:

Studios Kabako / Virginie Dupray

KOPRODUCENT:

Centre National de la Danse
przy wsparciu DRAC Ile-de-France

19 października 2012

Koncert Baloji et l'Orchestre de la Katuba

Baloji sam siebie nazywa Afropczykkiem. Jego muzyka jest fuzją hip-hopu z innymi gatunkami muzyki afrykańskiej: od soukous przez afrykański funk, soul, reggae i folk. „I'm Goin' Home... nakuenta” – tak kończy się pierwsza płyta Baloji, zatytułowana „Hotel Impala”. Dla kongijsko-belgijskiego artysty, urodzonego w 1978 roku w Lubumbashi, dorastającego w czasach kryzysu w Walonii, te końcowe słowa oznaczały zarazem nowy początek. Tam nie jestem do końca Kongijczykiem, tu nie czuję się całkiem Belgiem. I o tym właśnie traktuje pierwsza płyta Baloji – o 30-letnim mężczyźnie w poszukiwaniu tożsamości. Teksty piosenek, śpiewanych w różnych stylizacjach – od soulu po beatbox – opowiadają koleje jego życia. *Płyta powstała jako odpowiedź na pytanie, które zadała mi moja biologiczna matka podczas naszej jedynej rozmowy telefonicznej w kwietniu 2005 roku: co porabiałeś przez ostatnie 25 lat? - mówi Baloji.*

Liczba koncertów: 1

Liczba widzów: 250

20 — 21 października 2012

Solid Gold

Tytuł nawiązuje zarówno do popularnego w Stanach w latach 80-tych programu telewizyjnego, płyty, która sprzedała się w przekraczającym milion nakładzie, jak i do bogactw naturalnych, którymi może poszczycić się Kongo. Podczas gdy mocarze świata polityki rozdzielają między siebie złoto, diamenty czy tytan, prawdziwe bogactwo twórcze i intelektualne – młode pokolenie Konga – wciąż pozostaje niezauważone. Performance prowadzi widza przez bogatą historię hip hopu – od jego najwcześniejszych form wywodzących się z tańca afrykańskiego po współczesną formę tańca ulicznego, popularnego dziś w Kongo. Bogactwo formy i stylu, który kształtował się przez dekady, sięga również do form tańca popularnych w latach 20. w Harlemie, na Broadwayu czy na nowojorskiej scenie w latach 70/80-tych.

20 — 21 października 2012

Jolie

Tematem spektaklu, stworzonego we współpracy z kongijską tancerką Jolie Ngemi, jest refleksja nad ideą piękna w muzyce i w tańcu jej kraju, w których – jak pisze krytyk sztuki Achille Mbembé – zderzające się ze sobą sprzeczności, brzydota i hałas życia codziennego w Kongo, ulegają sprężeniu i przetworzeniu. Jolie, ze swojej kobiecej perspektywy, przekazuje publiczności energię, determinację i twórczy potencjał nowego pokolenia kongijskich artystów.

Projekt Fundacji Nowego Teatru

KURATORKA: Joanna Nuckowska

Liczba spektakli: 2

Liczba widzów: 120

KONCEPT:
Ula Sickle

WSPÓŁPRACA:
Dinozord i Yann Leguay

PERFORMANCE:
Dinozord

PRODUKCJA:
Caravan Production
for Rebecca September vzw

Liczba spektakli: 2

Liczba widzów: 94

KONCEPT:
Ula Sickle

WSPÓŁPRACA:
Jolie Ngemi & Yann Leguay

PERFORMANCE:
Jolie Ngemi

PRODUKCJA:
Caravan Production
for Rebecca September vzw

KOPRODUKCJA:
Rencontres Chorégraphiques
Internationales de Seine
Saint-Denis (Paris FR),
Kaaithheater (Brussels BE),
KVS (Brussels BE),
B:OM Festival (Seoul KR) przy
wspieraniu Ministerstwa Kultury,
Sportu i Turystyki
oraz Korea Arts Management
Service, a także Wspólnoty
Flamandzkiej Regionu Miasta
Stołecznego Brukseli (VGC)

Od października 2012

Szkoła Wyższa Psychologii Społecznej / Uniwersytet SWPS

EDUKACJA

LABORATORIUM PROJEKTOWANIE KULTURY / NOWYCH PRAKTYK TEATRALNYCH

Nowatorski kurs edukacyjny w zakresie wiedzy o teatrze i współczesnej kulturze oferowany przez SWPS we współpracy z Nowym Teatrem. Kurs rozwija nowoczesne myślenie o kulturze i świecie społecznym, łączy teorię z praktyką teatralną, koncentrując się wokół trzech modułów: Dziennikarstwo Kulturalne, Kurator/Producent oraz Dramaturgia.

Autorką projektu jest prof. Krystyna Duniec. Jej intencją było założenie „laboratorium współczesności” we współpracy z Nowym Teatrem: „Będziemy rozmawiali o kulturze, jej najważniejszych zjawiskach i o teatrze w kontekście przemian kulturowych. Będziemy spotykali się w gronie artystów i akademików, praktyków, reżyserów, aktorów, dramaturgów, pisarzy, producentów i badaczy. Chcemy, aby nasi słuchacze rozumieli kulturę i jej język, uczyli się promować to, co w kulturze ważne, pisać o tym, ale także tworzyć”.

Studia przygotowują do pracy z mediami, do współpracy z teatrami, instytucjami kultury oraz z placówkami edukacyjnymi. Zajęcia z udziałem wykładowców z Instytutu Sztuki PAN i Nowego Teatru w Warszawie, a także Instytutu Teatralnego im. Z. Raszewskiego, Instytutu Kultury Polskiej UW i EEAP gwarantują nowatorski i bezprecedensowy na gruncie polskim proces kształcenia ściśle łączący teorię z praktyką teatralną. Ich celem jest rozwijanie nowoczesnego myślenia o kulturze i świecie społecznym, inspirującego intelektualnie i zawodowo.

W roli wykładowców i prowadzących klasy mistrzowskie m.in.: Dorota Sajewska, Małgorzata Sikorska-Miszczuk, Małgorzata Dziewulska, Karolina Ochab, Marek Beylin, Maciej Nowak, Redbad Klijnstra, Małgorzata Szczęśniak, Marcel Andino Velez, Felice Ross, Krzysztof Garbaczewski i Marcin Cecko, Wojciech Tochmann.

W czasach, gdy role krytyka, komentatora, dramaturga i producenta nieraz się przenikają, wymieniają i łączą, roczny kurs Laboratorium wszechstronnie przygotowuje do dzisiejszych wyzwań, odpowiada oczekiwaniom instytucjonalnym i indywidualnym aspiracjom. Laboratorium prowadzi także KinoFriko: spotkania dyskusyjne, prezentacje filmów, spektakli, rozmowy z gośćmi, realizowane poza programem zajęć, uwzględniające potrzeby i zainteresowania uczestników i dynamicznie zmieniającą się sytuację w kulturze.

Laboratorium powstało w 2012 roku i do dziś rozwija swoją działalność. Od 2015 roku istnieje możliwość uzupełnienia kursu o czwarty moduł, wówczas absolwenci czterech modułów otrzymują świadectwo ukończenia studiów podyplomowych Uniwersytetu SWPS i Nowego Teatru.

Więcej: www.podyplomowe.pl

Premiera: 28 października 2012

Teatr IMKA

TEATR

ICHŚ FISZER

Hanoch Levin opisuje tu, inaczej niż w pozostałych swoich dramatach, mężczyznę z jego obsesjami i lękami, których głównym obiektem jest kobieta. Ten tekst to seria surrealistycznych, groteskowych, a równocześnie bolesnych wizji umierania. To spektakl o kryzysie mężczyzny, jego porażce życiowej, a w rezultacie decyzji o samobójstwie. To scenariusz o umieraniu, to ostatnie sekundy, w których odbywa się nierealna, symboliczna podróż Ichsia w poszukiwaniu własnej tożsamości. Podróż w dotarciu do „istoty kobiety”... Kim jest...? Dlaczego tak mało o niej wiem...? Dlaczego budzi we mnie lęk...? To również sen o jednej kobiecie, ciągle innej, przybierającej różne imiona, ale ciągle tej samej, o której bohater marzy i którą kocha, którą może kiedyś stracić. Koprodukcja Nowego Teatru i Teatru IMKA

Marek Kalita stworzył w teatrze IMKA rolę swojego życia.
— Marek Kubiak, „Teatr dla Was”

Przedstawienie jest pokazem świetnego aktorstwa. Oprócz Marka Kality na szczególne zainteresowanie zasługuje Aleksandra Popławska. Znakomicie sprawdza się w roli kobiet dominujących, ekscentrycznych, ale też poszukujących miłości. Jacek Poniedziałek świetnie łączy postacie meksykańskiego playboya, filozofa, dyrektora cyrku i kierowcy rajdowego. Do tego Piotr Polak w roli ekscentrycznego hydraulika.

— Jan Bończa-Szabłowski, „Rzeczpospolita”

Liczba spektakli: 6
Liczba widzów: 700

PRZEKŁAD:
Agnieszka Olek

ADAPTACJA I REŻYSERIA:
Marek Kalita

SCENOGRAFIA:
Marek Kalita

WSPÓŁPRACA SCENOGRAFICZNA,
KOSTIUMY:
Katarzyna Adamczyk

REŻYSERIA ŚWIATŁA:
Katarzyna Łuszczczyk

DRAMATURGIA:
Tomasz Śpiewak

OPRACOWANIE MUZYCZNE:
Piotr Polak

ASYSTENT REŻYSERA:
Adam Kasjaniuk

OBSADA:
Marek Kalita
Aleksandra Popławska
Jacek Poniedziałek
Piotr Polak
Wenanty Nosul
Stephano Sambali
Wwarzeczy Wez Kombo
Bouetoumoussa

Premiera: 7 grudnia 2012

Sala koncertowa im. W. Lutosławskiego, Polskie Radio

MUZYKA

NOWA WARSZAWA

Warszawskie szlagiery w interpretacji Stanisławy Celińskiej. Dwanaście piosenek w nowych aranżacjach Bartka Wąsika i Royal String Quartet prowadzi z Balu na Gnojnę przez liryczne, heroiczne i sentymentalne miejsca Warszawy. Na płycie Nowa Warszawa – i podczas koncertów – słyszymy dźwięki dawnej Warszawy, popularne piosenki autorstwa takich wykonawców, jak Czesław Niemen, T.Love i Beata Kozidrak, a nawet motyw muzyczny stworzony przez Davida Bowie pod wpływem krótkiego spaceru po Warszawie. Wszystko to wyśpiewane hipnotycznym głosem Stanisławy Celińskiej, którą publiczność pokochała nie tylko za jej kreacje aktorskie, ale również za doskonałe recitale wokalne („Domofon, czyli śpiewniczek domowy Stanisławy C.”, „Piękny świat”).

[...] Głos, w którym jest melancholia (chroniąca przed rozpaczą), namiętność (będąca albo wstępem do, albo zastępstwem prawdziwej miłości), polifonia doświadczeń (a wśród nich na pewno wzruszenie, wściekłość, utrata czy ból), siła (bez niej nie byłoby tego, co od kilkunastu lat oglądamy na scenie w spektaklach Krzysztofa Warlikowskiego), wreszcie ciepło (do którego chciałoby się zbliżyć, bo nie parzy, tylko ogrzewa). Ale ta płyta to nie tylko głos Stanisławy Celińskiej. To także małe i wielkie słowa o Warszawie (m.in. Wojciech Młynarski, Andrzej Włost, Agnieszka Osiecka, Konstanty I. Gałczyński, Julian Tuwim, Muniak Staszczuk) i świetna muzyka (m.in. Szpilman, Niemen, Sojka, Matuszkiewicz, Karasiński) podana w genialnych – nie bójmy się tego słowa – aranżacjach Bartka Wąsika z udziałem Royal String Quartet [...] Jest taki stary winylowy krążek Ireny Santor pod tytułem „Moja Warszawa”. Dla niektórych mityczny. A wiemy, że w historii kultury mogą istnieć różne wersje danego mitu. Właśnie powstała nowa. Na imię jej „Nowa Warszawa”, na nazwisko „Stanisława Celińska”. Ja wybieram właśnie tę wersję.
— Tomasz Cyz, „Dwutygodnik”

Liczba wydarzeń: 18

Liczba widzów: 9 117

WYKONAWCY:

Stanisława Celińska (wokal)
Bartek Wąsik (fortepian)
Royal String Quartet w składzie:
Izabella Szałaj-Zimak (I skrzypce)
Elwira Przybyłowska (II skrzypce)
Marek Czech (altówka)
Michał Pepol (wiolonczela)

ARANŻACJE:

Bartek Wąsik

REŻYSERIA ŚWIATŁA:

Katarzyna Łuszczuk

POMYSŁODAWCA PROJEKTU:

Mike Urbaniak

KOPRODUKCJA:

Polskie Radio SA

24 — 30 stycznia 2013
Nowy Teatr, Hala warsztatowa

WSTĘP WOLNY

WYSTAWY

KOHEZJA

Nie mam wątpliwości, że płyta „Nowa Warszawa” będzie należała do najważniejszych pozycji 2013 roku. Andrzej Wajda, zapytany kiedyś o Celińską, zestawił jej dwie kreacje: Niny w „Krajobrazie po bitwie” oraz kobiety z peep-show w „Oczyszczonych” Sarah Kane w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego. Powiedział wówczas zaledwie kilka słów: „No, to jest cały los”. Trafił w sedno. Płyta „Nowa Warszawa” to właśnie los. Przepuszczalnie można było to zagrać inaczej, efektowniej zaśpiewać. Ale Stanisława Celińska dała nam siebie. Jest Warszawą.
— Łukasz Maciejewski, „Dziennik”

To przedsięwzięcie urodziło się w czepku i ze srebrną tyżeczką w ustach. Było z góry skazane na sukces [...] Ja w każdym razie, z wrodzonej przekory, postanowiłam nie dołączać do chóru pochlebców. Złamałam się już przy pierwszym koncercie, po czym utwierdziłam się w zachwycie [...] i teraz mam obawy, że będę jeździła za wykonawcami niczym grupie za Frankiem Zappą. Co takiego sprawia, że Celińska jest równie przekonująca w melorecytowanej „Warszawie” Muńka Staszczyka, w gettowej wersji „Szetele Beż” [...]? Przed wszystkim sprawia to sama Celińska, która niczego nie odgrywa i nie odśpiewuje, tylko łączy te pozornie nieprzystające do siebie utwory w fascynującą opowieść o mieście, które zna od podszewki, o życiu w tym mieście, które nie zawsze ją rozpieszczało, o swojej miłości do tego miasta, które mimo wszystkich swoich zalet potrafi skrzywdzić i zranić – jak żywy, prawdziwy człowiek. Sprawiają to również porywające aranżacje Wąsika: wielobarwne i nastrojowe, choć nigdy nazbyt dosłowne, wyrafinowane, ale nie przerafinowane, żeby mogły trafić do szerszego kręgu odbiorców, nie obrażając zarazem poczucia smaku wyrobionego słuchacza. [...] Trafiła się też niżej podpisana, która usłyszała wstęp do „Balu na Gnojnej” w stylu późnych kwartetów Szostakowicza i wbiło ją w fotel, bo nareszcie ktoś zrozumiał, o czym jest ta piosenka. A kiedy do kwartetu dołączyła Celińska, łzy się polały na całej widowni.
— Dorota Kozłowska, „Ruch Muzyczny”

Wystawa studentów Pracowni Działań Przestrzennych Mirosława Bałki. Wydział Sztuki Mediów i Scenografii Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Studenci podjęli próbę rozpoznania i twórczej adaptacji przestrzeni zmieniającej funkcję z bazy MPO na siedzibę Nowego Teatru. Definiując miejsce oraz wymieniając poglądy z reprezentantami tego miejsca i okolicy, młodzi artyści zakreślali i badali obszary nowej komunikacji. Zwracali uwagę na problemy społeczne i polityczne występujące w trakcie procesu przemiany.

Zadaniem Pracowni Działań Przestrzennych jest podjęcie próby rozpoznania i twórczego kształtowania przestrzeni, w których się poruszamy i działamy. Określając swoje Miejsce, wymieniając poglądy z reprezentantami innych miejsc, studenci zakreślają strefy komunikacji i badają ich wzajemne przenikanie. Studenci Pracowni Działań Przestrzennych podejmują działania nie tylko na terenie ASP, ale również na terenie Warszawy. Chcą zwrócić uwagę na problemy społeczne i polityczne występujące w przestrzeni, w której się poruszają.

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 500

KOORDYNACJA:
prof. Mirosław Bałka

ASYSYNTKA:
Karolina Kubik

ARTYŚCI:
Magdalena Angulska
Krzysztof Bagiński
Anna Bajorek
Marcin Bednarczyk
Oskar Chmiola
Mateusz Choróbski
Zofia Czerniakowska
Norbert Delman
Nanda Gamarra
Magdalena Grundwald
Michał Huszcza
Adam Janisch
Marcelina Jarnuszkiewicz
Anna Jochymek
Karol Kaczorowski
Anna Kasperska
Marcin Kosakowski
Sebastian Krok
Hanna Linkowska
Fernando García Méndez
Marta Mielcarek
Justyna Misiuk
Marcin Morawicki
Marta Mroczkowska
Michalina Musielak
Tymon Nogalski
Dominika Olszowy
Agnieszka Sobczak
Maria Toboła

23 marca — 30 czerwca 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

NOWY TARG

Wyjątkowe, cykliczne przedsięwzięcie, umożliwiające zakupy u lokalnych, małych producentów, również tych certyfikowanych ekologicznie. Można było zaopatrzyć się w produkty wyhodowane bez chemii, pestycydów i szkodliwych dla zdrowia substancji, zakupom towarzyszyła muzyka na żywo, warsztaty, zabawy rodzinne i zdrowe potrawy serwowane przez warszawskie restauracje. W ramach wydarzeń towarzyszących targowi odbyły się m.in. garażówka, gra miejska, warsztaty dla dzieci, koncerty, malowanie muralu, pokaz filmów animowanych, inauguracja *Reliefu* Marty Paulat i Jana Mioduszewskiego na fasadzie Nowego Teatru, pokaz przygotowywania i degustacja wegańskich burgerów z *jadlonomia.com*, czytanie książki „Przygody Misia Kazimierza” w ramach Dni Teatru na Mokotowie, warsztaty projektowania graficznego i malowania mebli dla dzieci z MALAFOR, dzień gier planszowych, warsztaty wykonywania fotogramów prowadzone przez Lucynę Galik *ciemnaizba.pl*, psoty i gałgaństwa Pchły Szachrajki, pieczenie słodkości pod okiem historyka sztuki Bogusława Deptuły, pokaz filmów animowanych, warsztaty slowfoodowe dla dzieci i inne atrakcje.

11 maja 2013

Nowy Teatr, elewacja od ul. Madalińskiego

RELIEF

Uroczyste otwarcie instalacji Marty Paulat i Jana Mioduszewskiego na fasadzie budynku administracyjnego Nowego Teatru. Instalacja powstała w ramach projektu Fundacji Architektury *Scenografie miejskie. Współdziałania*, dofinansowanego przez Miasto Stołeczne Warszawa. Praca składa się z 56 blaszanych, malowanych fragmentów. Koncepcja artystów nawiązuje do dekoracji plastycznych w technice mozaiki, charakterystycznych dla architektury powojennej. Instalacja stanowi rodzaj łącznika sztuk, rzemiosła malarsko – rzeźbiarskiego, architektury oraz teatru. Relief zdobił fasadę budynku administracyjnego aż do jesieni 2015 roku, kiedy został zdemontowany ze względu na remont siedziby.

[...] można podziwiać tę blaszaną mozaikową winorośl, która pnie się po elewacji budynku. Spełnia swoją rolę, bo przechodnie zaintrygowani nową dekoracją dopytują, co to jest za miejsce. Nie wszyscy wiedzą, że w dawnej bazie MPO przy ul. Madalińskiego 10/16 na dobre zakorzenił się już Nowy Teatr Krzysztofa Warlikowskiego.

— Agnieszka Kowalska, „Gazeta Stołeczna”

WSTĘP WOLNY

AKCJE

SĄSIEDZI

Liczba wydarzeń: 13

Liczba uczestników: 2 000

WSTĘP WOLNY

WYSTAWY

PREMIERA: 26 maja 2013
Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TEATR

TANIEC

KABARET WARSZAWSKI

Spektakl Krzysztofa Warlikowskiego inspirowany między innymi tekstami Christophera Isherwooda i filmem „Shortbus” Johna Camerona Mitchela. Premiera, zaplanowana na maj, była zagrożona ze względu na kontuzję aktorki. Ta jednak zaskoczyła wszystkich i zagrała z ręką na temblaku, dzięki czemu mógł odbyć się pokaz przedpremierowy.

Dwie odległe w czasie rzeczywistości – Niemcy czasów Republiki Weimarskiej, w których władze stopniowo przejmują faszyci, oraz Nowy Jork po 11-tym września to czasoprzestrzenie nieomal laboratoryjne, w których uwarunkowania historyczne wyzwają najbardziej poukrywane i wyparte lęki, seksualne i erotyczne fobie i niespełnienia, wywołując ogromne napięcia i prowadząc do wielu kryzysowych sytuacji. W tych dwóch światach przegląda się dzisiejsza Warszawa. Łącząc te czasoprzestrzenie, reżyser stawia pytanie o to, jakie są dziś granice czy ograniczenia wolności. W epoce uniformizacji i opresywnej normalizacji zachowań, częściowo przeprowadzonej „dla wspólnego bezpieczeństwa”, prawo jednostki do bycia sobą, do swobodnego wyrażania siebie jest coraz bardziej ograniczone i kwestionowane. Społeczna norma staje się rodzajem więzienia. Ta swoista prohibicja swobodnych zachowań znajduje ujście w przestrzeniach zamkniętych, nieomal podziemnych, gdzie wchodzą tylko wtajemniczeni. Teatr jest taką przestrzenią. Tym razem jednak Warlikowski, znany z tego, że prowokuje widzów do nieustannej rozmowy, dyskusji i debaty, sięga po formę i poetykę kabaretu, w której bezpośredni zwrot do widza i nieustanne łamanie konwencji narzucających czwartą ścianę, należą do podstawowych zasad. Kabaret z zasady jest przestrzenią wolności i trwającego permanentnie porządku karnawału.

„Kabaret warszawski” to konfrontacja z wieloma scenariuszami opresji. Spektakl portretuje grupę artystów, dla których sztuka jest głównym sensem działania. Ale sztuka nie odwdzięcza się. Przeciwnie, gubi poświęcających się jej artystów; umożliwiając życie, zarazem je uniemożliwia, zatruwając wątpliwościami. Warlikowski, tworząc przestrzeń terapii, uwalniania lęków i tabu, pokazuje też zagrożenia i opresje, jakie automatycznie generują się wokół tego rodzaju enklaw.

Liczba przedstawień: 59
Liczba widzów: 22 519

REŻYSERIA:
Krzysztof Warlikowski

ADAPTACJA:
Krzysztof Warlikowski
Piotr Gruszczyński
Szczepan Orłowski

DRAMATURGIA:
Piotr Gruszczyński

SCENOGRAFIA I KOSTIUMY:
Małgorzata Szczyński

MUZYKA ORYGINALNA:
Paweł Mykiety

REŻYSERIA ŚWIATEŁ:
Felice Ross

RUCH:
Claude Bardouil

ANIMACJE:
Kamil Polak

OBSADA:
Stanisława Celińska
Magdalena Cielecka
Ewa Dałkowska
Małgorzata Hajewska-Krzysztofik
Maja Ostaszewska
Magdalena Popławska
Claude Bardouil
Andrzej Chyra
Bartosz Gelner
Wojciech Kalarus
Redbad Klijnstra

Mówienie o seksie bez pruderii, wulgarności czy półpornograficznych klisz - w polskiej kulturze to naprawdę spore osiągnięcie.

— Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

„Penis”, „pochwa”, „odbyt” - w żadnym innym teatrze w Polsce te słowa nie padają równie często, z równym przekonaniem. Nie trzeba wyjaśniać, że te części ciała, będące źródłem rozkoszy hetero- i homoseksualnej, są częściami ciała politycznego.

— Marcin Kościelniak, „Tygodnik Powszechny”

[...] Najlepsze od lat przedstawienie Krzysztofa Warlikowskiego. „Kabaret warszawski” w wielu momentach olśniewający [...] zdaje się dla Krzysztofa Warlikowskiego przedstawieniem granicznym.

— Jacek Wakar, „Dziennik Gazeta Prawna”

Cielecka, budując postać Sally Bowles, poszła na całość, w walce o sceniczny sukces jest równie bezwzględna jak jej postać. Bezwstydna, czarująca, nadaktywna, upadła i oszalamiająca. Niech się schowa Sally Lizy Minelli z „Kabaretu”! Takiej Cieleckiej nigdy dotąd nie widzieliście, taka Cielecka wyzwala się ze wszystkich dotychczasowych stereotypów i zaszufładowań. Jest genialną i energetyczną wokalistką, perwersyjną tancerką w peepshow, namiętą kochanką i wielką diwą odbierającą Oscara. Cyniczną karierowiczką i emocjonalnym destruktem. Kobietą bluszczem i kobietą rakietą.

— Maciej Nowak, „Przekrój”

Zygmunt Malanowicz

Piotr Polak

Jacek Poniedziałek

Maciej Stuhr

MUZYCY:

Paweł Bomert

Piotr Maślanka

Paweł Stankiewicz

Fabian Włodarek

KOPRODUCENCI:

Festival d'Avignon

Les Théâtres de la Ville

de Luxembourg

Théâtre National de Chaillot

Théâtre de la Place, Liège

La Comédie de Clermont-Ferrand

– scène nationale

Narodowy Instytut Audiowizualny

WYDARZENIE TOWARZYSZĄCE PREMIERZE | 29 czerwca 2013

Klub Na Lato

WSTĘP WOLNY

MUZYKA

MATTACHINE. JOHN CAMERON MITCHELL

Set DJ-ski twórców kultowego filmu „Shortbus”. John Cameron Mitchell znany jest przede wszystkim jako reżyser znakomych i subwersyjnych filmów queer, między innymi „Hedwige and the Angry Inch” czy „Shortbus”. Mało kto wie, że ten pochodzący z Teksasu filmowiec jest także znakomitym dj'em. Jego sety są wielką atrakcją wielu znaczących imprez.

Liczba widzów: 200

WYSTĄPILI:

John Cameron Mitchell, Brian

Tennessee-Clafin, Travis Jeppesen

WYDARZENIE TOWARZYSZĄCE PREMIERZE | 27 maja 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

JUSTIN VIVIAN BOND

Koncert kultowej postaci amerykańskiej sceny queer, która zaślęnęła rolę w filmie Johna Camerona Mitchella „Shortbus”. Recital poprzedziło podpisywanie autobiograficznej książki „Tango. Powrót do dzieciństwa, w szpilkach”, wydanej nakładem wydawnictwa W.A.B. Książkę przełożył Jacek Poniedziałek, przedmowę napisał Piotr Gruszczyński. Książka Justin Vivian Bond była jednym z kontekstów scenariusza „Kabaretu warszawskiego” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego.

Mx Justin Vivian Bond – amerykańska artystka, transseksualistka i aktywistka LGBT opowiada o swoim dorastaniu, zdominowanym przez napięcie między własnymi pragnieniami a presją wychowania. W swoich szokujących, ale do bólu szczerych wspomnieniach z dzieciństwa autorka zabiera nas na amerykańskie przedmieścia lat siedemdziesiątych, gdzie mieszczańska mentalność mieszkańców ściera się z silną, wykraczającą poza stereotypy osobowością przyszłej artystki. Justin nie chce być chłopcem, nie lubi chłopięcych zabaw ani obowiązków, w domku na drzewie urządza miejsce schadzek, szkoli się w omijaniu ograniczeń płci, a epizod fanatycznej religijności traktuje jako kolejne ćwiczenie do swojej najważniejszej roli – całego życia.

WSTĘP WOLNY

MUZYKA

TEATR

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 190

8 — 9 czerwca 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

INSTALAKCJE

WSTĘP WOLNY

MUZYKA

WYSTAWY

AKCJE

Druga edycja festiwalu instalacji muzycznych pod opieką kuratorską Wojtka Blecharza i Pawła Mykietyna. Stary Mokotów, dzielnica willowa, ambasady, kościół i szpital. W gęstej tkance zabudowy zieje wyrwa: pusty plac z parkingiem, niska hala fabryczna. To była zajezdnia Miejskiego Przedsiębiorstwa Oczyszczania, ledwo co otwarta kwatera główna Nowego Teatru, jeszcze przed remontem i adaptacją. Wokół mieszkalne bloki upstrzone balkonami, mieszkańcy na wieczornym piwku i grillu. Kilka pięter pod nimi – koncert muzyki współczesnej i festiwal instalacji. Festiwal instalacji: co za paradoks. Oto forma, która z założenia miała ingerować w codzienną przestrzeń miejską czy nawet konwencjonalną przestrzeń wystawy, wytrącać z nawyków patrzenia i słuchania, prowokować i drażnić, sama staje się przedmiotem kontemplacji, muzealnym niejako obiektem. Inaczej wyostrzamy wzrok, gdzie indziej nadstawiamy ucha. W takich wnętrzach – jakże innych od świetlistego ogrodu i wytornego pałacu Królikarni! – zagościła druga edycja festiwalu. I jak po tym wszystkim spokojnie pójść do kościoła czy wyjść na balkon na grilla i piwo? Instalacje wytrącają z codzienności, z przestrzeni i czasu. Oraz z normalnego postrzegania muzyki, instrumentów, wideo czy elektroniki. A nawet kaktusów. I dobrze. Muzyka powinna kłuć.

W programie:

Zimoun — *A site specific installation based on prepared cd-motors and cardboard boxes* (2013)

Jagoda Szmytka — *Handplay in Wunderkammer. Laboratory, organ under construction* (2012), *Watch out! of the box (as Luis B. says)*.

Dokumentacja na wiolonczelę, fortepian, instalację głośników i wideo (2011)

Johannes Kreidler — *Music charts* (2009), *Product placement* (2008), *Kinect studies* (2011)

Sivan Cohen Elias — *Alukot. A choreography for hands and percussive sounds on a wooden surface* (2011)

Marianthi Papalexandri-Alexandri — *Untitled II* (2010)

Stefan Prins & Nadar Ensemble — *Fremdkörper #1* (2008) / *Piano Hero #1,#2* (2011-2013) / *Generation Kill - offspring 1* (2012)

Wojtek Blecharz — *Transcryptum 2* (2013)

John Cage — *Branches*

Koordynator muzyczny: Wojtek Blecharz

Liczba wydarzeń: 10
Liczba widzów: 3 500

KURATOR:

Wojtek Blecharz

WSPÓŁPRACA MERYTORYCZNA:

Paweł Mykietyn

Branches to utwór z udziałem publiczności, jeden z najbardziej zwarianych utworów amerykańskiego filozofa-kompozytora. Dwadzieścia osób trąca patyczkami kolce kaktusów i innych amplifikowanych roślin w aleatorycznym porządku, wyznaczonym jak zawsze w przypadku Cage'a, starochińską Księgą Przemian.

Nie baw się jedzeniem! – słyszymy od dziecka, tymczasem jedzenie to jeden z najbardziej kreatywnych materiałów. Udowodnił to dyrygowany przez Wojtkę Blecharza „Branches” Johna Cage'a, muzycznego wizjonera – utwór na gałęzie, kaktusy, ale też ryż, fasolę i przede wszystkim warzywa. — Aga Kozak, Zwierciadło.pl

Wszystkie te prace są obliczone przede wszystkim na zabawianie się z widzem. Pod tym względem wizyta na „Instalacjach” przypomina trochę wycieczkę do Centrum Nauki Kopernik. Nie ma w tym raczej nic złego, ponieważ Festiwal nie sili się na bycie „ważnym” i „opiniotwórczym”. I dobrze. Instalacje z pogranicza muzyki i sztuki nie są popularne, więc nie ma sensu odstraszać potencjalnych widzów zbyt rozdmuchaną nadbudową teoretyczną. — Ania Diduch, „Szum”

[...] festiwal „Instalacje” przyniósł to, czego ostatnio brakowało choćby na „Warszawskiej Jesieni”, skoncentrowanej na klasykach awangardy, moderny i postmoderny - mianowicie skondensowaną dawkę współczesności, sztuki operującej nowym językiem, nowymi treściami i formami. Muzyka ta znalazła dla siebie odpowiednie miejsce i publiczność Nowego Teatru. Tym samym festiwal, który w tym roku miał dopiero drugą odsłonę, wyraźnie określił swoją tożsamość: poszukiwanie poprzez muzykę i dźwięk istotnych kontekstów refleksji, programowe reorganizowanie przestrzeni i sposobów słuchania oraz namysł nad środkami artystycznymi. Rzeczywistość po rewolucji cyfrowej jest też wyzwaniem dla festiwali – nie wystarczy dziś zestawzić obok siebie kilka różnych utworów, trzeba zbudować silną i koncepcyjnie przekonującą całość. Twórcom „Instalacji” to się udało. — Monika Pasiecznik, „Ruch Muzyczny”

[...] za festiwal „Instalacje”, w czasie którego udowodnił, że nie ma muzyki bez... warzyw; za talent i odważne kompozycje, a także za wyjątkowo czujne ucho. — z uzasadnienia nominacji dla Wojtkę Blecharza do nagrody Trójki Kultury 2013

Wernisaż: 12 lipca 2013, wystawa do 31 sierpnia 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

WSTĘP WOLNY

WYSTAWY

POJAWIA SIĘ I ZNIKA. ARCHEOLOGIA SCENOGRAFII MAŁGORZATY SZCZĘŚNIAK

Wystawa oparta o teatralną archeologię, kolaż fragmentów prac słynnej scenografki Małgorzaty Szczęśniak. Jej rysunki, szkice koncepcyjne, fragmenty scenografii i kostiumów, fantomy jej wspomnień zostały na nowo zinterpretowane przez kuratorkę wystawy Aleksandrę Wasilkowską. Powstał nowy scenariusz, zbudowany z kolekcji miejsc i wybranych lejtmotywów scenografii Szczęśniak.

Wystawa rozpoczyna się na placu przed wejściem do hali warsztatowej spekulacją na temat przyszłości teatru za kilka dekad oraz próbą odpowiedzi na pytanie postawione w przedstawieniu „Kabaret warszawski”: Czym byłby świat bez nas? - czyli bez teatru. Dalsze zwiedzanie to spacer akustyczny przez zakamarki hali i labirynt przestrzeni. Wystawa pokazuje w sposób subiektywny i fragmentaryczny charakterystyczne dla Szczęśniak działania i koncepcje: ruch, performatywność przestrzeni, zatarcie granicy pomiędzy sceną a widownią, przekraczanie logiki rzeczywistości, tworzenie obrazów surrealistycznych, schyłkowych i karnawalicznych jednocześnie.

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 4 000

PROJEKT WYSTAWY / KURATORKA:
Aleksandra Wasilkowska

DRAMATURGIA:
Piotr Gruszczyński

MUZYKA:
Paweł Mykietyn

Archeologia scenografii to wejście w głąb pamięci teatru, wędrówka w głowie scenografa, zamieszkałej nie tylko przez pojedyncze obrazy i wyglądy, ale przez całe kosmosy światów powołanych do istnienia w wyobraźni, zmaterializowanych w teatrze tą dziwną fantomową obecnością. Teatr, pozostając na zawsze miejscem spotkania, dialogu i wymiany aktorów z widzami, jest bardzo szybko zmieniającą się dziedziną sztuki. Poszukuje nieprzerwanie i z niesamowitą intensywnością nowych możliwości wypowiedzi, nowego języka.

Archeologii pamięci nie można przeprowadzać samemu. Dlatego tak cenna była obecność przy tej wystawie Aleksandry Wasilkowskiej, która sama zajmuje się scenografią, wyprowadzając swoje teatralne idee z przestrzeni architektury. Oddalona nieuchronnie pokoleniowym dystansem, zobaczyła prace Małgorzaty Szczęśniak na własny sposób, przepuściła przez osobiste uniwersum wyobraźni, wchodząc natychmiast w dialog z labiryntem znaczącego i ukrytego. Ta dodatkowa warstwa nałożona na pierwotny układ zmienia wystawę w przestrzeń wielu dyskursów, które mają szansę namnożyć się w konfrontacji z widzami.

SILENT MALTA MPO

Druga edycja Miejskiej Powieści Odcinkowej to forma miejskiej zabawy literackiej. Projekt Nowego Teatru zrealizowany został wspólnie z Festiwalu Malta i radiową Trójką. Powieść składa się z pięciu odcinków tematycznie związanych z idiomem tej edycji Malty. Tytuł stanowi cytata z wiersza Józefa Czechowicza: „Rytm wystukuje małeńki w piersiach motorek”. Każdy odcinek napisał inny autor, dopisując się do pozostałych. Pierwszy i ostatni odcinek napisali prozaicy: Sylwia Chutnik i Bartosz Żurawiecki (klamrę stanowią Warszawa i Poznań, skąd pochodzą autorzy). Za środkowe odcinki odpowiadają dramaturgowie, próbujący swoich sił w prozie: Anetta i Tomasz Man, Małgorzata Sikorska-Miszczuk oraz Krzysztof Bizio.

Na Malcie MPO była prezentowana w wersji dźwiękowej, w słuchawkach w przestrzeni miejskiej. Kolejne odcinki były publikowane na antenie Trójki. Dodatkowo powieść publikowana była na stronie Nowego Teatru.

CZYTAJA:

Magdalena Popławska
Andrzej Chyra

MUZYKA:

Paweł Mykietyn

KONCEPCJA:

Piotr Gruszczyński

REALIZACJA:

Barbara Marciniak
Andrzej Brzoska

WYDAWCA:

Wojciech Dorosz

TEATR NA OPEN'ER FESTIVAL

Nowy Teatr po raz drugi objął pieczę nad teatralnym programem Open'er Festival, w ramach którego zaprezentował cztery spektakle: polską premierę „Kabaretu warszawskiego” w reżyserii Krzysztofa Warlikowskiego, „Nancy. Wywiad” w reżyserii Claude'a Bardouil, „Courtney Love” w reżyserii Moniki Strzępki (Teatr Polski we Wrocławiu) oraz „Pawia królowej” w reżyserii Pawła Świątka (Narodowy Stary Teatr w Krakowie).

Przegląd teatralny na gdyńskim festiwalu Open'er - niegdyś tylko muzycznym, dziś już interdyscyplinarnym, był najciekawszym wydarzeniem artystycznym podczas całej imprezy na lotnisku Gdynia-Kosakowo. [...] Wszystkie spektakle bardzo muzyczne i kto wie, kiedy pojawi się na Open'erze znowu taka gratka, jak tegoroczny, teatralny line-up.

— Piotr Wyszomirski, „Gazeta Świętojańska”

Tysiące widzów, kolejki do wejścia i żywiołowe reakcje widowni. Teatralny program na zakończonym w sobotnią noc festiwalu Open'er w Gdyni okazał się wielkim sukcesem. Wspólna inicjatywa organizatora festiwalu (agencji Alter Art) i warszawskiego Nowego Teatru buduje nową jakość nie tylko w polskiej, ale i w europejskiej kulturze. Odezwy na ten niełatwy w odbiorze innowacyjny teatr i taniec zaskoczył wszystkich: pięć tysięcy wejściówek rozeszło się w mniej niż pół godziny, od zgłoszeń zawiesił się festiwalowy serwer, spektakle chciało zobaczyć nawet pięć razy więcej osób. Przed teatralnymi namiotami ustawiały się kolejki widzów. Przecierałem oczy ze zdumienia, widząc pielgrzymki ciągnące z pola namiotowego na „Kabaret warszawski”, który rozpoczął się o 11-tej rano, kilka godzin po zakończeniu ostatniego nocnego koncertu. Młoda publiczność reagowała na spektaklu Warlikowskiego jak na koncercie rockowym, nagradzała aktorów okrzykami, gwizdami i tupaniem. Jednocześnie potrafiła w skupieniu śledzić akcję przedstawienia, które trwało pięć bitych godzin.

— Roman Pawłowski, „Gazeta Wyborcza”

Liczba spektakli: 16

„Kabaret warszawski”

Liczba widzów: 2 200

„Nancy. Wywiad”

Liczba widzów: 600

„Courtney Love”

Liczba widzów: 1 500

„Paw królowej”

Liczba widzów: 800

Premiera: 1 sierpnia 2013
Muzeum Powstania Warszawskiego

TEATR

KAMIENNE NIEBO ZAMIAST GWIAZD

Spektakl powstał z okazji obchodów rocznicy Powstania Warszawskiego. Historyczny temat spotyka się z radykalnym eksperymentem scenicznym. Inspirując się powieścią Jerzego Krzysztonia „Kamienne niebo”, która o Powstaniu Warszawskim opowiada z perspektywy ukrywających się i uwięzionych w piwnicy cywilów, twórcy – Krzysztof Garbaczewski i Marcin Cecko – konstruują świat, w którym izolacja, poczucie zamknięcia i desperackie próby przeżycia stają się uniwersalną metaforą funkcjonującą dziś, a to, co martwe, powstaje z grobu, by poruszać się wśród żywych. Spektakl, zamiast przenosić widza w czas historyczny, podąża tropem postpamięci, którą autorka pojęcia, Marianne Hirsch, opisuje jako „konsekwencję traumatycznego przypomnienia, ale – w odróżnieniu od zespołu stresu pourazowego – na poziomie pokoleniowym. To struktura transpokoleniowej transmisji traumatycznej wiedzy i doświadczenia”. W jaki więc sposób Powstanie Warszawskie koduje się w pamięci „drugiego” i „trzeciego” pokolenia, w jaki sposób te pokolenia na nowo „zapisują pamięć” o Powstaniu, w jaki sposób Powstanie „wciąż żyje”? To też opowieść o mieście doświadczonym i zrekonstruowanym, tak jak rekonstrukcji poddana zostaje złamana kość, mieście, z którego ciała wciąż wyjmujemy się szrapnele i niewybuchy z czasów II Wojny Światowej, a z drugiej strony żyjemy w nim i marzymy o jego rozwoju i lepszej niż przeszłość przyszłości. Spektakl jest koprodukcją Nowego Teatru i Muzeum Powstania Warszawskiego.

Liczba przedstawień: 10
Liczba widzów: 1 655

REŻYSERIA:
Krzysztof Garbaczewski

TEKST I DRAMATURGIA:
Marcin Cecko

WIDEO:
Robert Mleczo
Marek Kozakiewicz

KOSTIUMY:
Svenja Gasse

MUZYKA:
Julia Marcell

SCENOGRAFIA:
Krzysztof Garbaczewski
Jan Strumiłło

REŻYSERIA ŚWIATEŁ:
Jacqueline Sobiszewski

OBSADA:
Justyna Białowás
Dominika Biernat
Tomasz Bazan
Sebastian Łach
Grażyna Misiorowska
Marta Ojrzyńska
Sebastian Pawlak
Paweł Smagała
Andrzej Szeremeta
Justyna Wasilewska
Krzysztof Zarzecki
Agnieszka Żulewska

„Kamienne niebo...” jest rzeczywiście kijem wsadzonym w szprychy narodowej mantry o wygranej mimo porażki. A jednocześnie doskonałym teatrem, w którym lotem koszącym przez mechanizmy postpamięci i popkulturowego pastiszu pędzimy wprost na zderzenie czołowe z pomnikową figurą wyjątkowego miasta i jego dzielnych mieszkańców. Wyjątkowych także dlatego, że i dziś wciąż „pamiętamy”. Spektakl jest bowiem przede wszystkim gorzkim komentarzem do współczesności.

— Paweł Soszyński, „Dwutygodnik”

Przedstawienie nawiązuje do komiksu “The Walking Dead”, znanego w Polsce lepiej z serialowej adaptacji. W postapokaliptycznym świecie tego komiksu wirusem przemieniającym w zombie zarażony jest każdy. Podobnie, zdaniem autorów spektaklu, jest z pamięcią zbiorową. Jednak w „Kamienym niebie...” dowodzą, że im bardziej pamięć powstania jest na każdym kroku eksploatowana jako fundament polskiej tożsamości, tym bardziej staje się komiksowa i przez to oderwana od prawdziwej historii. Stąd decyzja, by zamiast opowiedzieć, jak było „naprawdę”, pokazać epidemię pamięciowej obsesji, od której nie ma ucieczki.

— Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

4 października 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

POD

Czytanie tekstu Szczepana Orłowskiego, współautora scenariusza „Kabaretu warszawskiego”. Aids, tide i bidet uciekają ze szczęśliwej cywilizacji trawionej złośliwym rakiem odbytu, jedyną nieuleczalną chorobą zagrażającą ludzkości. Cywilizacja ma problem z naturą, również ze względu na zmniejszający się obszar lądowy, za to świetnie poradziła sobie z kulturą, neutralizując jej wszelkie nieużyteczne przejawy. Pomysłodawca ucieczki, bidet, ma plan, który podchwytują aids i tide, jednak nikt z nich nie zdaje sobie sprawy, co ich czeka po drodze.

WSTĘP WOLNY

TEATR

Liczba wydarzeń: 1

Liczba widzów: 130

CZYTAJA:

Łukasz Ignasiński, Natalia Kalita, Maciej Nawrocki, Zygmunt Malanowicz, Piotr Polak, Jacek Poniedziałek, Magdalena Poptawska

OPIEKA REŻYSERSKA:

Arek Gruszczyński, Jakub Porcari

MUZYKA:

Piotr Sz wajgier & Airth

MULTIMEDIA:

Karolina Fender Noińska

Od czerwca 2013

Nowy Teatr, Dziedziniec

KAWIARNIA SEZONOWA

W czerwcu 2013 otworzyliśmy letnią kawiarnię przy Nowym Teatrze – Sezonową. Serwowała pyszną kawę, ciasta i lekkie, zdrowe przekąski. Na najmłodszych czekała wielka piaskownica. W kawiarni organizowaliśmy warsztaty czytania książek dla dzieci, seanse jogi, warsztaty plastyczne.

SĄSIEDZI

EDUKACJA

DLA DZIECI

WSTĘP WOLNY

Liczba wydarzeń: 8

Liczba widzów: 142

8 — 29 sierpnia 2013

Kawiarnia Sezonowa

ROWEROWE PRZYGODY PANA MILOU

Inicjatywa jest wynikiem sąsiedzkiej współpracy sklepu rowerowego Milou, Nowego Teatru i Kawiarni Sezonowej, których połączyła sympatia do rowerów, chęć przygotowania twórczych warsztatów dla dzieci oraz wizja, że z ich pomocą można przybliżyć dzieciom frajdę, jaką daje korzystanie z roweru na co dzień. Podczas niedzielnych spotkań dzieci poznały zwariowanego bohatera, który jest wielkim fanem jednoślada. Pan Milou miał najróżniejsze przygody. Dzieci rozwiązywały zagadki, projektowały rowery, budowały makiety miast bez samochodów, malowały wspólny obraz wielkiego rowerowego bagażu, przygotowywały odznaki cyklistów. Na jednym z warsztatów poznały też technikę sitodruku, dzięki której rowerowymi wzorami mogły własnoręcznie ozdobić swoje ubrania, torby, notesy czy kartki pocztowe. Zajęcia przygotowano z myślą o dzieciach w wieku 5-8 lat. Scenariusz warsztatów przygotowały Magda Skrzeczkowska oraz Ewa Sularz. Gościem spotkania poświęconego sitodrukowi był duet Out of ctrl.

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

DLA DZIECI

SĄSIEDZI

Liczba wydarzeń: 4

Liczba uczestników: 52

Premiera: 18 października 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TEATR

UWODZICIEL

Katarzyna Warnke, dotychczas znana jako aktorka, debiutuje podwójnie – jako autorka tekstu i reżyserka. Jej praca skupia się na tym, co w każdym z nas niejednoznaczne i nieodkryte w sferze tożsamości seksualnej i seksualności jako takiej. Warnke rozpoznaje sferę zachowań i postaw subwersywnych, niebezpiecznych dla nas samych i dla otoczenia. Medium tych poszukiwań jest młoda aktorka Anuszką Konieczną, która odważnie wchodzi w meandryczną strukturę tekstu. Warnke – reżyserka wplata go w precyzyjną mechanikę obrazowo-dźwiękowej instalacji.

Spektakl ma dramaturgię striptizu. Trzeba jednak podkreślić, że spektaklu nie da się zinterpretować jako kpiny czy zwykłej zabawy formą. Pod powierzchnią scenicznego eksperymentu wyraźnie tętni przejmująca głębia. Ostatnia scena zaskoczy bezpośredniością i powagą, z jaką będzie się mówić o pożądaniu. Spektakl wykorzystuje uwodzicielski potencjał widowiska.

— Patryk Kencki, Teatralny.pl

Spektakl żyje w słowie – jego niuansach, niedopowiedzeniach i subtelnościach. I dobrze. Ten minimalizm formy i pozornej przypadkowości się broni.

— Zofia Maria Cielątkowska, „Dwutygodnik”

Liczba spektakli: 7
Liczba widzów: 370

REŻYSERIA, PROJEKCJE:
Katarzyna Warnke

WYSTĘPUJE:
Anuszką Konieczną

MUZYKA:
Dj Lenar

SCENOGRAFIA:
Magdalena Hueckel
Katarzyna Warnke

KOSTIUM:
Bartek Michalec/Zuo Corp

KONSULTANT OBRAZU:
Konrad Pustoła

REŻYSERIA ŚWIATEŁ:
Jacqueline Sobiszewski

Wernisaż: 20 września 2013, wystawa do 15 grudnia 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

ZDJĘCIE MIASTA. FOTOGRAFIA WARSZAWSKA I PRAKTYKI POKREWNE

Wystawa przedstawia wizjonerskie spojrzenia na miasto artystów kilku pokoleń. I choć nacisk położony jest na twórców współczesnych, to nie mogło zabraknąć klasyków, w rodzaju Leonarda Sempolińskiego, Zbigniewa Dłubaka, Mariusza Hermanowicza czy Zofii Chomętowskiej. W ten sposób najnowsze, wyprodukowane specjalnie na wystawę dzieła, osadzone zostały w kontekście historycznym, co pozwala lepiej uchwycić zmianę, jaka dokonała się w obrazie miasta.

Zniszczenie Warszawy w trakcie działań wojennych spowodowało, że nowa, ludowa władza była – paradoksalnie – w korzystnej sytuacji, mogąc na symbolicznym gruzowisku niemal od zera stworzyć nowe miasto, nową Warszawę. Jak się miało szybko okazać, za sprawą nowych instytucji, migracji, olbrzymich środków zaangażowanych w projekt odbudowy i z czasem rozbudowy Warszawa stała się jedyną metropolią z prawdziwego zdarzenia.

Wystawa prezentowała istotne dla zrozumienia dynamiki tworzenia tej nowej definicji miasta obrazy-ikony, poczynając od obrazów ruin i zgliszcz, przez odradzające się życie i odbudowę, aż po tworzenie socrealistycznych i socmodernistycznych założeń urbanistycznych. Równocześnie rekonstruowany jest proces współczesnego odkrywania „tamtego” miasta, rosnącej fascynacji artystów i varsavianistów modernizmem socjalistycznym, a nawet socrealizmem. Od drugiej połowy lat 1990. zmienia się percepcja Warszawy. Jednocześnie, choć pojawiły się ekspozycje dotyczące kwestii partycypacji, performansu,

WSTĘP WOLNY

WYSTAWY

AKCJE

EDUKACJA

Liczba widzów: 8 000

ARTYŚCI:

Akademia Ruchu
Stefan Arczyński
Kazimierz Bendkowski
Zofia Chomętowska
Maria Chrzęszczowa
Kuba Dąbrowski
Zbigniew Dłubak
Mikołaj Długosz
Maurycy Gomulicki
Nicolas GrosPierre
Łukasz Gorczyca/
Michał Kaczyński
Aneta Grzeszykowska
Mariusz Hermanowicz
Elżbieta Janicka/
Wojciech Wilczyk
Jacek Kołodziejski
Kobas Laksa/
Hanna Maciąg
Dominik Lewiński
Zbigniew Libera

polityki, urbanistyki, rzeki i okolic, społecznego wykluczenia i włączenia, przyszłości i przeszłości architektury Warszawy, to nie było do tej pory wystawy poświęconej samemu miastu.

Wystawa składała się nie tylko z fotografii, ale również filmów Akademii Ruchu, Tomasza Sikorskiego, Krzysztofa Bendkowskiego, Krystyny Piotrowskiej czy najnowszej pracy Mikołaja Długosza. Tworzone przy użyciu kamery wizje Warszawy uzupełniał neon Maurycego Gomulickiego oraz mural Moniki Zawadzki.

Wystawie towarzyszyła księgarnia Fundacji Bęc Zmiana o profilu varsavianistycznym i designerskim. Znalazły się tam publikacje wydawnictw: Stowarzyszenia 40000 Malarzy, Fundacji Centrum Architektury, Fundacji Inna Przestrzeń, Galerii Raster, Muzeum Powstania Warszawskiego, Zachęty – Narodowej Galerii Sztuki. Wśród dostępnych tytułów dominowała tematyka związana z Warszawą, ale także publikacje poświęcone fotografii, socjologii przedmiotów, życiu społecznemu oraz miejskiemu. Część wystawy stanowiła element projektu „Synchronizacja. Architektura jako narzędzie programowania zmysłów”.

20 września 2013

Wernisaż. Koncert zespołu Killa Familla oraz set DJ SAC-T.

28 września 2013

Warsztaty dla młodzieży. Prowadzenie: Monika Zawadzki

5 października 2013

Oprowadzanie autorskie: Konrad Pustoła

18 października 2013

Oprowadzanie kuratorskie: Bogna Świątkowska. Prezentacja kwartalnika „Rzut”, prezentacja kwartalnika architektonicznego „Architektura kolonialna jako inżynieria społeczna” oraz „Architektura drewniana w mieście” – dyskusja z udziałem Aleksandry Stępnikowskiej i Agnieszki Rasmus (Fundacja Centrum Architektury), Dariusza Śmiechowskiego (Stowarzyszenie Architektów Polskich SARP). Wykład Matthew Gandiego „Marginalia: estetyka, ekologia i miejskie nieużytki”

26 października 2013

Spotkanie z Mikołajem GrosPierrem

16 listopada 2013

Warsztaty z Maciejem Stępińskim
„Człowiek i architektura – fotografowanie miasta”

24 listopada 2013

Finisaż wystawy. Oprowadzanie kuratorskie: Adam Mazur. Wykład Małgorzaty Kuciewicz „Choroby miejskie”. Bogna Świątkowska: podsumowanie projektu „Synchronizacja – projekty dla miast przyszłości. Edycja 2013”. Wykład Błażeja Prośniewskiego „Gust nasz pospolity”.

Ewa Partum
Krzysztof Pijarski
Błażej Pindor
Krystyna Piotrowska
Konrad Pustoła
Joanna Rajkowska
Szymon Rogiński
Tomasz Saciłowski
Leonard Sempoliński
Tomasz Sikorski
Jan Smaga
Juliusz Sokołowski
Maciej Stępiński
Tomasz Szerszeń
Zbigniew Tomaszczuk
Monika Zawadzki

KURATOR:
Adam Mazur

WSPÓŁPRACA:
Małgorzata Szczyńskiak

KURATORZY CZĘŚCI „SYNCHRONIZACJA”:
Bogna Świątkowska
Piotr Drewko

SCENOGRAFIA:
Olga Mokrzycka-GrosPierre

Wystawa Mazura wydaje się zbudowana w oparciu o podobną zasadę jak „Niewidzialne miasta” Italo Calvina, który rysuje przed oczami czytelnika kolejne wynaturzone metropolie z mieszkańcami o zdziwiałych obyczajach. Jako metropolia Warszawa jest naznaczona brakiem, przypomina paszczę domagającą się ciągłego zapełniania – dobudowywania. Daleko tu do zgeometryzowanej przestrzeni, wyrażającej harmonię świata, gdzie etyka splata się z estetyką, a wizualny porządek uładza nieokiełznane działania mieszkańców. Zgodnie z tytułem, sugerującym lekarski ogląd, rentgen szkieletu miasta, to dość surowe w wyrazie „zdjęcie”, bez retuszu i sentymentów, prób diagnoz, wyznaczania kierunków na przyszłość, czy jednoznacznego mierzenia się z przeszłością.

— Marta Lisok, „Dwutygodnik”

To właśnie w tej przestrzeni postindustrialnej Adam Mazur zorganizował wystawę fotografików, którzy od 1945 roku zajmowali się fotografowaniem, badaniem za pomocą fotografii Istoty warszawskości.

— Edwin Bendyk, Polityka.pl

Premiera: 8 listopada 2013
Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TEATR

KATASTRONAUCI

Sceniczna fantazja naukowa, inspirowana książką Jona McKenzie „Performuj albo...” i metodą kompozycji Witolda Lutosławskiego, szczególnie jego koncepcją aleatoryzmu kontrolowanego. Koncert-wykład, w którym przypadek (wypadek, katastrofa) jest zarówno tematem, jak i metodą pracy (gry, algorytmy, schematy). Opowieść o wyzwaniach (challenge) rzucanych światu i sobie nawzajem przez członków tajemniczego plemienia Katastronautów (Challengarów), których osobliwą cechą stanowi zarażenie katastrofą.

Zbiorowa scena, przypominająca nieco dynamiczną medytację Osho, należy do jednej z ciekawszych i trwa dłuższą chwilę. Energia zmienia się jednak szybko. Powracamy do instrumentów. W „Katastronautach” thereminy zajmują – przynajmniej na scenie – centralne miejsce; grają rolę narzędzia i bohatera, który w ostatniej scenie samotnie dopowiada ostatnie jęki w pełnej kakofonii.
— Zofia Maria Cielątkowska, „Dwutygodnik”

Trzeba przyznać, że Gańczarczyk doskonale skompletowała obsadę. Młodzi aktorzy emanują bezpretensjonalnym urokiem i rzeczywiście sprawiają wrażenie przedstawicieli jednego plemienia. Ich obecność to najcenniejszy walor spektaklu. Opowieść o katastronautach najbardziej przemawia właśnie językiem ruchu. Choreografia ułożona przez Dominikę Knapik i Izę Szostak jest bezpretensjonalna, szczerą i komunikatywną.
— Patryk Kencki, teatralny.pl

Liczba spektakli: 3
Liczba widzów: 305

WYSTĘPUJĄ:
Lena Frankiewicz
Bartosz Gelner
Dominika Knapik
Piotr Polak
Iza Szostak
Marta Ścistowicz
Anna Zaradny

REŻYSERIA:
Iga Gańczarczyk

SCENARIUSZ:
Iga Gańczarczyk
Bartosz Frąckowiak

DRAMATURGIA:
Bartosz Frąckowiak

MUZYKA, KONCEPCJA WIZUALNA:
Anna Zaradny

KOSTIUMY:
Grzegorz Matłąg / Maldoror

CHOREOGRAFIA:
Dominika Knapik
Iza Szostak

ŚWIATŁA:
Tadeusz Perkowski

KOPRODUKCJA
HOBO Art Foundation

PARTNER:
Muzeum Woli

7 grudnia 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

POLSKI TEATR PUBLICZNY

Debata o teatrze publicznym jako instytucji dobra publicznego, przestrzeni aktywności intelektualnej i obywatelskiej. O teatrze jako medium krytycznym, miejscu negocjacji wartości i idei, testowania nowych języków i formalnych eksperymentów.

Goście: Marek Beylin, Dorota Buchwald, Witold Mrozek, Maciej Nowak, Weronika Szczawińska, Paweł Wodziński

Prowadzenie: Krystyna Duniec

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

Liczba wydarzeń: 1

Liczba uczestników: 80

17 grudnia 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

NIEPOKÓJ. KULTURA PO ZAGŁADZIE

Spotkanie z Iwoną Kurz, Krzysztofem Warlikowskim i Grzegorzem Niziołkiem, autorem książki „Polski teatr Zagłady”, na temat pamięci i niepamięci Zagłady w polskiej kulturze.

Współorganizator spotkania: Instytut Teatralny im. Z. Raszewskiego
Prowadzenie: Małgorzata Dziewulska

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

Liczba wydarzeń: 1

Liczba uczestników: 250

14 grudnia 2013

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TARAB

Spektakl gościnny szwajcarsko-francuskiego duetu Cie 7273. Grupa dziesięciu tancerzy porusza się w stworzonym przez Cie 7273 stylu FUITTFUITT – pełnym wirtuozerii, ornamentalnemu tańcu polegającym na nieprzerwanie rozwijającym się i nigdy niepowtarzającym się ruchu, któremu hipnotyczny rytm nadaje muzyka z akcentami arabsko-andaluzyjskimi. Zamierzeniem twórców jest wywołanie w widzach pragnienia ciągłości ruchu i przywołanie emocji od najbardziej skrytych do tych najgwałtowniejszych. Choreograficznym punktem wyjścia była analiza łagodnych linii i połączeń arabskiej kaligrafii w konfrontacji z tradycją zachodniego tańca. W efekcie Tarab upodabnia się do hipnotycznego fresku, gdzie mnogość ruchów daje początek ekstazie i wolności.

Cie 7273 istnieje od ponad dziesięciu lat. Choreografowie Laurence Yadi i Nicolas Cantillon zrealizowali w tym czasie ponad piętnaście przedstawień. Ich spektakle, począwszy od solo po spektakle z udziałem dwudziestu tancerzy, powstawały we współpracy artystycznej, między innymi z Ballet du Grand Théâtre z Genewy czy Swatch art collection. Zespół zdobył wiele nagród, m.in. Prix Suisse de la Danse et de la Chorégraphie w 2011, Prix de la Fondation Lietchi pour les Arts czy też Prix Choreographic Captures de Joint adventures Tanzwerkstatt Europa.

TEATR

TANIEC

Liczba spektakli: 1

Liczba widzów: 350

KOPRODUKCJA:

Association pour la Danse Contemporaine w Genewie,

Arsenic w Lozannie,

Gessnerallee w Zurychu

oraz Südpol w Lucernie,

w ramach programu Reso

- Réseau Danse Suisse, przy

wspieraniu Szwajcarskiej Fundacji

dla Kultury Pro Helvetii

i Ernst Göhner Stiftung.

Spektakl został zaprezentowany

w ramach programu na zamknięcie

warszawskiego biura Szwajcarskiej

Fundacji dla Kultury Pro Helvetia.

Styczeń — czerwiec 2014

Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

TEATR

PUNKTY STYKU. PERFORMANS I WSPÓŁCZESNOŚĆ

Program badawczy Muzeum Sztuki Nowoczesnej poświęcony badaniu sztuk performatywnych, przygotowany we współpracy z André Lepeckim – profesorem Performance Studies na Uniwersytecie w Nowym Jorku. Celem programu jest przyjrzenie się współczesnym dyskursom analizującym szeroko pojęte sztuki performatywne – badania te w znaczący sposób stymulują dziś rozwój tego zjawiska na świecie. Performans, który poprzez swój emancypacyjny charakter staje się kluczową formą sztuki współczesnej, na świecie budzi coraz większe zainteresowanie, w Polsce jednak jest formą ciągle relatywnie mało znaną i uprawianą.

Seria wykładów i seminariów wybitnych międzynarodowych badaczy zjawisk performansu z różnych dziedzin – tańca, teatru, sztuk wizualnych, studiów krytycznych i filozofii m.in. prof. André Lepecki, prof. Nicholas Ridout (Queen Mary University, Wielka Brytania), prof. Shannon Jackson (Berkeley University, USA), prof. Bojana Kunst (Uniwersytet w Giessen, Niemcy). Tematem przewodnim spotkań jest poszukiwanie punktów styczności pomiędzy performansem i współczesnością.

26 stycznia 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TEATR

PROJEKT. NOCE I DNI

Projekt gościnny – kolejna odsłona współpracy Mikołaja Mikołajczyka z Zespołem Śpiewaczym „Wrzos” z Zakrzewa. Seniorzy z chóru „Wrzos” zmierzali się nie tylko z zadaniami teatru ruchu, ale także z własną opowieścią o życiu. Inspiracji szukali we wpisanej w historię Wielkopolski powieści Marii Dąbrowskiej „Noce i dnie”, stawiającej pytania o podsumowanie życia, jego spełnienie i niespełnienie. W niecodziennym gatunku scenicznym, który można nazwać teatrem uczestnictwa, powstał wspólny język.

Spektakl powstał w ramach programu Samorządu Województwa Wielkopolskiego „Wielkopolska: Rewolucje”, którego kuratorką jest Agata Siwiak.

Najlepsze przedstawienie teatru tańca.

Paweł Soszyński, „Teatr”

Z każdą kolejną sceną ten spektakl coraz bardziej uderza. Jedną z najpiękniejszych to ta, w której namaszczony na Tolibowskiego Mikołajczyk wyciąga z wielkiego worka dziesiątki, może setki nenufarów, rzuca je w górę, opadają, pokrywając omal całą scenę. A na scenie, na swoich krzeselkach siedzą artyści-seniorzy z Wrzosa i jeszcze dużo nam powiedzą. Przejmujące.

Remigiusz Grzela, remigiusz-grzela.pl

Liczba spektakli: 1
Liczba widzów: 250

WYSTĘPUJĄ:

Edmund Bindek
Urszula Chałubek
Jan Cieślak
Irena Czermak
Alicja Dąbek
Bogdan Dąbrowski
Danka Okońska
Janusz Okoński
Eugenia Płaczek
Łucja Podlewska
Jerzy Podlewski
Józefa Polak
Maria Trokowska
Jan Wojciechowski
Danuta Zdenka
Mikołaj Mikołajczyk

GOŚCINNIE:

Adam Ferency
Iwona Pasińska

REŻYSERIA:

Mikołaj Mikołajczyk

DRAMATURGIA:

Małgorzata Dziewulska

MUZYKA:

Zbigniew Kozub

SCENOGRAFIA I WIDEO:

Mirek Kaczmarek

WSPÓŁPRACA:

Zakrzewski Dom Kultury
„Dom Polski”

Premiera: 13 lutego 2014
Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TEATR

POŻAR W BURDELU DEGENERACJA ALBO ŚMIECI WARSZAWY

Na zaproszenie Nowego Teatru w dawnej bazie MPO burdel artystyczny odbył podróż do wnętrza warszawskiego śmietnika architektury, idei i rzeczy. Zszedł do kanałów Mokotowa, by odnaleźć to, co w Warszawie wyparte i odrzucone. Pokazał świat nocnych sklepów, dilerów, zakazanych kabaretów, szmateksów i klubów, o których nie śniło się urzędnikom ratusza. Odstonił ciemną stronę Mokotowa – dzielnicy sprzeczności, w której chuligańskie legendy wspóżyją z Business Parkiem, Michel Badre z Biedronką, a duch Hanuszkiewicza błąka się po Carrefourze.

„Pożar w burdelu”, prezentowany przed wielką publicznością w Nowym Teatrze i Muzeum Historii Żydów Polskich, odkrywał nowe znaczenia ważnych miejsc na mapie stolicy. Występ „u Warlikowskiego” ostatecznie wyniósł Burdel Artystyczny do mainstreamu, choć to nadal inny mainstream niż ten, w którym działają kabarety znane w całej Polsce z telewizji, a których delegalizacji domagają się na Facebooku ci, do których adresowany jest cykl „Pożar w burdelu”.

— Wiktor Uhlig, „Kultura liberalna”

Ostatni odcinek „Degeneracja, albo śmieci Warszawy. Mokotowska punk opera” przygotowali w Nowym Teatrze Krzysztofa Warlikowskiego. To, o czym „Kabaret warszawski” – ostatni spektakl zespołu Warlikowskiego – opowiada serio, Burdel mówi za pomocą lekkiej formy. Lęk przed nacjonalizmem i ksenofobią „Pożar” kanalizuje w śmiechu, pozwala okiełznać go, oswoić.

— Izabela Szymańska, „Gazeta Wyborcza”

Liczba spektakli: 13
Liczba widzów: 3 916

WYSTĘPUJĄ:

Agnieszka Przepiórska
Monika Babula
Anna Smołowik
Lena Piękniewska
Andrzej Konopka
Mariusz Laskowski
Tomasz Drabek
Maciej Łubieński

REŻYSERIA:

Michał Walczak

SCENARIUSZ:

Maciej Łubieński
Michał Walczak

MUZYKA:

Wiktor Stokowski

SCENOGRAFIA:

Julia Skrzynecka

KOSTIUMY:

Diana Szawłowska

26 lutego 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

MECENAT, DOTACJA, SPONSORING

Rozmowa o warszawskich teatrach, ich budżetach, ofercie, zamierzeniach twórców i oczekiwaniach publiczności. Udział wzięli: Prof. Dariusz Kosiński (Katedra Performatyki Wydziału Polonistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego), Dorota Buchwald (Dyrektorka Instytutu Teatralnego), Piotr Gruszczyński (Dramaturg Nowego Teatru), Maciej Englert (Dyrektor Teatru Współczesnego w Warszawie), Aldona Machnowska-Góra (Dyrektorka naczelna Teatru Konsekwentnego), Maria Seweryn (Dyrektorka Och-Teatru), Tomasz Thun-Janowski (Dyrektor Biura Kultury). Moderator: Ewa Wanat (Radio dla Ciebie)

WSTĘP WOLNY

EDUKACJA

Liczba wydarzeń: 1
Liczba uczestników: 180

1 marca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

SAVAGES

Koncert w ramach ALTERKLUBu, prezentującego najciekawszych, poszukujących, eksperymentujących i intrygujących wykonawców współczesnej sceny muzycznej. Zeński, postpunkowy kwartet Savages zyskał ogromne uznanie w bardzo krótkim czasie – powstał na początku 2011 roku, a swój pierwszy singiel „Flying To Berlin/Husbands” wydał w czerwcu 2012. Ich debiutancki album „Silence Yourself” dotarł do pierwszej 20-tki brytyjskiej listy przebojów i przyniósł zespołowi nominację do prestiżowej Mercury Prize. Support: A Dead Forest Index, projekt Adama i Sama Sherry z Melbourne w Australii. Minimalistyczny, mroczny, cichy rock, oparty na brzmieniu przesterowanej gitary i perkusji.

MUZYKA

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 300

ORGANIZATOR:
Agencja AlterArt

9 — 12 marca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

ARMINE. SISTER

Spektakl gościnny Teatru ZAR, dedykowany historii, kulturze i Ludobójstwu Ormian. Jedną z podstawowych idei „Armine. Sister” jest podjęcie kwestii tabuizacji i zakłamania historii skonfrontowanej z powinnością dania świadectwa. Spektakl współtworzą muzycy reprezentujący różne tradycje muzyczne Azji Mniejszej, Anatolii oraz Iranu, m.in. Aram Kerovpian – pochodzący ze Stambułu mistrz śpiewu w katedrze ormiańskiej w Paryżu.

Wydarzenia towarzyszące spektaklom:

- „Liturgia prochu. O upamiętnianiu poprzez teatr”. Spotkanie z udziałem Tomasza Kubikowskiego, Tadeusza Kornasia i Jarosława Freta połączone z pokazem filmu „Szczekająca wyspa” [Chienne d'histoire], reż. Serge Avédikian, Francja 2010
- „Obrazy z Anatolii” - Wystawa zdjęć Magdaleny Mądrej

Liczba wydarzeń: 3
Liczba widzów: 365

TEATR

15 — 29 marca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

WIÓRY LECA

Warsztaty stolarskie dla kobiet i nie tylko. Pomysłodawcy postanowili podzielić się z innymi radością konstruowania w drewnie. *Sz szczególnie ciepło myślimy o kobietach, które będziemy namawiać do majsterkowania i realizowania własnych pomysłów na meble, dodatki i prezenty* – zapraszali organizatorzy Katarzyna Sanko i Michał Malikowski.

Liczba wydarzeń: 6
Liczba uczestników: 120

EDUKACJA

25 — 31 marca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

CHÉREAU NIEZNANY

Przegląd filmów i spektakli Patrice'a Chéreau, jednego z najwybitniejszych współczesnych artystów. Jego dzieła filmowe, teatralne i operowe, a także jego kreacje aktorskie, stanowią o jakości współczesnej kultury. Postać zmarłego w październiku 2013 roku artysty, który jest szczególnie istotny dla Nowego Teatru i Krzysztofa Warlikowskiego, przywołaliśmy w przeglądzie jego mniej znanych w Polsce dokonań filmowych i teatralnych. Każda projekcja poprzedzona została krótkim spotkaniem przybliżającym postać tego znakomitego artysty.

W ramach przeglądu zaprezentowane zostały filmy i spektakle:

- „Mężczyzna zraniony” (1983). Wstęp: Bartosz Żurawiecki
- „Ci, którzy mnie kochają, wsiądą do pociągu” (1998). Wstęp: Bartosz Żurawiecki
- „Zagubieni w miłości” (2009). Wstęp: Bartosz Żurawiecki
- „Z domu umarłych” Leoš Janáček (2007). Wstęp: Tomasz Cyz
- „Sen o jesieni” (2010). Przed projekcją spotkanie z Michałem Borczuchem, reżyserem teatralnym, uczniem Patrice'a Chéreau w ramach programu The Rolex Mentor and Privilege Arts Initiative w roku 2013
- „Samotność pół bawełnianych” (1995), pokaz zapisu spektaklu oraz filmu dokumentalnego „Inna samotność” (1996) rejestrującego proces prób do spektaklu „Samotność pół bawełnianych”. Reżyseria: Stéphane Metge. Wstęp: Piotr Gruszczyński.

WSTĘP WOLNY

TEATR

FILM

Liczba wydarzeń: 6

Liczba widzów: 650

Premiera: 31 maja 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

PINOKIO

TEATR

DLA DZIECI

Pierwsze przedstawienie Nowego Teatru dla widowni dziecięcej od 5-go roku życia. Spektakl na podstawie głośnego tekstu Joëla Pommerata, adaptacji klasycznej baśni Carla Collodiego, w tłumaczeniu Maryny Ochab. Uwaga! Nasz Pinokio NIE JEST: o grzecznym chłopcu, o nauce pokory, o stawianiu się normalnym. Nasz Pinokio JEST: o wiecznym pragnieniu wolności, o sile buntu, o granicach tożsamości, również cielesnej. Twórcy spektaklu pozostają z dala od archaicznej wizji wychowawczej, opartej na zasadzie: spełnij oczekiwania dorosłych, a dostaniesz nagrodę. Pinokio o swoją niezależność walczy całym ciałem. Raz po raz buntuje się przeciwko wszelkim autorytetom. Jak dziecko we mgle szuka drogi do wolności, a właściwie – do niepodległości. I – prawdopodobnie, jak wielu jego rówieśników – podejrzewa, że pieniądze dają wolność. Skąd bierze się jego hipermaterializm? Kłamstwo staje się dla niego jedynym narzędziem ucieczki przed biedą, w której żyje Ojciec. Pinokio wyzwoli się z drewna dopiero po doświadczeniu wielu pokus i upadków. Daleki od ideału, za to wiecznie niezależny.

Tak wygląda spektakl efektowny, lecz nie efekciarski.

— Agata Łuksza, „Didaskalia”

Genialna podwójna rola tytułowa w wykonaniu Magdaleny Popławskiej i Dominiki Knapik

— Kamila Łapicka, „W Sieci”

„Pinokio” rozpięty został między światem dorosłym i dziecięcym. Taki jest już tekst Pommerata: wczepiony mocno we współczesne grypsy młodzieżowe, ale czujny na dorosłe sensory. Aktorzy Nowego Teatru są w tym spektaklu młodzieńczo frywolni, dają sobie przyzwolenie na infantylność i podporządkowują logice dziecięcych zachowań. W spektaklu w Nowym inwestuje się w wyobraźniową postprodukcję w głowie widza. Wow. Wow. Wooooow. Jest jak na koloniach. Jakby się miało znowu osiem lat.

— Anka Herbut, Dwutygodnik.com

Liczba spektakli: 37

Liczba widzów: 6 458

WYSTĘPUJĄ:

Monika Babuła
Magdalena Cielecka
Dominika Knapik
Łukasz Kos /
Marek Kalita
Zygmunt Malanowicz
Piotr Polak
Magdalena Popławska
Maciej Stuhr /
Wojciech Kalarus

REŻYSERIA:

Anna Smolar

SCENOGRAFIA:

Anna Met

KOSTIUMY:

Anna Nykowska

MUZYKA NA ŻYWO:

Natalia Fiedorczyk
Karolina Rec

ŚWIATŁA:

Rafał Paradowski

WIZUALIZACJE:

Filip Zagórski
VJ FX

To doskonały przykład tego, w jaki sposób należy komunikować się z młodym widzem w teatrze. Proste i barwne chwyt scenograficzne, brak zbędnej teatralizacji i sztuczności, umiejętne dawkowanie komizmu i powagi, przede wszystkim brak uproszczeń i infantyilizacji historii Pinokia sprawiają, że spektakl oddziałuje nie tylko na wyobraźnię i zmysłową percepcję dziecka, ale zmusza je do kreatywnego wykorzystania intelektu.

— Agnieszka Górnicka, „Teatr Dla Was”

W tekście tej sztuki nie ma natrętnej dydaktyki. Co zatem jest? Warto się przekonać, zasiadając na wygodnych poduchach w teatrze adresowanym do myślących, przeżywających dzieci. Historia opowiedziana w formie bajki jest dla mnie współczesną opowieścią o synu marnotrawnym. Wyraźnie czuć w niej to biblijne przesłanie.

— Hanna Karolak, „Gość Niedzielny”

Pękałem ze śmiechu, kiedy Zygmunt Malanowicz grając lotra rozczarował fantastyczną wizję błyskawicznego pomnożenia pieniędzy, młodzież z zazdrością chłonęła koncertowe brzmienie duetu twórczyń muzyki: Natalii Fiedorczyk i Karoliny Rec, a najmłodszy z kolei bardzo przeżywał pobyt w brzuchu wieloryba, gdzie znakomita wizualizacja wywierała rzeczywiście ogromne wrażenie. Spektakl miał wartkie tempo i był interesujący dla bardzo wymagającej, najmłodszej publiczności. (...) Pozwolił poczuć piękno i magię prawdziwego, artystycznego teatru. Kurzy się!

— Dionizy Kurz, blog Kurzawka.pl

Zniknęła pstrokata konwencja, w którą ubrała Pinokia popkultura. Spektakl to ostra baśń z iPada, piosenka ze smartfona, luz blues, w niebie same dziury. Tytułowy Pinokio to bohater bliski doświadczeniom młodych widzów. Rozumie, że rzeczywistość to zbiór najczęściej niezrozumiałych bodźców i aby przetrwać, trzeba wybrać własną ścieżkę. Wyróżnić się z masy, czasami także skłamać. Kiedy rośnie nos, wzmacnia się węch. Perfumeria życia.

— Łukasz Maciejewski, „Wprost”

Siłą spektaklu jest inteligentna prostota. Teatr dla dzieci bywa dziś montażem atrakcji, oferuje projekcje, gadżety i feerię kolorowych światel. „Pinokio” w Nowym to co innego – jest jak świetnie wykonana drewniana zabawka działająca na wyobraźnię. Mimo to nie traci sznytu nowoczesnego teatru. Wciąga młodych widzów sugestywnie opowiadaną historią i wyrazistym aktorstwem. Choć widać, że wykonawcy świetnie bawią się tym, co robią, to na pewno nie przeszarżowują. Do małego widza podchodzi się tu poważnie, a zarazem z otwartością. Jeśli ze szkolnych wycieczek sprzed lat zapamiętaliście teatr jako miejsce zakurzone i drętwe, to zapomnijcie o tym i zabierzcie dzieci na spektakl.

— Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

1 czerwca 2014

Nowy Teatr, Dziedziniec

PINOKIO. ZRÓB TO SAM

Dzień Dziecka zorganizowany przez Nowy Teatr i Świetlicę Nowego Teatru, z bogatym programem spektakli, zabaw, ruchu, gotowania, warsztatów tematycznych i muzyki. Tego dnia zaprosiliśmy dzieci dwukrotnie na spektakl „Pinokio”, a także czterokrotnie na „Pino-
kia” w wersji kukielkowej dla najmłodszych od 2-go roku życia. Od-
były się także: warsztaty z projektowania plakatu dla dzieci, pro-
wadzone przez grafika Filipa Zagórskiego; zajęcia sportowe, czyli
tradycyjne zabawy ruchowe, takie jak skakanie w worku, w jednym
kapciu, tory z przeszkodami, a na koniec niespodzianki, prowadzo-
ne przez Helenę Świegocką; lekcja gotowania prowadzona przez
Karinę Brzuzan „Jedzenie dla niegrzecznego chłopca” / „Jedzenie
dla wieloryba”; warsztaty konstruktorskie – budowanie miastecz-
ka z kartonów. Dzień dziecka zakończyliśmy koncertem dla dzieci
i dorosłych Nathalie and the Loners. Przez cały dzień dzieci mogły się
bawić w kąciaku zabaw plastycznych oraz na placu zabaw.

WSTĘP WOLNY

DLA DZIECI

EDUKACJA

AKCJE

Liczba wydarzeń: 7

Liczba uczestników: 2 000

5 czerwca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

NOCE STAJĄ SIĘ CHŁODNE. ANTYGONA — SYNOPSIS

Czytanie dramatu Adama Radeckiego. Tekst inspirowany równole-
głą lekturą dzieł Sofoklesa, Kafki i Deleuze'a, która wydobywa z nich
nowe sensy, obnaża mechanizmy przemocy i poczucia winy w patriar-
chalnie urządzonej rodzinie. „To spisek przeciwko Edypowi i dobre-
mu życiu. Psychologizm zastąpiony został parafrazą; zmanipulowane
postaci, osadzone w historii literatury, dźwigają ciężar naszych win,
naszego wstydu, by na końcu okazało się, że wszyscy są niewinni;
oto największy dramat zorganizowany przez Antygonę” – pisał autor.

Liczba wydarzeń: 1

Liczba widzów: 80

REŻYSERIA:

Natalia Korczakowska

TEKST, DRAMATURGIA:

Adam Radecki

KONCEPCJA WIZUALNA:

Nicolas GrosPierre

Olga Mokrzycka-GrosPierre

OPRACOWANIE MUZYCZNE:

Kamil Antosiewicz

CZYTAJĄ:

Mariusz Bonaszewski

Monika Niemczyk

Katarzyna Warnke

Klara Bielawka

Paweł Tomaszewski

WSTĘP WOLNY

TEATR

14 — 15 czerwca 2014
Nowy Teatr, Hala warsztatowa

INSTALAKCJE

3

WSTĘP WOLNY

MUZYKA

WYSTAWY

AKCJE

Tematem trzeciej edycji Festiwalu było CIAŁO i jego metafora w muzyce. Interdyscyplinarny profil Instalacji jest diametralnie różny od tradycyjnych festiwali muzyki poważnej, które prezentują głównie koncerty przeznaczone raczej dla znawców czy miłośników muzyki współczesnej. Instalacje prezentują nurt bliższy temu, co dzieje się w wielu galeriach czy muzeach sztuki najnowszej na świecie, czyli otwarcie na widza, interaktywność, zaproszenie do aktywnego uczestnictwa w odbiorze sztuki, możliwość dotknięcia, poczucia muzyki na „własnej skórze”.

Liczba wydarzeń: 4
Liczba widzów: 2 500

KURATOR:
Wojtek Blecharz

WSPÓLPRACA MERYTORYCZNA:
Paweł Mykietyn

W programie:

— Koncert Ucho/oko. Prawykonania utworów Aleksandry Gryki, Andrzeja Kwiecińskiego, Sławomira Wojciechowskiego, Wojtka Blecharza.

Wystąpili: Barbara Kinga Majewska, zespół Kwadrofoni

Reżyseria: Yulka Wilam

Reżyseria dźwięku: Robert Migas.

— Koncert Oko / ucho. Utwory Patricii Alessandrini, Karola Nepelskiego, Jagody Szmytki, Vinko Globokara i Jamesa Tenneya.

Wystąpili: Seth Parker Woods, Karol Nepelski, Anna Kwiatkowska, Katarzyna Kadłubowska oraz publiczność festiwalu Instalacje 3

Koordinacja muzyczna: Wojtek Blecharz.

— Oko / ucho. Wystawa prac wideo.

Autorzy prac: Erik Dæhlin, Keith Deverell, Leslie Leytham / Samuel Beckett, Brigitta Muntedorf, Marianthi Papalexandri-Alexandri, Bradley Scott Rosen, Simon Steen Andersen, Ewa Maria Śmigielska, Samson Young.

— Marcin Masecki / Orkiestra Dęta OSP w Słupcy – *Symfonia Zwycięstwo*.

Festiwal Instalacje w Nowym Teatrze to jedna z nielicznych świeżych intelektualnie propozycji muzycznych w Warszawie. W zdefiniowanej przez Wojciecha Blecharza i Pawła Mykietyna idei tkwi zarazem istotny element edukacyjny.

— Adam Supryniewicz, „Dwutygodnik”

Słuchacz nie będzie ograniczony do statycznej pary uszu w idealnej przestrzeni.

— Filip Lech, Culture.pl

28 — 29 czerwca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa i dziedziniec

WSTĘP WOLNY

AKCJE

WYSTAWY

SĄSIEDZI

POLITYKA KUCHENNA

Cykl wydarzeń łączących sztukę, performans i debatę, służący badaniu zagadnień związanych z gastronomią i polityką przy pomocy strategii artystycznych i teatralnych. Inspiracją stały się rytuały kulinarne i praktyki artystyczne, w których artyści traktują jedzenie i obyczaje kuchenne jako materiał, w szczególności takie, które przekraczają granice między sztuką a życiem codziennym, jak np. "Manifesto of Futurist Cooking" Marinettiego, działalność restauracji "Food" Gordona Matta Clarka, praktykę kulinarną Josepha Beuysa i performansy Rirkrita Tiravaniji z nurtu estetyki relacyjnej. Sztuka staje się tu przestrzenią debaty i namysłu nad globalną polityką, etyką związaną z produkcją żywności, dystrybucją i konsumpcją. Celem projektu było zbadanie, jak strategie artystyczne mogą przyczynić się do pogłębienia refleksji na temat historycznego i politycznego wymiaru jedzenia, ekonomii, rolnictwa, praw człowieka i środowiska naturalnego.

Liczba wydarzeń: 11

Liczba widzów: 480

KURATORKA:

Dagna Jakubowska

WSPÓŁPRACA:

Joanna Nuckowska

KOPRODUKCJA:

Dagna Jakubowska

W programie:

Karolina Brzuzan (Polska) — *Ogród Głodowy, Głód jest najlepszym kucharzem*

Indre Klimaite (Litwa) — *O ciągłej i systematycznej poprawie odżywiania* – wystawa i akcja.

Projekt inspirowany badaniami dotyczącymi polityki żywieniowej w ZSRR

Mikołaj Groszperre (Polska/Francja) — *Bary mleczne*. Cykl fotografii

Dagna Jakubowska (Polska) — *Kongres Kulinaryny*. Performans kulinarny z udziałem Natalii

Galytskiej, Lesi Kostiny i Jurija Tkaczuka

Konrad Pustoła (Polska) — *Ein Harod, Degania*. Wystawa fotografii

Ryan Bromley (Kanada) — Wykład analizujący wydarzenia historyczne, politykę i towarzyszące

im rytuały kulinarne. Punktem wyjścia i inspiracją jest konferencja jałtańska 1945 r.

Kolektyw Bouillon Group (Gruzja) — *Supra*. Performans inspirowany tradycyjną gruzińską ucztą

Center for Political Beauty (Niemcy) — *Film Schuld (Dług/ Wina)*, spotkanie z twórcami, prezen-

tacja działań Center for Political Beauty

Kamil Antosiewicz (Polska) — Set didżejski

Aniela Redelbach (Ukraina) — Warsztaty w formie bitwy kulinarnej

Skoro jesteś tym, co jesz, przyjdź i zobacz, co jeść, żeby być lepszym człowiekiem.

— „Usta”

Przestrzeń kuchni służy komunikacji i porozumieniu, ułatwia rozwiązywanie konfliktów. Wspólne przygotowywanie posiłku i biesiadowanie sprzyja otwartości, nawiązywaniu dialogu i poznawaniu siebie nawzajem – tę prawdę przypominają organizatorzy projektu Polityka Kuchenna.

— „Gazeta Stołeczna”

Otwarcie w lecie 2014

Dawny budynek gospodarczy Teatru

ŚWIETLICA NOWEGO TEATRU

Świetlica to miejsce twórczej pracy i spotkań, zlokalizowane w dawnym budynku gospodarczym tuż obok hali Nowego Teatru. Powstała we wrześniu 2014 jako obszar zarezerwowany dla działań edukacyjnych. W Świetlicy spotykamy się z artystami i ekspertami z różnych dziedzin podczas warsztatów, dyskusji, spektakli, pokazów filmowych, koncertów, klubów dyskusyjnych i kół zainteresowań. Eksperymentujemy i testujemy, jak bardzo pojemna jest forma kameralna.

22 czerwca — 31 sierpnia 2014

Kawiarnia Sezonowa

LATO Z ZAKAMARKAMI

Warsztaty literackie dla dzieci. Coniedzielne spotkania, na których dzieci mogły rysować, lepić, malować, wycinać i śledzić losy bohaterów Zakamarkowych książek. Wśród nich znalazły się: „Mama Mu na drzewie i inne historie”, Jujja Wieslander i Sven Nordqvist, „Piaskowy Wilk” Åsa Lind i Kristina Digman, „Księżniczki i smoki” Christina Björk i Eva Eriksson, „Inna podróż” Lotta Olsson i Maria Nilsson Thore, „Mama Mu na huśtawce” Jujja i Tomas Wieslanderowie i Sven Nordqvist, „Nieźle to sobie wymyśliłeś, Albercie” Gunnilla Bergström, „Nusia i baranie łby” Pija Lindenbaum oraz „Czy znasz Pippi Pończoszanekę?” Astrid Lindgren i Ingrid Vang Nyman. Wydawnictwo Zakamarki wydaje cenione na całym świecie i tłumaczone na dziesiątki języków szwedzkie i francuskie książki dla dzieci. Podstawową zasadą jest publikowanie książek z wartościową treścią, dopracowanym językiem i dobrą, niesztampową ilustracją. Bajki czytali: Hanna Konarowska, Kuba Wons i Dominik Nowak.

WSTĘP WOLNY

DLA DZIECI

EDUKACJA

Liczba wydarzeń: 8
Liczba uczestników: 128

Czerwiec — lipiec 2014

Nowy Teatr, Działziniec

PLAC BUDOWY

WSTĘP WOLNY

SĄSIEDZI

AKCJE

Początkowo planowane jako miejsce towarzyszące modernizacji siedziby teatru, ze względu na przesunięcia w harmonogramie prac budowlanych, zaistniało w szcztąkowej formie. Pozostaje jako idea na przyszłość. Plac Budowy miał być miejscem działań artystycznych i letnią bazą foodtrucków – ciężarówek z jedzeniem, które stały się symbolem szybko zmieniających się gustów i stylu życia warszawiaków. Menadżerem odpowiedzialnym za program był Jan Śpiewak.

26 czerwca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

GOLGOTA PICNIC

Koncert połączony z czytaniem tekstu „Golgota Picnic” Rodrigo Garcíi, którego pełna wersja nie została pokazana w Poznaniu w ramach Malta Festival. Udział wzięli aktorzy ze stałego zespołu Garcíi. Czytaniu tekstu towarzyszyło wykonanie „Siedmiu ostatnich słów Chrystusa na Krzyżu” Josepha Haydna przez pianistę Marino Formentiego. Koncert jest fragmentem spektaklu „Golgota Picnic”.

W Nowym Teatrze odbyło się pierwsze z serii czytań scenariusza spektaklu, który został odwołany pod presją katolickich fundamentalistów w Poznaniu. Przeciwnicy spektaklu próbowali blokować wejście do teatru.

— „Gazeta Wyborcza”

Wielka akcja artystów w proteście przeciwko cenzurowaniu sztuki. Chciałbym, żeby moja sztuka dla osoby wierzącej stała się tylko narzędziem, dzięki któremu można się nad swoją wiarą głębiej zastanowić, oddać się refleksji, pomyśleć, czym ta wiara jest.

— Rodrigo García dla TVP

WSTĘP WOLNY

TEATR

MUZYKA

Liczba wydarzeń: 1

Liczba widzów: 280

WYSTĘPUJĄ:

Gonzalo Cunill

Nuria Lloansi

Juan Lorient

Juan Navarro

REŻYSERIA:

Rodrigo García

PIANISTA:

Marino Formenti

ŚWIATŁO:

Roberto Cafaggini

4 lipca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

JETT LIVE

MUZYKA

TEATR

Koncert austriackiej aktorki, wokalistki i autorki piosenek Renate Jett. W programie utwory ze spektaklu Krzysztofa Warlikowskiego „(A)pollonia”, ale także wcześniejsze z repertuaru aktorki. Utrzymane w onirycznej, elektryzującej aurze, stają się czymś więcej niż fragmentem muzyki teatralnej. Renate Jett poprzez wyrazistą obecność sceniczną i śpiew, który czasem przemienia się w intymny szept, potrafi naprawdę poruszyć swoich słuchaczy. Mocne, koncertowe oblicze tej znakomitej artystki.

To ostatnia niedziela, dzisiaj się rozstaniemy – śpiewa Renate Jett i w wykonaniu austriackiej aktorki łamiącej polszczyznę tango samobójców sprzed wojny brzmi jeszcze bardziej rozdzierająco niż w oryginale. Jett czasami śpiewa silnym głosem, ale częściej jakby łkała, wołała o pomoc. Jak doświadczona kobieta, której już przestaje zależeć na trzymaniu fasonu i szuka widzów, by przed nimi odegrać swoją żalność, swoje cierpienie, samotność, którym mogłaby wyrzucić obojętność na jej los.
— „Wysokie Obcasy”

Więcej koncertów Renaty Odrzutowej proszę! Było super.

— komentarz na NowyTeatr/facebook

Liczba wydarzeń: 1

Liczba uczestników: 140

SONGI, TEKSTY I WYKONANIE:

Renate Jett

MUZYKA:

Renate Jett

Paweł Mykietyn

Piotr Maślanka

Paweł Stankiewicz

WYSTĘPUJĄ:

Piotr Banaszek – klawisze

Paweł Bomert – gitara basowa

Piotr Maślanka – perkusja

Paweł Stankiewicz – gitara

Fabian Włodarek – akordeon

10 — 31 lipca 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa

NIE MA ZIEWANIA

Prezentacja prac młodych artystów. Inaczej niż w tradycyjnych instytucjach prezentujących sztukę, gdzie wernisaż jest pokazem obiektów artystycznych w końcowej, zamkniętej formie, dzieła zostały poddane modyfikacji. I to nie tylko przez autorów, ale też pozostałych uczestników akcji. Pomysł jest odpowiedzią na myśl „ja zrobiłbym/zrobiłabym to inaczej”, pojawiającą się, gdy oglądamy prace innych artystów. Kuratorzy położyli nacisk na nieprzewidywalność i współpracę między twórcami, obiektami i przestrzenią wystawy. Sprawdzali, dokąd prowadzi twórcza swoboda. W każdy kolejny czwartek zapraszaliśmy na otwarcia pokazujące nowe obiekty, a także efekty poprzednich edycji.

Marta Królak: Ten projekt odpowiada na zarzuty publiczności wobec sztuki współczesnej. Często słyszymy od ludzi chodzących do galerii, że sami mogliby stworzyć podobne prace. Proces, który pokazujemy na tej wystawie, dowodzi, że nie jest to takie proste.

— „Obieg”

Nowy Teatr przygotował niecodzienną wystawę prac młodych artystów. Dlaczego niecodzienną? Ponieważ każdy z odwiedzających będzie mógł mieć w nią swój wkład.

— „Metro”

WSTĘP WOLNY

WYSTAWY

AKCJE

Liczba wydarzeń: 1

Liczba uczestników: 800

KURATORZY:

Norbert Delman

Marta Królak

Tymon Nogalski

Agnieszka Warakomska

ARTYŚCI:

Magdalena Angulska

Krzysztof Bagiński

Anna Bajorek

Mateusz Choróbski

Norbert Delman

Zuzanna Golińska

Michał Huszcza

Magdalena Łazarczyk

Tymon Nogalski

Dominika Olszowy

Anna Orłowska

Monika Skomra

Grzegorz Stefański

Maria Tobiła

Maciej Rudzin

6 — 27 sierpnia 2014

Nowy Teatr, Świetlica

ŚWIETLANA PRZYSZŁOŚĆ

W jakim chcemy żyć świecie? Jak wyobrażamy sobie nasze otoczenie za 20 lat? Seria warsztatów, na których pracowaliśmy wspólnie nad przyszłością – taką realistyczną i taką bardziej utopijną. Spotkania teoretyczno-praktyczne oparte były na koncepcji PostWzrostu. Tematami poszczególnych spotkań były: praca, jedzenie, pieniądze i alternatywy.

Liczba wydarzeń: 4

Liczba uczestników: 41

MODERACJA:

Magdalena Chrzczonowicz

KURATOR:

Wojtek Mejor

21 sierpnia 2014

Nowy Teatr, Świetlica

NIETAKT

Koncert duetu: Aleksander Żurowski na fortepianie i Teodor Olter na perkusji. Nietakt gra muzykę improwizowaną, obrazową i liryczną.

Liczba wydarzeń: 1

Liczba uczestników: 45

MUZYKA

Premiera: 18 września 2014

Nowy Teatr, Świetlica

TEATR

DLA DZIECI

ELEMENTARZ

Spektakl dla dzieci od pierwszego roku życia na podstawie „Elementarza” Mariana Falskiego. Od 1910 roku „Elementarz” jest pierwszą lekturą milionów dzieci uczących się pisać po polsku. Należy więc do ścisłego kanonu polskiej literatury, będąc jednym z niewielu dzieł, które znają prawie wszyscy ludzie mówiący po polsku, żyjący w rozproszeniu na całym świecie. Równocześnie książka ta pozostaje – jako podręcznik – niewidocznym, a kluczowym składnikiem kultury. Spektakl wprowadza najmłodszych widzów w fascynujący świat mowy i pisma, oswaja z literami i słowami, które służą jako drogowskazy. Towarzyszą bohaterom w podróży prowadzącej z pokoju Ali i jej psa Asa przez las, ciemną noc do olbrzymiego miasta, a w końcu nawet w kosmos. Bo każde dziecko, jeśli tylko mu pozwolimy marzyć, może stać się kosmonautą i latać aż do gwiazd.

Spektakl o poznawaniu polszczyzny, które prowadzi do poznania świata.

— Kalina Zalewska, Teatralny.pl

Spoglądając na twarze widzów, nie mam wątpliwości, że odkrywanie świata w teatrze (zwłaszcza tym, który oferuje precyzyjną, przemyślaną, ale niepozbanioną spontaniczności interpretację tekstu) to emocjonujące przeżycie, które na długo zapada w pamięć. Przeżycie, które otwiera nas na zupełnie nowy wymiar rzeczywistości. Tej magicznej, która rodzi się na teatralnej scenie.

— Agnieszka Górnicka, „Teatr dla Was”

Dzieci zafascynowane były wciągającą muzyką, jak również tym, że mogły być częścią tego spektaklu. Siedząc tuż obok aktorów, przeżywały każdą scenę bardzo ekspresyjnie. Angażowały się emocjonalnie, wznosiły okrzyki. To było ciekawe doświadczenie – obserwować niczym nieskrępowane reakcje swojego dziecka na to, co dzieje się na scenie. Spektakl godny polecenia, jedyny minus – za krótko trwa :-)

— Recenzja rodziców, czasdzieci.pl

Prosta narracja, pomysłowa scenografia i mnóstwo uśmiechniętych twarzy na widowni. Zadarze udało się skupić uwagę dzieci w wieku 2-5 lat, co należy odnotować jako sukces.

— Kamila Łapicka, „W Sieci”

Liczba przedstawień: 43

Liczba widzów: 1 998

REŻYSERIA:
Michał Zadora

SCENOGRAFIA:
Robert Rumas

MUZYKA:
Jan Duszyński

DRAMATURGIA:
Anna Czerniawska

ŚWIATŁO:
Artur Sienicki

KOSTIUMY:
Arek Ślesieński

WYSTĘPUJĄ:
Arkadiusz Brykalski
Joanna Drozda
Mateusz Łasowski
Barbara Wysocka
oraz czasami, jak mają
na to ochotę, ich dzieci

15 — 18 września 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa / w ramach Festiwalu WAR<SO>VIE

ROMEO CASTELUCCI — PRZEGLĄD

Pierwszy w Warszawie przegląd artystycznego dorobku Romea Castellucciego, jednego z najważniejszych twórców współczesnego teatru, zdobywcy m.in. Złotego Lwa w Wenecji za całokształt twórczości. Spektakle Castellucciego są od wielu lat pokazywane na scenach w Awinionie, Brukseli, Londynie, Nowym Jorku czy Berlinie. W Polsce reżyser pojawiał się sporadycznie, po raz pierwszy ze spektaklem „Genesi. From the museum of Sleep” na festiwalu Malta w Poznaniu. Pokazaliśmy nagranie jednego z najbardziej znanych spektakli reżysera z lat 90., „Juliusza Cezara” Shakespeare’a (1997), wybrane epizody „Tragedii Endogonidii” – projektu będącego zwieńczeniem refleksji Castellucciego nad tragedią grecką (2002-2004), spektakl „Purgatorio” z tryptyku „Boska Komedia” (2008) oraz operę „Parsifal” (2011). Pokazy nagrań poprzedził wstęp kuratorki projektu, Doroty Semenowicz, autorki książki „To nie jest obraz. Romeo Castellucci i Societas Raffaello Sanzio”. Przegląd zakończyło spotkanie z reżyserem.

WSTĘP WOLNY

TEATR

Liczba wydarzeń: 5
Liczba widzów: 440

21 — 27 września 2014

Nowy Teatr, Hala warsztatowa / w ramach Festiwalu WAR<SO>VIE

(A)(POL)LOGIA

Odpowiedź trzech artystów na spektakl Krzysztofa Warlikowskiego „(A)pollonia”. Pete Cant, Alex Eisenberg i Marcin Stańczyk – dramaturg, fotograf i kompozytor – zaczerpnęli ze scenariusza „(A)pollonii” zdanie Jonathana Littella „Słowa wsiąkają jak woda w piasek”. Powstała wideoinstalacja konfrontująca widzów z paradoksami wyparcia i wyznania, pamięci i przepracowania, zorganizowana wokół rytuałów żałoby, wybaczenia i umartwienia. Kuratorka: Joanna Klass

WSTĘP WOLNY

WYSTAWY

Liczba wydarzeń: 1
Liczba widzów: 40

21 września 2014

Nowy Teatr, Świetlica

MUZYKA

BOREAL SONS

Koncert kanadyjskiego zespołu art-rockowego, którego bogate i pełne wyobraźni kompozycje są inteligentne, ale i pełne emocji. Sposób śpiewania frontmena zespołu, Evana Acheson’a przywodzi na myśl dawnych jazzowych piosenkarzy, a melodie inspirowane popem mieszają się z przestrzennymi aranżacjami. Ta piękna, rozbudowana muzyka chwyta za serce każdego, kto zastanawia się nad sobą samym i szuka odpowiedzi na pozornie łatwe pytania.

Brytyjska kapela śpiewająca melancholijne kawałki na gitarę, perkusję i pianino. Słucha się ich jak chłopaków ze szkolnej kapeli. Trochę bujają, trochę wzruszają, czasem mocniej zagrają, ale w większości cicho wyśpiewują historie damsko-męskich dramatików, opowieści o dorastaniu i pamiętniki z podróży. Wszystko brzmi bardzo znajomo, a przy tym zaskakująco dobrze. Życie nie zawsze warto komplikować.
— „Aktivist”

Liczba wydarzeń: 1
Liczba uczestników: 49

Premiera 29 września 2014
Nowy Teatr, Hala warsztatowa

TEATR

APOKALIPSA

Inspiracje przedstawienia tkwią w dwóch radykalnie wyrazistych, a jednocześnie przeciwstawnych dyskursach traktujących o cywilizacji Zachodu i jej fantazmatycznym Innym – uosobionym w postaci wyznawcy islamu, terrorysty, nielegalnego imigranta. Literacką inspirację dla scenariusza stanowią dwie postaci: ikona dwudziestowiecznego dziennikarstwa politycznego, Oriana Fallaci, oraz reżyser, dramaturg i poeta, Pier Paolo Pasolini. W krajobrazie kulturowej apokalipsy wyłaniającej się z wywiadu Fallaci z Fallaci, Borchuch doprowadza do spotkania umierającej na początku XXI wieku reporterki, „ostatniej Europejki”, i zamordowanego w latach 70. w niewyjaśnionych okolicznościach reżysera, „wyrodzonego syna Europy”. Trawieni przez obsesje, lęki, pożądania i melancholię, wybitni i jednocześnie małostkowi tworzą diagnozę kultury i społeczeństwa, w którym żyją. I umierają. Borchuch włącza się w tę dyskusję, stawiając pytania o to, w jaki sposób, określając naszą europejską tożsamość, podążamy w stronę Pasoliniego lub w stronę Fallaci.

„Apokalipsa” jest w pierwszym rzędzie esejem teatralnym? próbą namysłu? poszukiwaniem odpowiedzi na pytanie, jak, nie popadając w patos, banał i fałsz (i piętnowaną przez Pasoliniego „neożdanowszczyznę” – zaangażowaną społecznie lewicującą sztukę), stawiać w teatrze ważne i palące kwestie – już zresztą nie metafizyczne, raczej polityczne i społeczne. Jak mówić o biedzie, głodzie, wykluczeniu – z jednej strony, o naturze władzy i medialnym i zapośredniczonym charakterze naszych doświadczeń – z drugiej. W świadomy sposób twórcy przedstawienia poddają też namysłowi i tematyzują pozycję, z której mówią – sytych i bezpiecznych mieszkańców bogatej Północy, ale i młodych warszawskich artystów, lansujących się na Facebooku za pomocą Ice Bucket Challenge i szukających znaków orientacyjnych w chaosie, w którym się poruszają, jakiejś emocjonalnej prawdy. — Agata Chałupnik, „Didaskalia”

Liczba spektakli: 14
Liczba widzów: 2 425

REŻYSERIA:
Michał Borchuch

TEKST I DRAMATURGIA:
Tomasz Śpiewak

KOSTIUMY, SCENOGRAFIA:
Dorota Nawrot

REŻYSERIA ŚWIATŁA:
Katarzyna Łuszczak

MUZYKA:
Bartosz Dziadosz „Pleq”

MURAL:
Krzysztof Mężyk
Ludmiła Woźniczko

WYSTĘPUJĄ:
Bartosz Gelner
Marek Kalita
Sebastian Łach /
Paweł Smagała
Marta Ojrzyńska
Piotr Polak
Jacek Poniedziałek
Halina Rasiakówna
Krzysztof Zarzecki

Przedstawienie *Borcucha* przypomina nam – Polakom?, warszawskiej widowni? – że należymy do bogatej Północy przeciwstawionej biednemu Południu. To rzadkie w teatrze nad Wisłą, który jeżeli już wchodzi w politykę, to skupia się z reguły na polskich rozrachunkach. „Apokalipsa” gra z kiczem i sentymentalizmem, na które się narażamy, mówiąc o cierpieniu głodnych z pozycji sytych.
— Witold Mrozek, „Gazeta Wyborcza”

Michał Borcuch, choć odwołuje się do wielkich nazwisk, prezentuje apokalipsę według samego siebie – bezceremonialną i poetycką.
— „Art & Business”

„Apokalipsa” to, wbrew katastroficznemu tytułowi, wyciszony, zanurzony w rozproszonym świetle spektakl o melancholii i wygasaniu wielkich haseł, które napędzały dwudziestowiecznych intelektualistów.
— Paweł Soszyński, „Dwutygodnik”

Wrzesień — grudzień 2014

Nowy Teatr, Świetlica

DZIEŁO DZIAŁA

Autorskie zajęcia malarki Agnieszki Zawiszy. Cykl spotkań, w trakcie których teoria spotyka się z praktyką, a świat dzieci zderza się ze światem dorosłych. Rozwinięciem zagadnień z historii sztuki jest warsztat plastyczny. Celem zajęć jest przybliżanie najmłodszym dzieł sztuki od najdawniejszych po najnowsze oraz dobra zabawa, rozwijająca manualnie i pobudzająca wyobraźnię. Wiek uczestników 5+.

Liczba warsztatów: 6
Liczba uczestników: 16

Wrzesień — listopad 2014

Nowy Teatr, Świetlica

COŚ Z NICZEGO

Warsztaty techniczne dla rodzin, bez ograniczeń wiekowych, polegające na przetwarzaniu i nadawaniu nowych funkcji przedmiotom. Zajęcia o charakterze międzypokoleniowym. Uczestnicy przerabiali, kleili, malowali, szyli i konstruowali, a z każdych zajęć wychodzili z własnoręcznie wykonanym przedmiotem.
Prowadzenie: Maria Piątek.

Liczba warsztatów: 9
Liczba uczestników: 42

EDUKACJA

DLA DZIECI

EDUKACJA

DLA DZIECI

7 listopada 2014
Nowy Teatr, Świetlica

MUZYKA

SUSIE ASADO

Koncert wyjątkowego trio Susie Asado wykonującego muzykę indie-folkową. Kanadyjka, Polka i Niemka tworzą z pozoru zabawne, a tak naprawdę głębokie i ambitne historie muzyczne, opowiedziane z dystansem i poczuciem humoru.

Grają muzykę poetycką w czułości, kabaretową w przewrotności i humorze, alternatywną w zadziorności.
— „Gazeta Wyborcza”

Liczba wydarzeń: 1
Liczba uczestników: 15

6 grudnia 2014
Nowy Teatr, Świetlica

MIKOŁAJKI W ŚWIETLICY

Dzień pełen atrakcji dla dzieci już od 1 roku życia. W programie: spektakle kukielkowe w wykonaniu Hanny Konarowskiej i Małgorzaty Szlachcic, inspirowane baśnią „Choińka” Hansa Christiana Anderse-
na, warsztaty projektowania ozdób świątecznych z Izą Sroką i Julią Cybis z kolektywu „Falbanka”, elektro-muzykowanie z Iwoną Skwarek z zespołu Rebeka oraz warsztaty kulinarne z KISZ MISZ – kulinarną spółdzielnią założoną przez uchodźców z różnych stron świata.

Liczba wydarzeń: 4
Liczba uczestników: 227

WSTĘP WOLNY

DLA DZIECI

EDUKACJA

AKCJE

22 — 23 listopada 2014
Nowy Teatr, Świetlica

TEATR

MAMA PERFORM

Spektakl gościnny. Tematem przewodnim przedstawienia jest macierzyństwo: stereotypy z nim związane, społeczne i kulturowe wyobrażenia o nim, ale przede wszystkim osobiste doświadczenia uczestniczek – matek. Maria Stokłosa zebrała i połączyła to wszystko w serię wieloznacznych obrazów, w których równorzędne role odgrywa to, co ważne, to, z czego się śmiejemy, świętości, wulgaryzmy i banały życia codziennego. Rola matki nie ulega tu zaszufładowaniu. Widzimy prawdziwe kobiety, ich troski, ich pytania (o to, co tracimy, a co zyskujemy dzięki doświadczeniu macierzyństwa) i ich marzenia o tym, jak mogłoby być. Celem MaMa Perform jest zarówno aktywizacja grupy matek, które podczas kilku miesięcy poznawały tajniki eksperymentalnego tańca i tworzyły materiał do spektaklu, jak również zaangażowanie odbiorców do dialogu na temat macierzyństwa.

Kobiety – aktorki amatorki zaczynają być widzialne. Mają coraz mocniejszy głos, coraz sprawniej poruszają się na scenie, coraz lepiej operują ciałem, by – właśnie swoim głosem i na swój sposób – opowiedzieć to, co często ucieka na scenie, w obsadzonej profesjonalistami sztuce. Często mówią więcej, niż dobrze wykształcona i kulturalnie przygotowana widownia chce usłyszeć. I chwala im za to.
— Katarzyna Kazmierowska, „Kultura Liberalna”

Liczba spektakli: 2
Liczba widzów: 62

CHOREOGRAFIA:
Marysia Stokłosa

WSPÓŁPRACA ARTYSTYCZNA, UDZIAŁ:
Małgorzata Remiarz
Natalia Żuchowska
Jolanta Sambor
Monika Trąbińska
Magdalena Drągowska-Ramaszkan
Marzena Jazowska
Katarzyna Dańska
Agata Brzozowicz
Wilejka Zagórska

POMYSŁ, KOORDYNACJA:
Wilejka Zagórska

Premiera 30 stycznia 2015

CSW Zamek Ujazdowski

TEATR

TANIEC

EXHAUSTED/ WYCZERPANI

Inspiracją dla spektaklu stała się Shannon Michelle Wilsey znana pod artystycznym pseudonimem Savannah. Mimo krótkiego życia zakończonego samobójczą śmiercią w wieku 23 lat, Savannah wspięła się na szczyt kariery aktorki porno. Zagrała w ponad stu filmach. Jej niespokojne życie, mroczne epizody seksualne z dzieciństwa i wreszcie bycie ikoną pornoshowbiznesu spowodowały, że stała się obiektem seksualnym, a jej osobowość uległa wszechogarniającej erotyzacji. Dla Bardouila Savannah staje się antybohaterką, wobec której zapisane w tytule wyczerpanie zaczyna migotać znaczeniami. Po samobójstwie w stylu glamour popełnionym w białej corvette Savannah trafia do raju, w którym spotyka inne ikony kobiecej erotyki, przedmioty pożądania. Tu zaczyna się dochodzenie Bardouila i transowe doświadczenie współpracujących z nim aktorów i tancerzy.

Spektakl staje się niemal orgazmiczny: wyrwany z czasu, nieumiejscowiony, pełen nieuchwytnej, wibrującej fizyczności. Treści filozoficzne i egzystencjalne udaje się unieść w kreślonej ruchem ciał, silnie zmetaforyzowanej narracji.
— Teresa Fazan, „Dwutygodnik”

Spektakl nas rozcina i patroszy. Nie tańczy w nas, tylko sprawia, że coś wewnątrz naszych ciał tłucze się o ściany swego więzienia. Tłucze i nie może wyjść. Nazwijcie to tęsknotą za utopią bezcielesności. Tylko że w piekle Savannah i Dietrich tęskni się za piekłem ciała.
— Łukasz Drewniak, Teatralny.pl

Obnaża nie tylko ciało, ale utopię duszy, szukającej prawdy o nas samych. Ten spektakl po prostu warto zobaczyć, przemyśleć i odnaleźć alegorię dzisiejszej rzeczywistości. Wyrzy uznania dla wszystkich biorących w nim udział aktorów za odwagę fizyczną i nietuzinkowe odkrywanie ludzkich emocji.
— Robert Stawski, Wywrota.pl

Liczba przedstawień: 16

Liczba widzów: 1 666

REŻYSERIA I CHOREOGRAFIA:
Claude Bardouil

SCENOGRAFIA:
Diplomates

REŻYSERIA ŚWIATEŁ:
Katarzyna Łuszczczyk

KOSTIUMY:
Aleksandra Laska

MUZYKA:
Paweł Andryszczyk
Piotr Maślanka
Adam Walicki

KAMERA, INSPICJENT:
Łukasz Jóźków

WYSTĘPUJĄ:
Claude Bardouil
Ewa Dałkowska
Bartosz Gelner
Piotr Polak
Magdalena Poptawska /
Agnieszka Żulewska
Łukasz Przytarski

SZKLANA MENAŻERIA

Spektakl gościnny Teatru im. Jana Kochanowskiego w Opolu. W ujęciu Jacka Poniedziałka „Szklana menażeria” nie dotyczy Wielkiego Kryzysu lat dwudziestych XX wieku czy rzeczywistości 1944 roku, kiedy powstał dramat, ale staje się uniwersalnym komentarzem dotyczącym życia współczesnych rodzin. Jest ono pełne wewnętrznych konfliktów, toksycznych relacji czy prywatnych uwikłań. Reżyser skupia się na napiętej relacji matki z synem, a na centralną postać przedstawienia wyrasta Tom, duszący się w małym mieszkaniu, gdzie przyszło mu żyć z siostrą i matką. Przytłoczony wizją konieczności zajęcia się starzejącą matką, oczekujący więcej niż beznadziejnej egzystencji w szarej codzienności, bohater powoli dojrzewa do buntu i zastanawia się nad ucieczką z domowego piekła.

Ten niezwykle przejmujący tekst udało się Jackowi Poniedziałkowi przedstawić w dość lekki sposób. Spektakl ogląda się bardzo dobrze. Uwagę przykuwa scenografia autorstwa Michała Korchowca – zniszczone, wymagające remontu mieszkanie, co podkreśla zrujnowane relacje członków rodziny. Znakomita muzyka. Bardzo dobra obsada. — „Subiektywnie o teatrze”

Liczba spektakli: 2
Liczba widzów: 344

PRZEKŁAD, REŻYSERIA,
OPRACOWANIE MUZYCZNE:
Jacek Poniedziałek

SCENOGRAFIA:
Michał Korchowicz

ŚWIATŁA:
Katarzyna Łuszczuk

CHOREOGRAFIA:
Łukasz Przytarski

OBSADA:
Grażyna Misiorowska
Grażyna Rogowska
Leszek Malec
Sylwester Piechura

DZIKA KLASYKA

Cykl czterech domowych koncertów organizowanych wspólnie z Domem Zabawy i Kultury DZiK, czyli niezobowiązująca atmosfera klasycznej domówki – granie w 100% akustyczne. Pokazaliśmy, że muzyka klasyczna wcale nie musi być poważna.

16 września 2015

Mała DZiKa Klasyka: Borodin / Kozłow, czyli Jeżyk, Niedźwiedź i kwartet smyczkowy

Koncert dla dzieci i dorosłych, połączony z premierą polskiego tłumaczenia bajki „Jeżyk i Niedźwiedź”. Drugi kwartet smyczkowy Aleksandra Borodina oraz projekcja krótkiej animacji pt. „Jeżyk we mgle”, którą na podstawie książki i scenariusza Kozłowa wyreżyserował Jurij Norsztein. Film ten uznawany jest za jedno z najwybitniejszych dzieł tego gatunku.

29 października 2015

Brahms kameralnie

Trzecia Sonata d-moll op. 108 na skrzypce i fortepian, Druga sonata A-dur opus 100.

26 listopada 2015

Don Giovanni klubowo

Kunstowna forma wokalnie-instrumentalna przeniesiona z wielkiej sceny operowej na klubowe deski salonu willi przy Belwederskiej.

10 grudnia 2015

Marimba i wibrafon klasycznie

Klasyczne i wirtuozowskie utwory na marimbę i wibrafon solo.
Martin Wesley-Smith – „For marimba and tape”
Stuart Saunders Smith – „Links 1-3” na wibrafon
François-Bernard Mâche – „Phénix” na wibrafon i 10 tom tomów
Daniel Almada – „Linde” na wibrafon i taśmę
Marta Ptaszyńska – „Graffito” na marimbę

Liczba koncertów: 4
Liczba widzów: 345

WYKONAWCY:

Kwartet smyczkowy DZiK:
Dagna Sadkowska (skrzypce)
Jakub Fiebig (altówka)
Aleksandra Bugaj (skrzypce)
Cecylia Stanecka (wiolonczela)
Magdalena Górka (cztanie)
Hanna Konarowska (czytanie)

WYKONAWCY:

Dagna Sadkowska (skrzypce)
Bartłomiej Zajkowski (fortepian)

WYKONAWCY:

Kwartet smyczkowy DZiK
Mateusz Hoedt (bas-baryton)

WYKONAWCY:

Paweł Nowicki (wibrafon,
marimba)

Premiera europejska 21 sierpnia 2015 Ruhrtriennale, Gladbeck

Premiera polska 3 października 2015 ATM Studio

TEATR

FRANCUZI. PROUST / WARLIKOWSKI

Teatralna wyprawa Krzysztofa Warlikowskiego w poszukiwaniu źródeł europejskiej świadomości i tożsamości. Początkiem jest monumentalna powieść Marcela Prousta „W poszukiwaniu straconego czasu”, która portretuje społeczeństwo w trakcie fundamentalnej zmiany związanej z utratą znaczenia dawnej hierarchii, eksplozją jawnego antysemityzmu, a przede wszystkim wybuchem pierwszej europejskiej wielkiej wojny. Nawiązując do stwierdzenia Gillesa Deleuze'a, że „powracają jedynie ci zmarli, których nazbyt szybko i nazbyt głęboko zakopano”, Warlikowski wzywa Prousta, by toczyć dzisiejszą debatę o Europie. Równoległość czasu i zmagania, które prowadził z materią czasu Proust, zobowiązują do tworzenia sytuacji równoległych. Idea spektaklu nie jest tworzenie scenicznego ekwiwalentu powieści, ale znalezienie świata równoległego, struktury, przez którą przewlecemy naszą epokę jak przez precyzyjne ucho igielne krytycznego spojrzenia Prousta, z zachowaniem jego szczególności. ostrości widzenia i błyskotliwego poczucia humoru. Pograżeni wśród czasu, który nie ma struktury linearnej, zbliżamy się do radykalnego obrazu Prousta, w miejscu do tego idealnym, w którym krążą energie społeczne i duchowe, czyli w teatrze.

Rozliczenie z dzisiejszą Europą w sugestywnych obrazach. Warlikowski nie reżyseruje teatru, mimo że sugeruje to polemicznie użyty tekst. Warlikowski opowiada obrazami, jest estetycznym podpalaczem, niepokojącym artystą-burzycielem, który umie posługiwać się kiczem i patosem.

— Andreas Wilink, „Der Spiegel”

Duży, fantastycznie wyrównany i zarazem pełen wybitnych osobowości spektakl. Przy pomocy „Francuzów”, festiwal Ruhrtriennale prowadzi swoją publiczność przez granice, za którymi pozostaje się w osłupieniu.

— Andreas Rossmann, „Frankfurter Allgemeine Zeitung”

Liczba przedstawień: 16

Liczba widzów: 6 028

REŻYSERIA:

Krzysztof Warlikowski

ADAPTACJA:

Krzysztof Warlikowski

Piotr Gruszczyński

WSPÓŁPRACA:

Szczepan Orłowski

OBSADA:

Agata Buzek

Magdalena Cielecka

Ewa Dałkowska

Małgorzata Hajewska-Krzysztofik

Maria Łozińska

Maja Ostaszewska

Claude Bardouil

Mariusz Bonaszewski

Bartosz Gelner

Wojciech Kalarus

Marek Kalita

Zygmunt Malanowicz

Michał Pepol

Piotr Polak

Jacek Poniedziałek

Maciej Stuhr

Wielkość wizji Warlikowskiego polega na tym, że z nieprawdopodobnym wyczuciem odmalowuje na scenie także współczesny nam, wszechogarniający lęk. „Francuzi” opowiadają o końcu świata de Guermantesów, ale również o krachu dzisiejszych elit. Warlikowski buduje nastroje, cały czas jednocześnie je podminowując. Pod wszystkimi gestami i słowami czai się poczucie bliskiego końca, trudna do nazwania nieuchronność. Odmalowanie jej staje się równoległym tematem inscenizacji. W takim ujęciu Warlikowski jawi się jako profeta, przewidujący trafnie koniec współczesnej nam Europy.
— Jacek Wakar, „Dziennik Gazeta Prawna”

SCENOGRAFIA:
Małgorzata Szczęśniak

DRAMATURGIA:
Piotr Gruszczyński

WSPÓŁPRACA DRAMATURGICZNA:
Adam Radecki

REŻYSERIA ŚWIATEŁ:
Felice Ross

MUZYKA:
Jan Duszyński

Francuzi od Warlikowskiego mogą być także jego aktorami. Bo czym innym są od jakiegoś czasu aktorzy z Nowego, jak nie ekstraklasą, arystokracją polskiego teatru? Starannie dobierani, wchodzą do zespołu na lata, współtworzą wewnętrzne reguły ich zamkniętego klubu, no i są przez reżysera kolekcjonowani jak rzadkie okazy wrażliwości, inteligencji, ciała, pamięci przeszłości. To elitarne grono uczestniczy w budowaniu marki „Warlikowski” i teatru w innej niż codzienna skala.
— Łukasz Drewniak, Teatralny.pl

Kartka z albumu. Utwór na wiolonczelę i taśmę Pawła Mykietyna wykonywany na żywo przez Michała Pepola / Marcina Zdunika

RUCH:
Claude Bardouil

WIDEO:
Denis Guéguin

ANIMACJE:
Kamil Polak

17 — 18 października 2015

CSW Zamek Ujazdowski

INSTALACJE

4

WSTĘP WOLNY

MUZYKA

WYSTAWY

AKCJE

Czwarta już edycja festiwalu to zróżnicowany program prezentujący kompozytorów i wykonawców, którzy konstruują nowe instrumenty lub redefiniują te, które wszyscy dobrze znamy. Syntezator addytywny, komputerowe gry dźwiękowe, ściany rozbrzmiewające delikatnym dźwiękiem czy instrument, którego grę „słyszymy” zębami, to tylko niektóre przykłady prac, jakie można było zobaczyć, usłyszeć, poczuć. Instalacje 4. to również koncerty z muzyką tworzoną za pomocą elektrycznych szczoteczki do zębów, plastikowych kubeczków, odgłosów zgniatania, pocierania, łamania...

Instalacje muzyczne:

Krzysztof Cybulski / panGenerator *Akustyczny syntezator addytywny* (na zamówienie festiwalu Instalacje 4, 2015)
Andrew S. Allen, Susanna R. Var *Ruratae* (2015)
Robin Minard *Silent Music* (2015)

Koncerty:

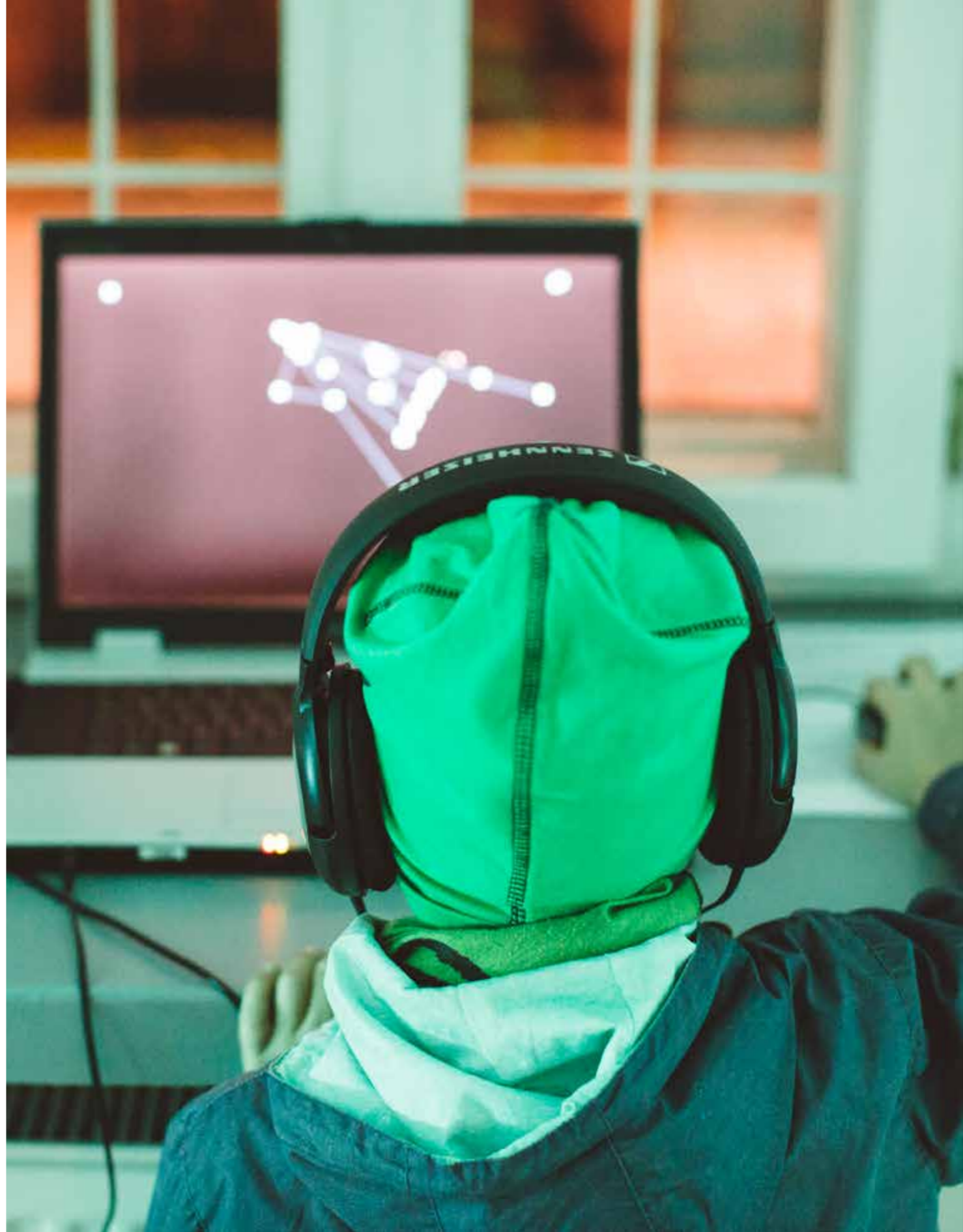
Simon Loeffler — *c* (2012)
Wykonanie: Simon Loeffler, Emilia Sitarz, Magdalena Kordylasińska-Pękala – *glockenspiel*
Anna Zaradny — *Flower power* (2015)
Wykonanie: Anna Zaradny - rośliny, komputer, syntezator, elektronika, Krzysztof Cybulski - elektronika
Koncert monograficzny Michael Maierhoff
specific objects 11 min. (2013), *Splitting 24* (2012 - 2013), *Splitting 42* (2013-2014), *Shopping 4* (2005 - 2006)
Splitting 25.1 (2011), *Nahfeld 3D,a* (prawykonanie, 2015)
Wykonanie: Ensemble This/Ensemble That (Miguel Á. G. Martín, Brian Archinal, Bastian Pfefferli, Victor Barceló)
Pierluigi Billone — *Sgorgo Y for electric guitar solo* (2012)
Aviva Endean — *A face like yours* (2015)
Pierluigi Billone — *Sgorgo N for electric guitar solo* (2013)
Wykonanie: Yaron Deutsch – gitara elektryczna

Wartościowe pole do refleksji nad istotą muzyki – niezależnie od przestrzeni, w której występuje, muzyki, która nie jest dziełem jedynie ludzkim, ale efektem współpracy rozmaitych podmiotów, nawet nieożywionych. Taka wizja stanowi ogromną zachętę do poznania kolejnych eksperymentów muzycznych i weryfikacji rozumienia muzyki w ogóle. — Jan Lech, „Ruch Muzyczny”

Liczba wydarzeń: 9
Liczba widzów: 1 500

KURATOR:
Wojtek Blecharz

OPIEKA MERYTORYCZNA:
Paweł Mykietyń

10 września — 17 grudnia 2015

Szkoła Podstawowa nr 85 im. Benito Juareza

WARSZTATY TEATRALNE

Zajęcia Świetlicy Nowego Teatru. Program warsztatów realizowany metodą dramy, której istotą jest działanie, wchodzenie w rolę, doświadczanie i przeżywanie. To metoda wychowawcza, która wspomaga indywidualny rozwój przy wykorzystaniu potencjału grupy. Cel to wspieranie wszechstronnego rozwoju dzieci poprzez ich uczestnictwo w procesie twórczym. Poprzez gry i zabawy dramowe uczestnicy mogli rozwijać umiejętności interpersonalne, świadomość ciała i panowania nad nim, pracowali nad koncentracją i opanowaniem, zaufaniem i relacjami grupowymi. Rozwijali wyobraźnię, spontaniczność, zyskali umiejętności niezbędne przy wystąpieniach publicznych, rozszerzyli kompetencje odczytywania i wykorzystywania kontekstów kulturowych. Poprzez różne ćwiczenia dzieci miały również możliwość rozwijać empatię oraz umiejętność swobodnego wypowiedziania się, kojarzenia i logicznego myślenia. Nabyć umiejętności opanowywania stresu oraz poszerzyć rozumienie zasad funkcjonowania grup.

EDUKACJA

DLA DZIECI

Liczba warsztatów: 15
Liczba uczestników: 187

PROWADZENIE:
Katarzyna Klata

WIEK UCZESTNIKÓW:
7-10 lat

7 września — 21 grudnia 2015

Dom Zabawy i Kultury DZiK

WARSZTATY PLASTYCZNE

Zajęcia Świetlicy Nowego Teatru. Cykl zajęć w oparciu o autorski program. Poszczególne spotkania wprowadzały kolejne zagadnienia z historii sztuki, a ich rozwinięciem był warsztat plastyczny. Celem zajęć było przybliżanie najmłodszym dzieł sztuki, od najdawniejszej do najnowszej, oraz przede wszystkim: dobra zabawa, rozwój umiejętności manualnych, poprawa koncentracji, nauka współpracy w grupie, nauka planowania i samodzielnej pracy, poznawanie różnych zjawisk kultury i sztuki, poznawanie różnych technik plastycznych i podejmowanie wyzwań z nietypowymi narzędziami do pracy plastycznej, praca z wykorzystaniem materiałów recydingowych, praca w mikro- i makroskali (od małych kartek po „murale” na wielkoformatowych kartonach).

EDUKACJA

DLA DZIECI

Liczba warsztatów: 16
Liczba uczestników: 105

PROWADZENIE:
Agnieszka Zawisza

WIEK UCZESTNIKÓW:
5-12 lat

11 — 12 grudnia 2015

Teatr Soho / Studio Teatralne Koło

TEATR

TANIEC

JÉRÔME BEL

Spektakl gościnny. Przedstawienie założycielskie dla teatru nietańca Jérôme'a Bela i jeden z pierwszych manifestów dotyczących jego języka teatralnego. Przedstawienie będące w repertuarze Bela od dwudziestu lat nadal otwiera nowe perspektywy dla performance'u, odsyłając do źródeł antropologii. To prywatny taneczny manifest artysty. Jérôme Bel pokazuje ciało w całej jego prostocie i funkcjonalności, pozwalając i tancerzowi, i widzowi wejść w bardzo głębokie emocje.

Zaprezentowany performans to nie do końca przerobiona w polskim teatrze lekcja z historii sztuki performansu. Zdarzenie, które dziś można właściwie potraktować jako wykładnię mechanizmów, postaw i elementów, z których garściami czerpią sztuki performatywne i współczesny taniec.
— „Dwutygodnik”

Liczba przedstawień: 2
Liczba widzów: 191

CHOREOGRAFIA:
Jérôme Bel

WYSTĘPUJĄ:
Claire Haenni, Michèle Bargues,
Eric Affergan, Yseult Roch,
Frederic Segurette

Prezentowane wspólnie
z Fundacją Nowych Działań

WYDAWNICTWA,
PLAKATY

Premiera płyty: Luty 2012

Wydawnictwo TR Warszawa i Nowego Teatru

MYKIETYN MUZYKA TEATR

Płyta z muzyką teatralną Pawła Mykietyna skomponowaną do spektakli Krzysztofa Warlikowskiego. Paweł Mykietyń napisał muzykę do prawie pięćdziesięciu spektakli. Poszedł dalej, komponując operę „Ignorant i szaleniec” według Thomasa Bernharda (premiera w Teatrze Wielkim – Operze Narodowej w 2001 roku), „Pasię według św. Marka” (2008), a tuż przed wydaniem płyty – „Dwa wiersze Miłosza”, widowisko z pogranicza poezji, muzyki, teatru i sztuk wizualnych, prezentowane na krakowskim festiwalu Sacrum Profanum (2011). O teatrze muzycznym Mykietyń nie zapomina: szuka interesującego libretta, planuje napisanie „musicalu”. Ale i w jego twórczości „niesceniczej” teatr odkrywa specyficzny potencjał, by przypomnieć tylko wystawienie Sonetów Szekspira. Paweł Mykietyń jest więc człowiekiem teatru. Także w sensie formalnym – jako kierownik muzyczny niegdyś Teatru Studio, a obecnie, od 2008 roku, Nowego Teatru. Sztuka Mykietyna wpisuje się w teatr Warlikowskiego organicznie, bo teatr ten (i świat) współtworzy; jest jednym z filarów jego tożsamości, podobnie jak lodowata, prosektoryjna przestrzeń Małgorzaty Szczęśniak i Felice Ross, szklane „kontenery”, prysznic i klony Myszki Miki. Świat zaludniony przez Innych, wykluczonych, naznaczonych traumą zniewolenia, strachu i końca. Muzyka – na równi ze scenografią i światłem – jest tu medium przestrzeni, zarówno tej realnej, konkretnej, jak i tej wyobrażonej, symbolicznej. W pełni przekonujemy się o tym oczywiście dopiero w teatrze, choć dźwiękowe konstrukcje Mykietyna, nawet słuchane z płyty, okazują się wielopoziomowe i wielowymiarowe. Projektują i porządkują przestrzeń.

Premiera książki: Wrzesień 2012

Książka Sylwii Chutnik i Mikołaja Długosza

PROSZĘ WEJŚĆ

Powieść, której współautorami są osadzeni w Areszcie Śledczym Warszawa-Mokotów. Wiosną 2012 roku Sylwia Chutnik i Mikołaj Długosz znaleźli się w więzieniu przy Rakowieckiej 37. Po kilku miesiącach powstała książka – pomieszanie reportażu i literatury, zapis przeżyć i odczuć autorów tylko na krótko odciętych od wolności, która mimo że pozostaje na wyciągnięcie ręki, staje się coraz bardziej nieosiągalna. Spotkania z osadzonymi, ich zapiski, anatomia więzienia i wreszcie autopsje zamkniętych głów składają się na tę książkę, która daje wstrząsający wgląd w rzeczywistość po tamtej stronie. Uzmysławia, na czym polega uwięzienie i jak zmienia porządek wartości, potrzeb i tęsknot. Chutnik i Długosz są mistrzami odkrywania tego, co na pozór jawne, a w rzeczywistości całkowicie zakryte, wyparte, odrzucone. Fotografie Długosza dopełniają niby oswojony, a jednak całkowicie stabuizowany obraz świata potocznie i niewinnie nazywanego „za kratkami”. Książka laureatki Paszportu Polityki to jej kolejny literacki przewodnik po rzeczywistości, stanowiący fascynującą wędrówkę po zakazanym labiryncie, w którym krzyżują się dwie rzeki o silnych i odmiennych nurtach: prawa i uczucia.

Premiera płyty: Listopad 2012

Stanisława Celińska, Bartek Wąsik & Royal String Quartet

NOWA WARSZAWA

Na płycie słyszeć dźwięki dawnej Warszawy, popularne piosenki autorstwa takich wykonawców jak Czesław Niemen, T.Love i Beata Kozidrak, a nawet motyw muzyczny stworzony przez Davida Bowie pod wpływem krótkiego spaceru po Warszawie. Wszystko to wyśpiewane hipnotycznym głosem Stanisławy Celińskiej, którą publiczność pokochała nie tylko za jej kreacje aktorskie, ale również za doskonałe recitale wokalne.

**Nie marnuję wody.
Jestem patriotką.**

Inauguracja akcji i wernisaż: Maj 2013

Akcja społeczna, wystawa oraz promocja książki

KTO TY JESTEŚ?

Założeniem akcji jest myśl, że patriotyzm nie powinien być dla dziecka zadaniem ponad siły. Jeśli ma stać się wewnętrznym imperatywem, a nie tylko ozdobnym kotylionem rocznicowym, to poprzez małe odruchy społecznej solidarności, na dziecięcą miarę. Tytuł nawiązuje do „Katechizmu polskiego dziecka” Władysława Bełzy z roku 1901 – popularnego wiersza, recytowanego przez wiele pokoleń. Wierszyk, prosty i rytmiczny, jest zarazem napisany na wysokiej, patetycznej nucie. Takiej właśnie, jakiej chcieliśmy uniknąć, przygotowując tę kampanię. Akcja społeczna obejmuje wystawę, kampanię plakatową, wydawnictwo książkowe, działania w Internecie oraz cykl spotkań dla dzieci i młodzieży. Hasła kampanii, autorstwa Joanny Olech, bliskie są idei solidarności, wzajemnego zaufania, szacunku, ekologii, tolerancji, wolontariatu i zaangażowania na rzecz kraju. Opracowanie graficzne Edgara Bąka poszerza znaczenie tekstu i nadaje przekazowi rangę sztuki użytkowej. Całość prowokuje do dyskusji dziecka z dorosłymi – nie tylko o patriotyzmie.

Hasła kampanii:

Pomagam. Jestem patriotką / Dużo czytam. Jestem patriotką / Jesteśmy równi, choć różni. Każdy ma prawo być patriotką / Nie marnuję wody. Jestem patriotką / Naprawiam, co zepsułem. Jestem patriotką / Patriotyzm nie ma koloru / Jestem patriotką, a nie patriotom. Lubię język polski / Porządkujemy z dziadkiem opuszczony cmentarz. Jesteśmy patriotkami / Jak dorosnę, będę głosowała. Jestem patriotką.

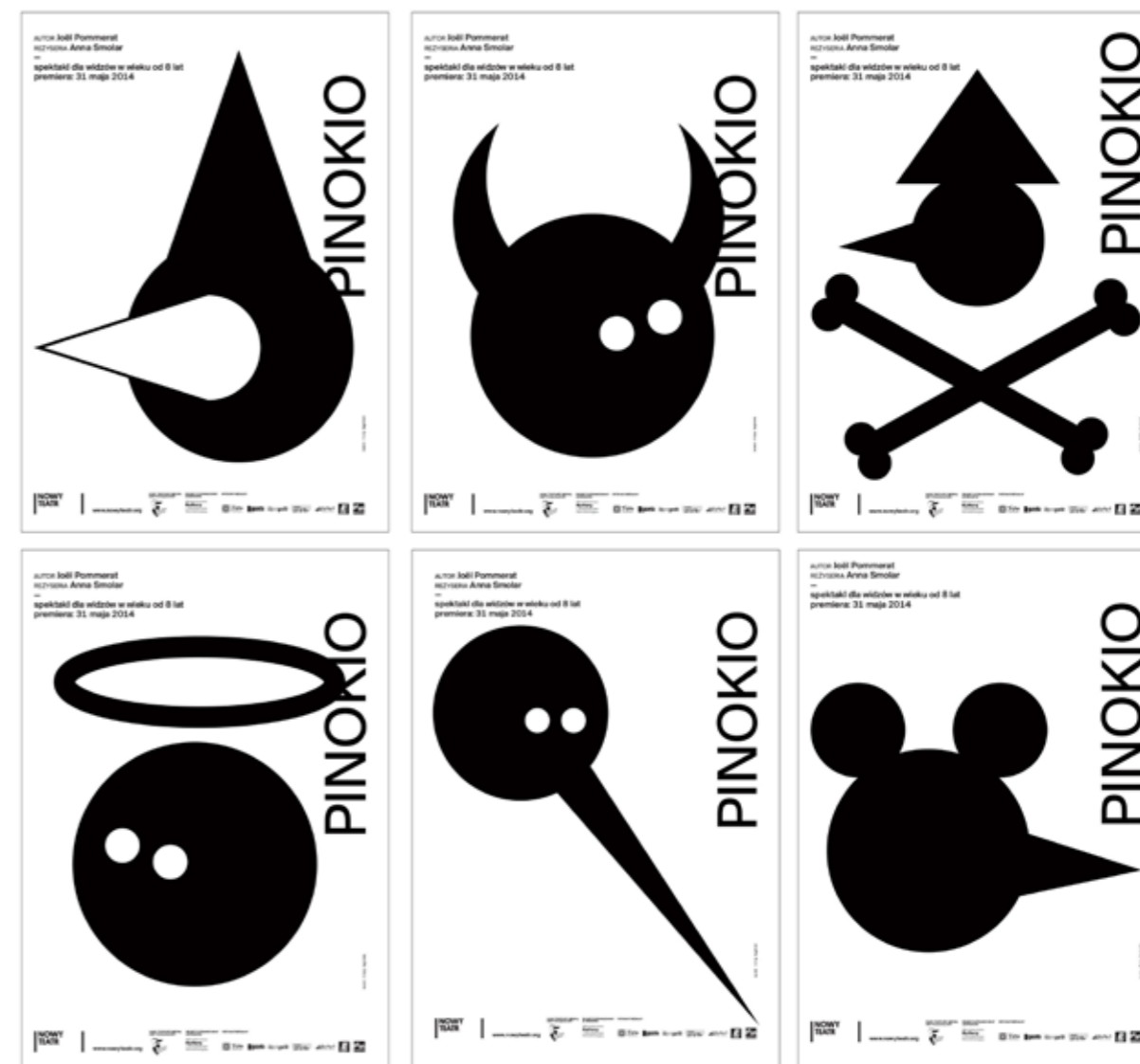
Kampania jest udokumentowana i wydana w postaci książki dla dzieci przez wydawnictwo WYtwórnia oraz na stronie jestempatriota.pl. Partnerami akcji są wydawnictwo Wytwórnia i Narodowy Instytut Audiowizualny.

**Liczba widzów
podczas inauguracji: 140**

POLSKI TEATR ZAGŁADY

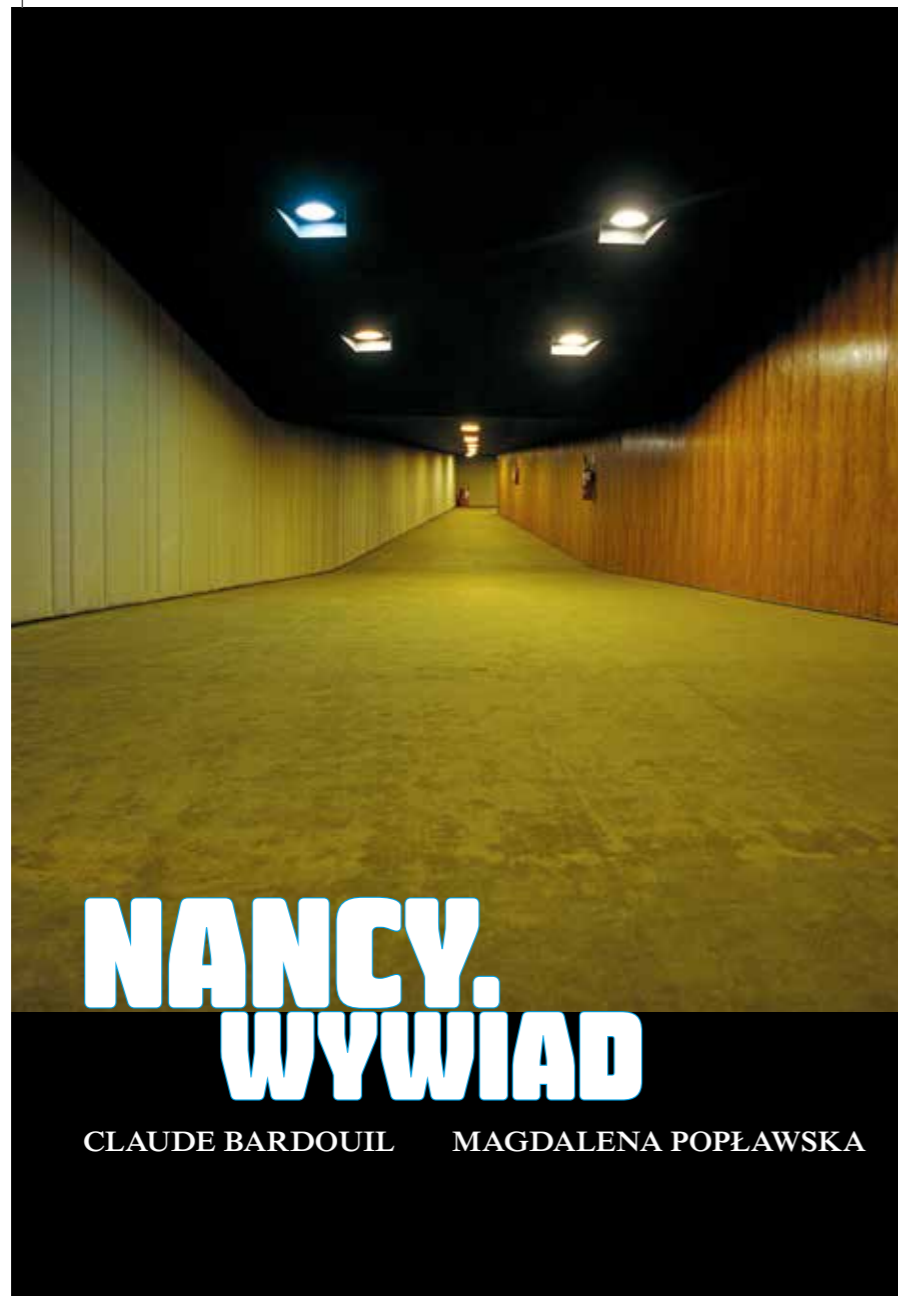
Propozycja nowej perspektywy oglądu polskiego teatru. I zarazem pierwsza w Polsce monografia poświęcona problematyce teatru i Zagłady. Załącznikiem prac nad książką była seria wykładów pod tym samym tytułem, wygłoszonych przez Grzegorza Niziołka na zamówienie Nowego Teatru w sezonie 2009/2010. Autor daje pełny przegląd zjawisk teatralnych – od wyreżyserowanej przez Leona Schillera „Wielkanocy” po „(A)pollonię” Krzysztofa Warlikowskiego. Nie zapomina jednak, z jakiej pozycji mówi – w jakim momencie historycznym i na jakim etapie kulturowych negocjacji. Ujawnia związane z najnowszymi debatami pokusy „symbolicznych zadośćuczynień i pułapki „retoryki wzniosłości”. Książka otrzymała Nagrodę Polskiego Towarzystwa Badań Teatralnych za najlepszą publikację książkową z zakresu wiedzy o dramacie, teatrze, widowiskach i innych sztukach performatywnych w 2014 roku.

Wydawcami książki są Instytut Teatralny im. Z. Raszewskiego i Wydawnictwo Krytyki Politycznej. Partnerem jest Nowy Teatr.

Plakat do spektaklu „Nancy. Wywiad”

Zdjęcie: Nicolas Groszperre, projekt graficzny: Błażej Pindor

Plakat do festiwalu „Orientacja: Taniec. Afryka”

Projekt graficzny: Filip Zagórski

18 — 21 Października 2012

NOWY TEATR (Hala)
ul. Madalińskiego 10/16, Warszawa

19.10 o. 20:00
Koncert: **Baloji et l'Orchestra de la Katuba**
z udziałem zespołu z Nowego Jorku

18.10 o. 20:00
LE CARGO
Faustin Linyekula

20/21.10 o. 20:00
JOLIE
Ula Sickle / Jolie Ngeri / Yann Leguay

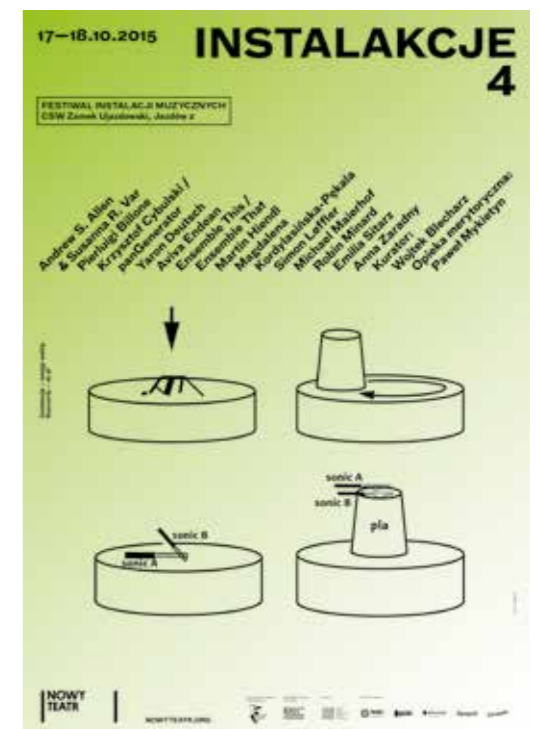
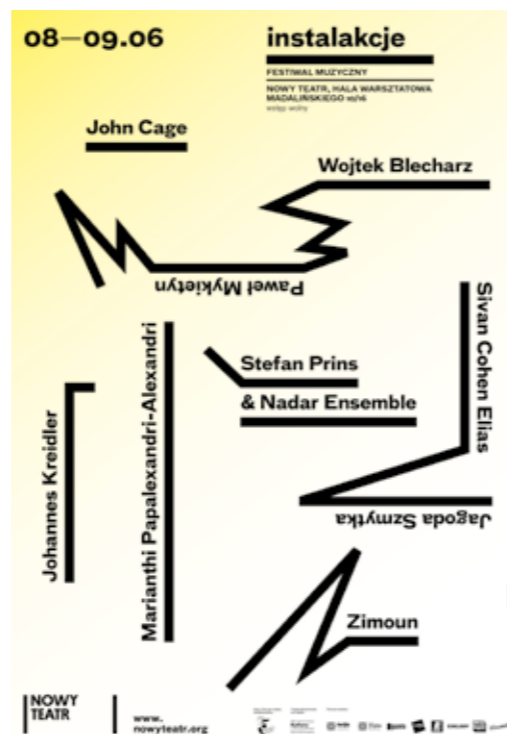
20/21.10 o. 20:00
SOLID GOLD
Ula Sickle / Dinazord / Yann Leguay

Orientacja: Taniec. Afryka

18 — 21.10.2012
WARSZTATY ARTYSTYCZNEGO PRANIA
prowadzone przez
Biankę Fichowską z pomocą
agencja na podłogę
zaprasza, do 17.10.2012
informacje i bilet
www.nowyteatr.org

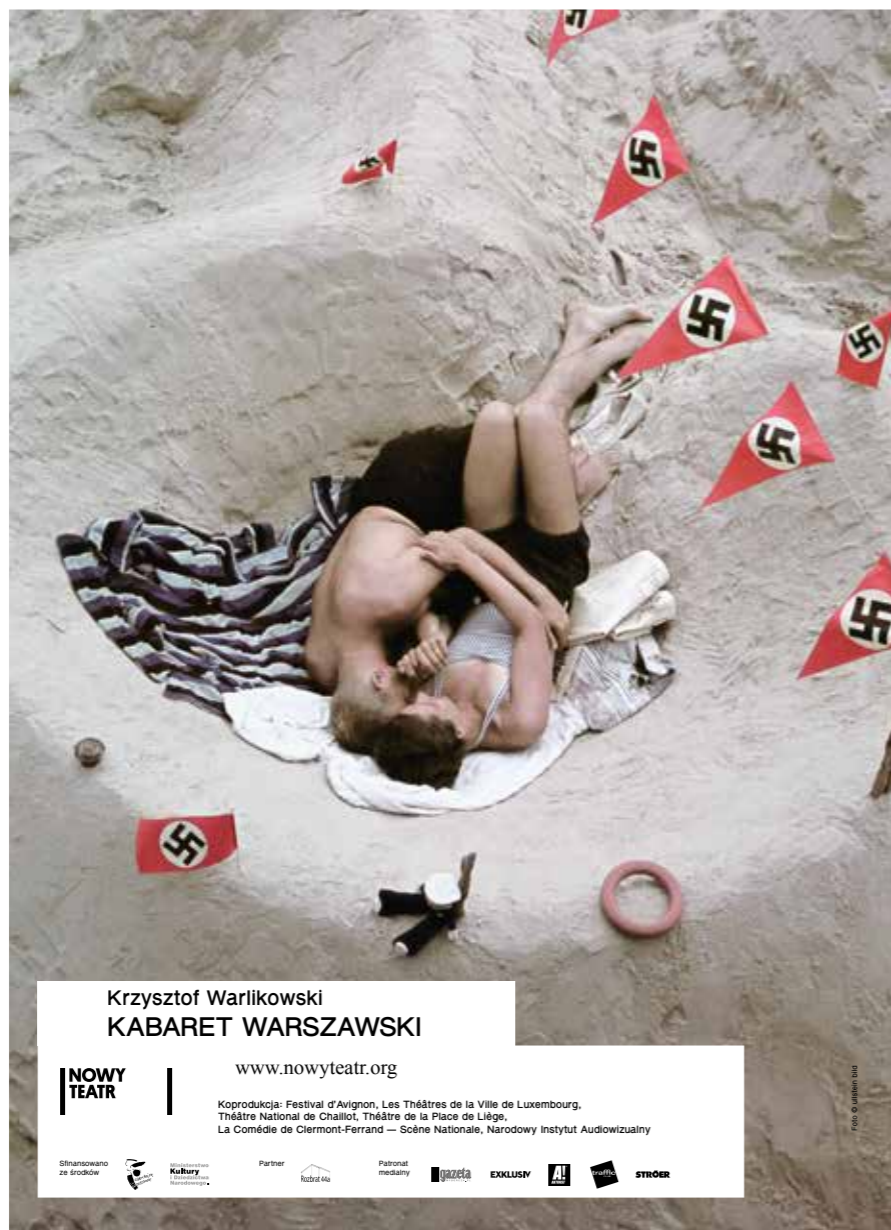
21.10.2012 o. 14:00 — 16:00
WARSZTATY TANCA I DYSKUSJA
prowadzone przez Jolie Ngeri

www.nowyteatr.org

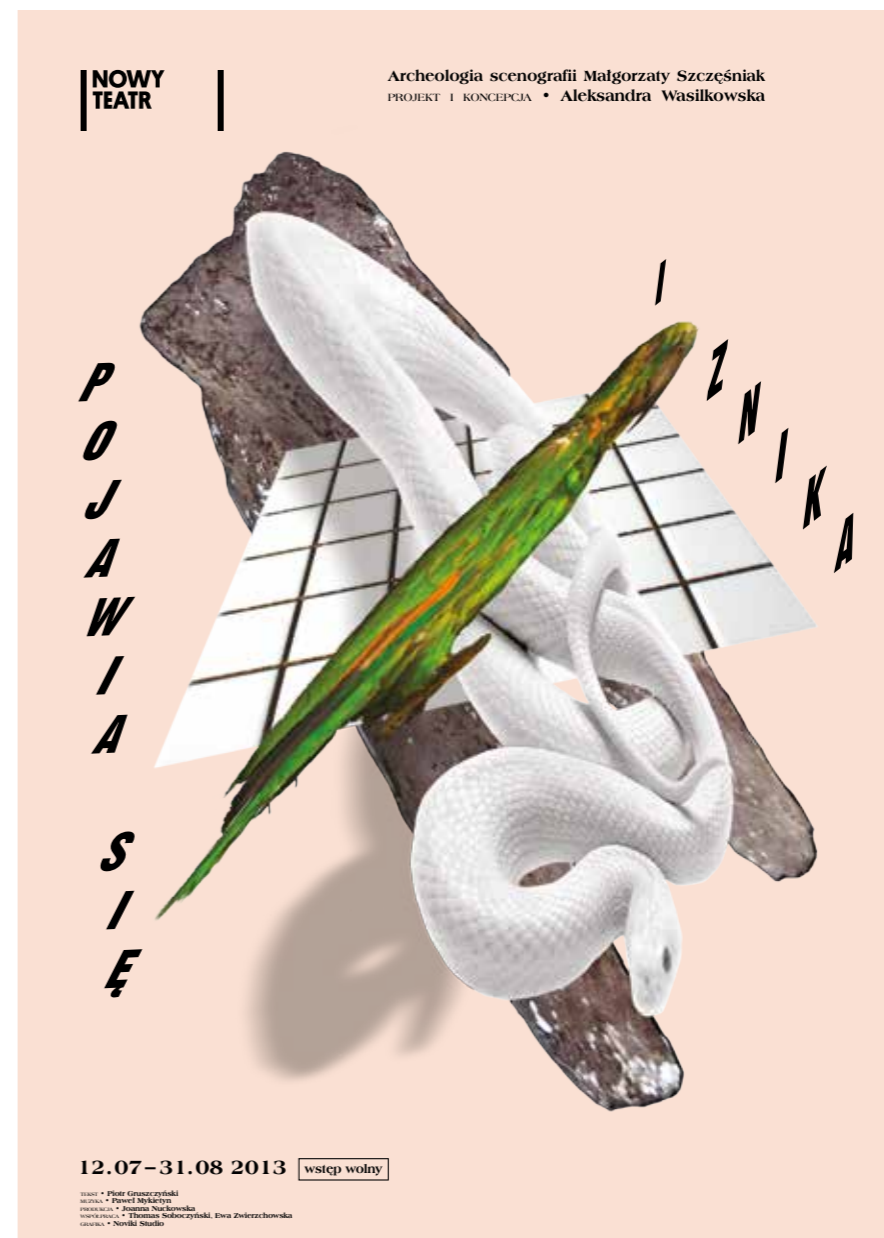
Plakat do spektaklu „Kabaret warszawski”

Zdjęcie: Ullsteinbild (autor nieznan), projekt graficzny: Błażej Pindor

Plakat do wystawy „Pojawia się i znika”

Projekt graficzny: Noviki Studio

Plakat do wystawy „Zdjęcie miasta. Fotografia warszawska i praktyki pokrewne”

Projekt graficzny: Monika Zawadzki

**Zdjęcie
miasta.
Fotografia
warszawska
i praktyki
pokrewne**

Kurator: Adam Mazur

Akademia Ruchu Stefan Arczyński
Kazimierz Bendkowski Zofia Chomętowska
Maria Chrzaszczowa Kuba Dąbrowski
Zbigniew Dłubak Mikołaj Długosz
Maurycy Gomulicki Nicolas Grosperre
Łukasz Gorczyca/Michał Kaczyński
Aneta Grzeszykowska Mariusz Hermanowicz
Elżbieta Janicka/ Wojciech Wilczyk
Jacek Kołodziejcki Kuba Łaska/Nanna Maciąg
Dominik Lewiński Zbigniew Libera
Ewa Partum Krzysztof Pijarski Błażej Pindor
Krystyna Piotrowska Konrad Pustola
Joanna Rajkowska Szymon Rogiński
Tomasz Sacilowski Leonard Sempoliński
Tomasz Sikorski Jan Smaga Juliusz Sokolowski
Maciej Stepiński Tomasz Szerszeń
Zbigniew Tomaszczuk Monika Zawadzki

Kuratorzy części „Synchronizacja”:
Bogna Świątkowska Piotr Drewko

**20.9 – 24.11.2013
NOWY TEATR**

Hala warsztatowa, Madalińskiego 10/16
wt – pt 16.00 – 20.00, sob – ndz 12.00 – 20.00

www.nowyteatr.org

Plakat do wydarzenia „Polityka kuchenna”

Projekt graficzny: Filip Zagórski

**POLITYKA KUCHENNA
28—29.06.2014**

wystawa
performans
spotkania
akcje kulinarne

Nowy Teatr
Madalińskiego 10/16

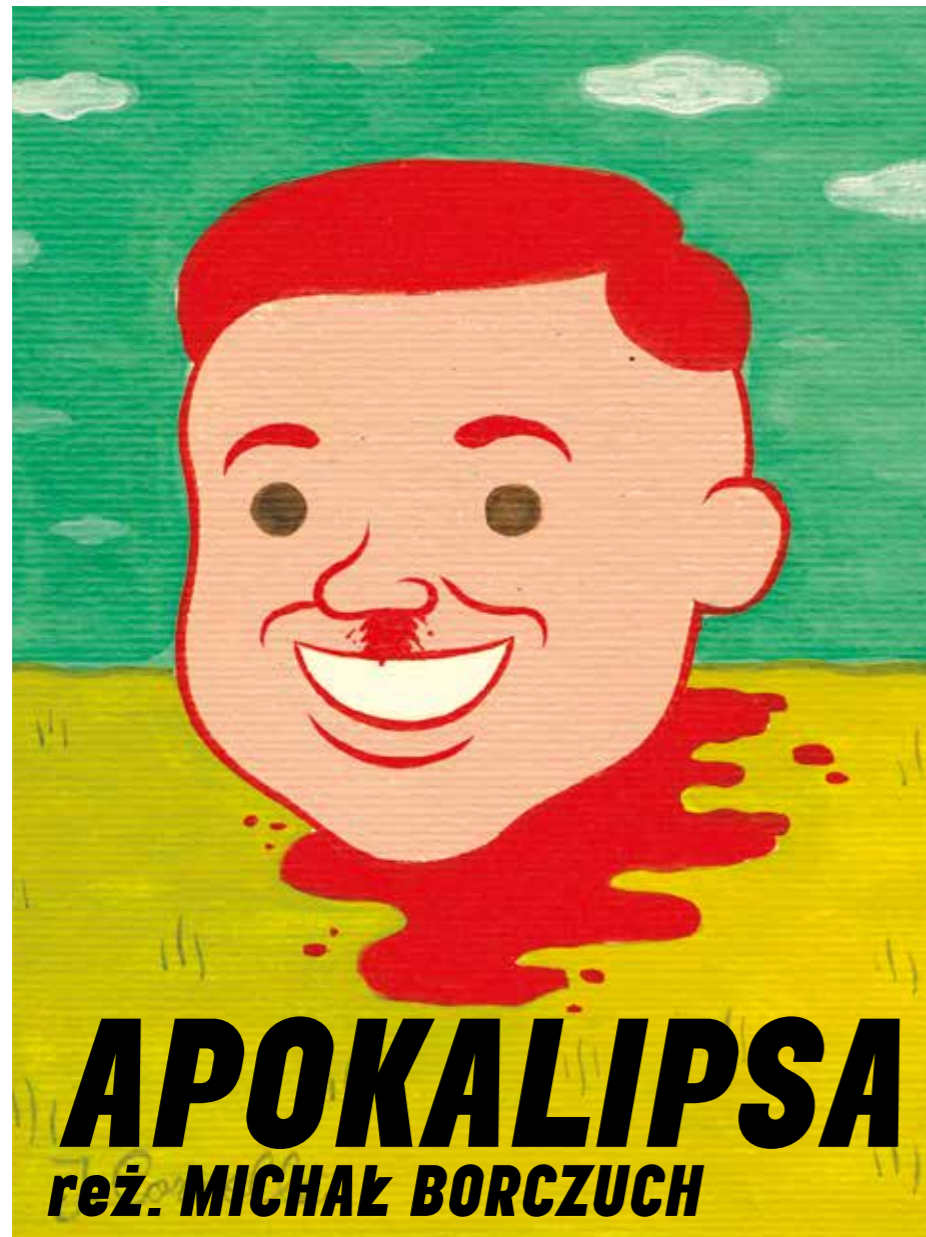
www.nowyteatr.org

NOWY
TEATR

Plakat do spektaklu „Apokalipsa”

Ilustracja: Joan Cornellá, projekt graficzny: Rene Wawrzekiewicz

NOWY
TEATR

www.nowyteatr.org

Plakat do spektaklu „Exhausted / Wyczerpani”

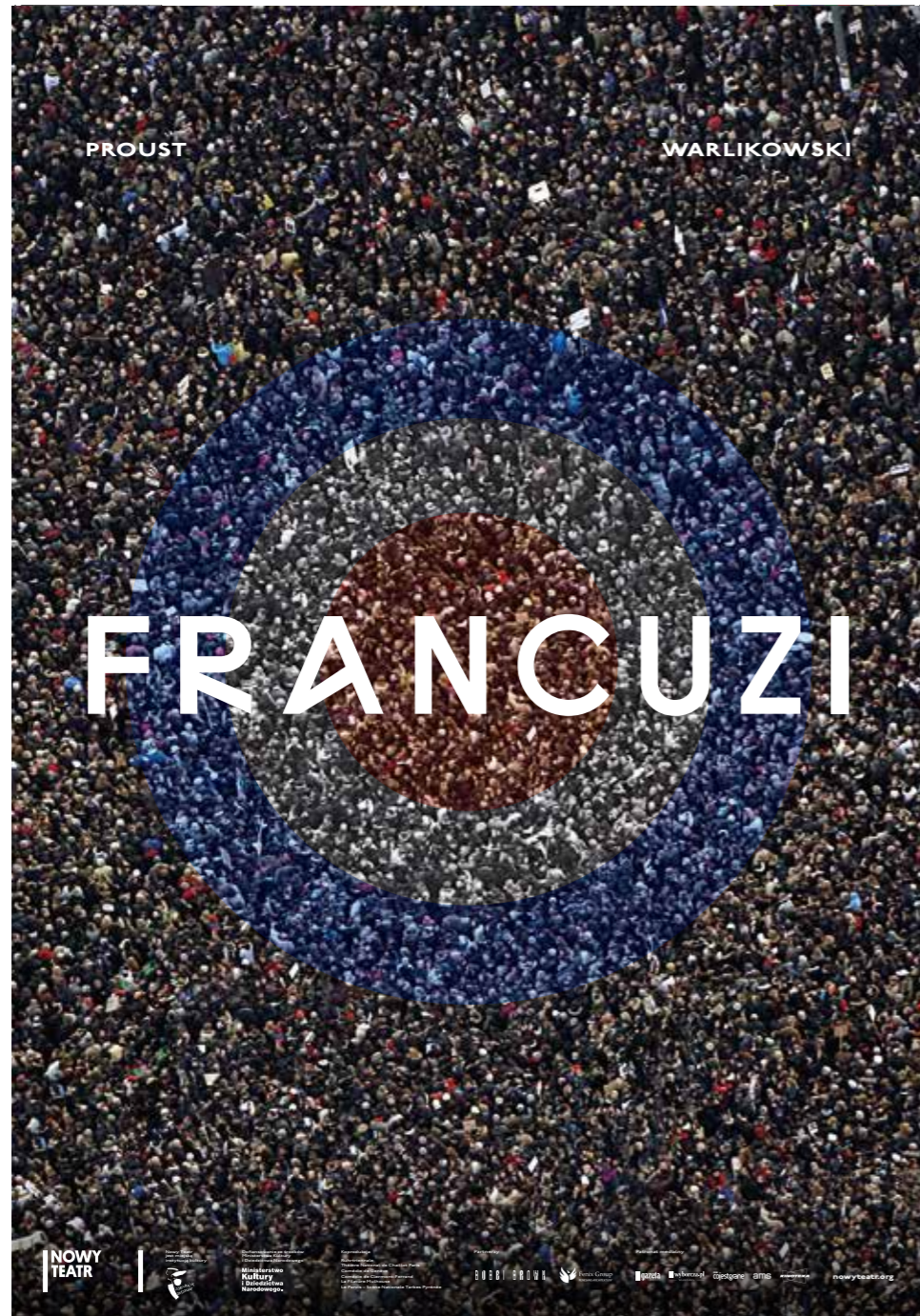
Projekt graficzny: Filip Zagórski

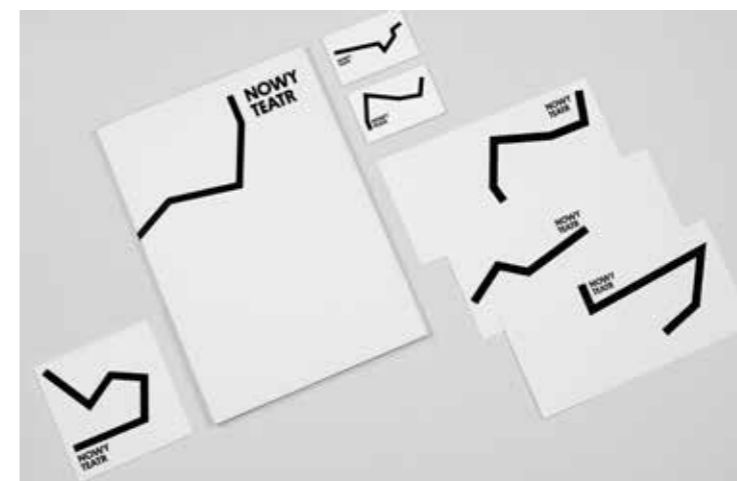
NOWYTEATR.ORG

Plakat do spektaklu „Francuzi”
Projekt graficzny: Grzegorz Laszuk

Zmiana identyfikacji wizualnej Nowego Teatru w roku 2012
Projekt graficzny: Edgar Bąk

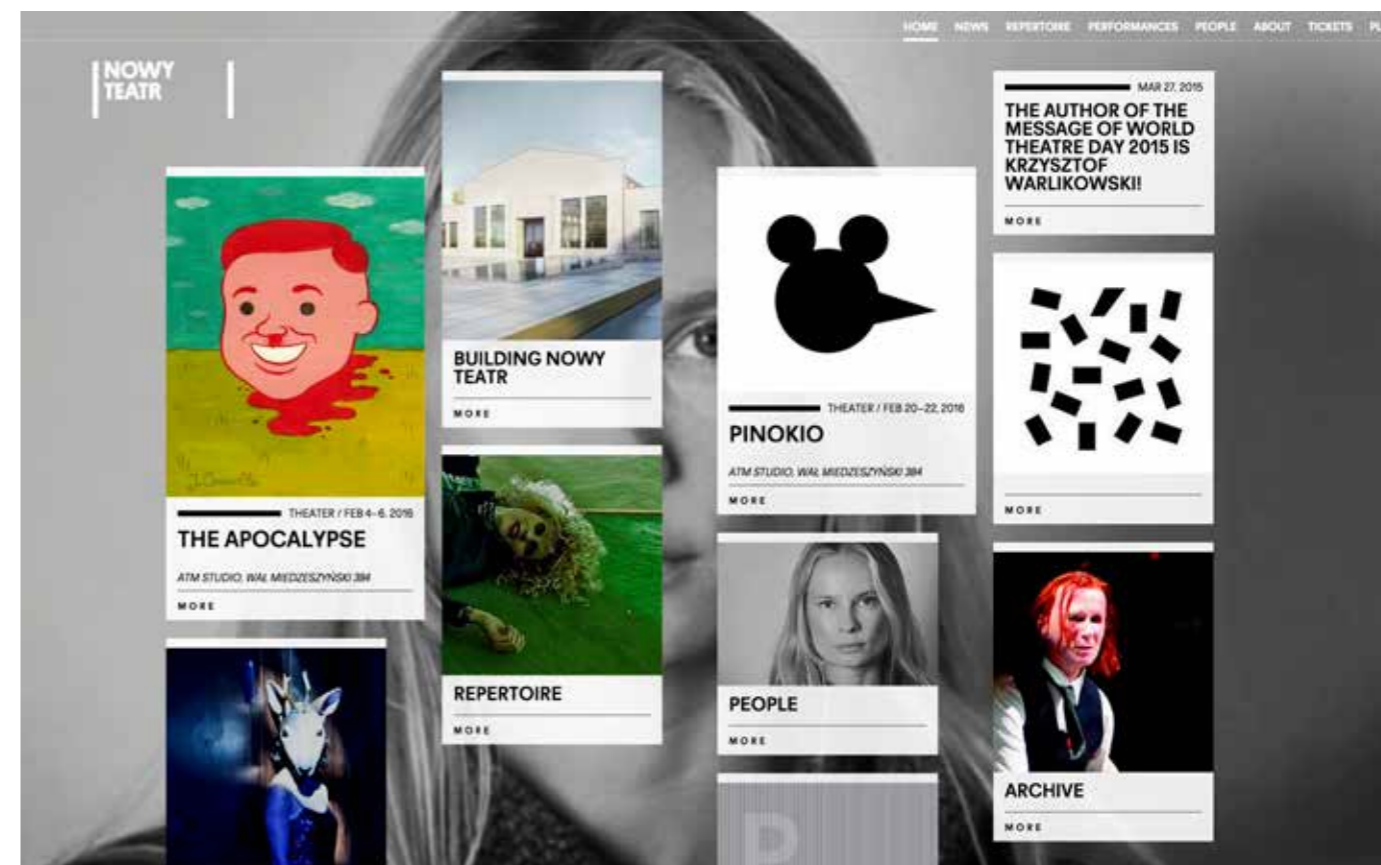

Wdrożenie nowej strony www Nowego Teatru w roku 2013

Projekt: Huncwot.com

Na początku 2013 roku nastąpiła odświeżona nowej strony Nowego Teatru. Jej autorami, tak jak poprzedniej naszej strony, było studio Huncwot.com – Arkadiusz Romański i Łukasz Knasiecki. Ta poprzednia, przez wielu doceniana i niemal przez równie wielu przeklinana, z pewnością była oryginalna i wyróżniająca się, jednak wraz z rozwojem Nowego Teatru przestała dotrzymywać nam kroku. Przyszedł czas na projekt zdolny pomieścić nasz szybko rosnący potencjał i pomysłowość. W niecałe pół roku nowa strona została doceniona na świecie, zdobywając złoto na European Design Awards jako najlepsza promocyjna strona roku!

FINANSE

2012 — 2015

DOTACJA
ORGANIZATORA
20 959 481 zł

INNE DOTACJE
KOPRODUCENCI
SPONSORZY
PRZYCHODY
14 985 052 zł

KOSZTY STAŁE
I MERYTORYCZNE
36 610 885 zł

INSTYTUCJE WSPIERAJĄCE FINANSOWO PROGRAM NOWEGO TEATRU

Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Narodowy Instytut Audiowizualny
Instytut Adama Mickiewicza
Narodowe Centrum Kultury
Austriackie Forum Kultury
Instytut Muzyki i Tańca
Goethe Institut
Institut Français

Ruhrtriennale
Festival d'Avignon
La Filature, Miluza
La Comédie de Genève
Théâtre de la Place, Liège
La Comédie de Clermont-Ferrand
Théâtre National de Chaillot, Paryż
Les Théâtres de la Ville de Luxembourg
Le Parvis – Scène Nationale Tarbes Pyrénées

PATRONI MEDIALNI

„Gazeta Wyborcza”
„Gazeta Wyborcza Warszawa”
„Gazeta Wyborcza Co Jest Grane”
Polskie Radio Dwójka
Polskie Radio Trójka
„Aktivist”
„Exklusiv”
„Przekrój”
„Glissando”
„Gaga”
„Ryms”
MiastoDzieci.pl

Qlturka.pl
TVP Kultura
Czasdzieci.pl
„Dziecko w Warszawie”
„SZUM”
BrandNewAnthem.pl
Uwolnijmuzykę.pl
EnterTheRoom.pl
Culture.pl
AMS
Ströer

Budowa Międzynarodowego Centrum Kultury Nowy Teatr korzysta z dofinansowania w kwocie 19 115 511 złotych pochodzącego z Islandii, Lichtensteinu i Norwegii w ramach funduszy EOG i funduszy norweskich oraz budżetu Państwa i Miasta Stołecznego Warszawy.

budujemy.nowyteatr.org

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

INSTYTUCJE WSPÓŁPRACUJĄCE

Agencja Dramatu i Teatru
E. Manthey
AIR Laboratory
Akademicki Ośrodek Inicjatyw
Artystycznych
Alter Art
Art Stations Foundation
by G. Kulczyk
Benq
Bobbi Brown
Bołt
Centrala
Centre de Developpement
Choréographique Toulouse /
Midi-Pyrénées
Centrum w ruchu
Centrum Sztuki Współczesnej
Dom Zabawy i Kultury DZiK
HOB0 Art Foundation
Instytut Francuski
Instytut Teatralny
im. Z. Raszewskiego
Kinoteka
Klubokawiarnia Jogi Babu
Komuna // Warszawa
Królikarnia Muzeum Rzeźby
im. X. Dunikowskiego
Krytyka Polityczna
Fenix Group
Fundacja 4.99
Fundacja Architektury
Fundacja Bęc Zmiana
Fundacja Burdąg
Fundacja Kultury Bez Barrier
Fundacja Mama
Fundacja Nizo

Fundacja Nowego Teatru
Fundacja Nowych Działań
Gosia Baczyńska
Magic Brands
Malafor
Malta Festiwal
Milou Sklep rowerowy
Mint & Lavender
Muzeum Narodowe w Warszawie
Muzeum Powstania Warszawskiego
Muzeum Sztuki Nowoczesnej
Muzeum Woli
MyEcoLife
Narodowy Instytut Audiowizualny
Ośrodek Kultury Ochoty OKO
Regeneracja
Rozbrat 44A
Się-je w mieście
Spółdzielnia Socjalna „Stary Mokotów”
Stołeczna Estrada
Szwajcarska Fundacja dla Kultury
Pro Helvetia
Taniec Polska
Teatr Druga Strefa
Teatr IMKA
Teatr ZAR
Traffic Club
TR Warszawa
Uniwersytet SWPS
Warszawska Jesień
Warszawska Masa Krytyczna
What's there
Wydawnictwo Wytwórnia
Wydawnictwo Zakamarki
Zachęta Narodowa Galeria Sztuki

WSPÓŁTWÓRCY WYDARZEŃ ARTYSTYCZNYCH 2012-2015

Peter Ablinger
Katarzyna Adamczyk
Eric Affergan
Airth
Akademia Ruchu
Paweł Andryszczyk
Magdalena Angulska
Kamil Antosiewicz
Stefan Arczyński
Monika Babula
Krzysztof Bagiński
Anna Bajorek
Baloji
Miroslaw Bałka
Piotr Banaszek
Claude Bardouil
Michele Bargues
Tomasz Bazan
Edgar Bąk
Marcin Bednarczy
Kazimierz Bendkowski
Justyna Białowas
Klara Bielawka
Dominika Biernat
Michał Bilewicz
Edmund Bindek
Wojtek Blecharz

Bartosz Bobkowski
Paweł Bomert
Mariusz Bonaszewski
Justin Vivian Bond
Michał Borczuch
Boreal Sons
Wvarwzeka Wez Kombo
Bouetoumoussa
Bouillon Group
Ryan Bromley
Arkadiusz Brykalski
Agata Brzozowicz
Karolina Brzuzan
Aleksandra Bugaj
Roberto Cafaggini
Pete Cant
Marcin Cecko
Center for Political Beauty
Jakub Certowicz
Urszula Chałubek
Oskar Chmiola
Joanna Chudyk
Jan Cieślik
Zofia Chomętowska
Mateusz Choróbski
Maria Chrzęszczowa
Sylwia Chutnik

Brian Tennessee-Claflin
Alex Eisenberg
Sivan Cohen Elias
Gonzalo Cunill
Julia Cybis
Krzysztof Cybulski /
panGenerator
Marek Czech
Irena Czermak
Zofia Czerniakowska
Anna Czerniawska
Erik Dahlin
Katarzyna Dańska
Alicja Dąbek
Bogdan Dąbrowski
Kuba Dąbrowski
Norbert Delman
Bogusław Deptuła
Yaron Deutsch
Keith Deverell
Dinozord
Diplomates
DJ Lenar
DJ SAC-T
Zbigniew Dłubak
Mikołaj Długosz
Piotr Domagalski

Tomasz Drabek	Denis Gueguin	Maja Komorowska	Magdalena Łazarczyk	Dorota Nawrot	Stefan Prins
Magdalena Drągowska	Claire Haenni	Hanna Konarowska	Maria Łozińska	Karol Nepelski	Błażej Prośniewski
-Ramaszkan	Małgorzata	Anuszką Konieczna	Paweł Łoziński	Jolie Ngemi	Elwira Przybyłowska
Piotr Drewko	Hajewska-Krzysztofik	Andrzej Konopka	Maciej Łubieński	Monika Niemczyk	Łukasz Przytarski
Joanna Drozda	Mariusz Hermanowicz	Natalia Korczakowska	Hanna Maciąg	Grzegorz Niziołek	Eugenia Płaczek
Tomasz Duda	Mateusz Hoedt	Magdalena	Rafał Maćkowiak	Tymon Nogalski	Łucja Podlewska
Jan Duszyński	Magdalena Hueckel	Kordylasińska-Pękala	Maria Maj	Karolina Fender Noinska	Jerzy Podlewski
Bartosz Dziadosz „Pleq”	Michał Huszcza	Łukasz Kos	Barbara Kinga Majewska	Wenanty Nosul	Józefa Polak
Małgorzata Dziewulska	Łukasz Ignasiński	Marcin Kosakowski	Leszek Malec	Noviki Studio	Kamil Polak
Adam Ferency	Dagna Jakubowska	Justyna Kosińska	Julia Marcell	Dominik Nowak	Jakub Porcari
Jakub Fiebig	Elżbieta Janicka	Marek Kozakiewicz	Marcin Masecki	Paweł Nowicki	Agnieszka Przepiorska
Natalia Fiedorczyk	Adam Janisch	Zbigniew Kozub	Piotr Maślanka	Anna Nykowska	Konrad Pustoła
Marino Formenti	Marcelina Jarnuszkiewicz	Sebastian Krok	Grzegorz Matłąg / Maldoror	Marta Ojrzyńska	Wojciech Puś
Elżbieta Fornalska	Marzena Jazowska	Marta Królak	Adam Mazur	Danka Okońska	Adam Radecki
Lena Frankiewicz	Travis Jeppesen	Małgorzata Kuciewicz	Fernando Garcia Mendez	Janusz Okoński	Konrad Rakowski
Bartosz Frąckowiak	Renate Jett	Kwadrofonik	Anna Met	Joanna Olech	Michał Ramus
Lucyna Galik	Anna Jochymek	Anna Kwiatkowska	Krzysztof Mężyk	Marcin Oliva Soto	Aniela Redelbach
Nanda Gamarra	Mirek Kaczmarek	Andrzej Kwieciński	Bartek Michalec / ZUO CORP	Dominika Olszowy	Joanna Rajkowska
Matthew Gandy	Szymon Kaczmarek	Kobas Laksa	Marta Mielcarek	Teodor Olter	Halina Rasiakówna
Iga Gańczarczyk	Karol Kaczorowski	Dorota Landowska	Mikołaj Mikołajczyk	Anna Orłowska	Agnieszka Rasmus
Krzysztof Garbaczewski	Michał Kaczyński	Aleksandra Laska	Robin Minard	Szczepan Orłowski	Karolina Rec
Rodrigo Garcia	Katarzyna Kadłubowska	Mariusz Laskowski	Jan Mioduszeński	Marianthi	Moniki Redzisz
Svenja Gasse	Monika Kaleta	Grzegorz Laszuk	Grażyna Misiorowska	Papalexandri-Alexandri	Małgorzata Remiarz
Gob Squad	Natalia Kalita	Yann Leguay	Justyna Misiuk	Rafał Paradowski	Winfried Ritsch
Zuzanna Golińska	Bożena Keff	Mateusz Lewandowski	John Cameron Mitchell	Seth Parker Woods	Yseult Roch
Maurycy Gomulicki	KISZ MISZ	Dominik Lewiński	Robert Mleczko	Ewa Partum	Jerzy Rogiewicz
Łukasz Gorczyca	Katarzyna Klata	Leslie Leytham	Olga Mokrzycka-Groszperre	Iwona Pasińska	Szymon Rogiński
Michał Górczyński	Jarosław Klebaniuk	Zbigniew Libera	Marcin Morawicki	Marta Paulat	Grażyna Rogowska
Magdalena Gorska	Indre Klimaite	Hanna Linkowska	Marta Mroczkowska	Sebastian Pawlak	Arkadiusz Romański
Agnieszka Graff	Dominika Knapik	Faustin Linyekula	Brigitta Muntedorf	Michał Pepol	Bradley Scott Rosen
Nicolas Groszperre	Anna Kasperska	Simon Loeffler	Michalina Musielak	Sylwester Piechura	Felice Ross
Magdalena Grundwald	Killa Fimilia	Juan Oriente	Nadar Ensemble	Lena Piękniewska	Maciej Rudzin
Arek Gruszczyński	Łukasz Knasiecki	Nuria Lloansi	Nathalie and the Loners	Krzysztof Pijarski	Robert Rumas
Aleksandra Gryka	Cezary Koczowski	Sebastian Łach	Juan Navarro	Błażej Pindor	Tomasz Saciowski
Aneta Grzeszykowska	Jacek Kołodziejcki	Mateusz Łasowski	Maciej Nawrocki	Krystyna Piotrowska	Dagna Sadkowska

Stephano Sambali
Jolanta Sambor
Savages
Bogusława Schubert
Frederic Segurette
Leonard Sempoliński
Ula Sickle
Artur Sienicki
Tomasz Sikorski
Emilia Sitarz
Monika Skomra
Julia Skrzynecka
Iwona Skwarek
Jan Smaga
Paweł Smagała
Anna Smolar
Anna Smołowik
Agnieszka Sobczak
Jacqueline Sobiszewski
Juliusz Sokołowski
Iza Sroka
Cecylia Stanecka
Paweł Stankiewicz
Marcin Stańczyk
Danuta Stenka
Simon Steen Andersen
Grzegorz Stefański
Maciej Stępiński
Aleksandra Stępnikowska
Marysia Stokłosa
Wiktor Stokowski
Jan Strumiłło
Monika Strzepka
Susie Asado
Izabella Szafaj-Zimak

Diana Szawłowska
Andrzej Szeremeta
Tomasz Szerszeń
Małgorzata Szlachcic
Jagoda Szmytka
Iza Szostak
Kamil Szuszkiewicz
Piotr Szwałgier
Monika Szymkowiak
Marta Ścisłowicz
Arek Ślesieński
Dariusz Śmiechowski
Ewa Maria Śmigielka
Tomasz Śpiewak
Paweł Świątek
Bogna Świątkowska
Helena Świegocka
Maria Tobała
Zbigniew Tomaszczuk
Paweł Tomaszewski
Monika Trąbińska
Maria Trokowska
Tomasz Tyndyk
VJ FX
Michał Walczak
Adam Walicki
Katarzyna Warnke
Justyna Wasilewska
Aleksandra Wasilkowska
Rene Wawrzkiwicz
Bartek Wąsik
Yulka Wilam
Wojciech Wilczyk
Fabian Włodarek
Jan Wojciechowski

Sławomir Wojciechowski
Jakub Wons
Ludmiła Woźniczko
Barbara Wysocka
Samson Young
Michał Zadara
Wilejka Zagórska
Filip Zagórski
Bartłomiej Zajkowski
Beata Zadroga
ZAR Teatr
Anna Zaradny
Krzysztof Zarzecki
Jakub Zasada
Monika Zawadzki
Agnieszka Zawisza
Danuta Zdrenka
Marcin Zdunik
Żeliszaw Żeliszawski
Natalia Żuchowska
Agnieszka Żulewska
Aleksander Żurowski

ZESPÓŁ NOWEGO TEATRU 2012 — 2015

Dariusz Adamski (pracownia oświetleniowa)
Elżbieta Bańka (zastępca głównej księgowej)
Emilia Barabasz (obsługa prawna)
Natalia Berowska (główny specjalista w dziale inwestycji)
Sylwia Borkowska (księgowa)
Katarzyna Błażejewska (obsługa widowni, koordynacja pracy artystycznej)
Mirosław Burkot (pracownia akustyczna)
Stanisława Celińska (aktorka)
Marcin Chlanda (asystent kierownika technicznego)
Andrzej Chyra (aktor)
Ewa Cichowicz-Vedral (promocja i PR)
Magdalena Cielecka (aktorka)
Maciej Czeredys (kierownik działu inwestycji)
Ewa Dałkowska (aktorka)
Agnieszka Delman (młodszy producent)
Łukasz Faliński (kierownik pracowni elektroakustycznej i wideo)
Dorota Flinker (główny specjalista działu inwestycji)
Bartosz Gelner (aktor)
Piotr Gruszczyński (kierownik literacki i dramaturg)
Łukasz Józków (inspicjent)
Wojciech Kalarus (aktor)
Marek Kalita (aktor)
Paweł Kamionka (dyrektor administracyjno-techniczny)
Adam Kasjaniuk (koordynacja pracy artystycznej)
Małgorzata Kleczkowska (sekretarka)
Małgorzata Kuciewicz (specjalista ds. inwestycji)
Tomasz Laskowski (rekwizytor)

Anna Lewandowska (asystent dramaturga i dyrektora ds. inwestycji)
Katarzyna Łuszczak (asystent dyrektora artystycznego)
Anna Makowska (producent, biuro obsługi widza)
Zygmunt Malanowicz (aktor)
Ryszard Malarski (kierownik działu inwestycji)
Kacper Maszkiewicz (obsługa sceny)
Paweł Mykietyn (kierownik muzyczny)
Justyna Naworol (sekretariat)
Joanna Nuckowska (kierowniczka działu produkcji i komunikacji / producent)
Karolina Ochab (dyrektor)
Natalia Osadowska (promocja, wydawnictwa)
Maja Ostaszewska (aktorka)
Joanna Ostromecka (główna księgową)
Piotr Polak (aktor)
Jacek Poniedziałek (aktor)
Magdalena Popławska (aktorka)
Adam Sienkiewicz (kierownik działu produkcji i komunikacji)
Ewa Sokołowska (garderobiana)
Olga Sozoniuk (specjalista ds. administracji)
Maciej Stuhr (aktor)
Małgorzata Szczeńniak (specjalista ds. scenografii i aranżacji wnętrz)
Zofia Szymanowska (impresariat)
Maciej Walczyna (specjalista działu inwestycji)
Krzysztof Warlikowski (dyrektor artystyczny)
Maria Wąsikowska (kierownik administracji)
Maria Wilska (edukacja)
Katarzyna Włodkowska (kasa)
Stanisław Wójkowski (zaopatrzenie)
Maciej Żurczak (specjalista ds. technicznych i administracyjnych)

AUTORZY ZDJĘĆ I ILUSTRACJI

Autor nieznany (1927) — 12
Jakub Certowicz — 14–15
Tal Bitton — 21
Łukasz Kamiński / Serwis fotograficzny Kancelarii Prezydenta RP — 30
Magda Hueckel — 36–37, 56, 58, 62, 64–65, 67, 82, 100, 114, 118, 120–121, 122, 126
Tomasz Tyndyk — 40, 54, 88
Albert Zawada / „Gazeta Wyborcza” — 45
Jérôme Bonnet — 50
Natalia Osadowska — 61, 71, 80
Cezary Ciszewski — 73
Konrad Pustoła — 104, 109
Robert Danieluk — 76
Flurin Bertschinger — 79
Błażej Pindor — 86–87
Katarzyna Chmura-Cegiełkowska — 94
Maciej Kozłowski — 106
Jean-Louis Fernandez — 130, 132–133
Michał Ramus — 135, 136–137
Herman Sorgeloos — 139
Edgar Bąk Studio — 144, 159, 160

Redakcja raportu: Ewa Cichowicz-Vedral

Projekt graficzny: Natalia Osadowska

Korekta: Katarzyna Nadana

NOWY TEATR

Nowy Teatr
Madalińskiego 10/16
02-513 Warszawa
tel. (+48) 379 33 00, 849 35 53
sekretariat@nowyteatr.org

www.nowyteatr.org

Nowy Teatr jest instytucją kultury miasta stołecznego Warszawy

